DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

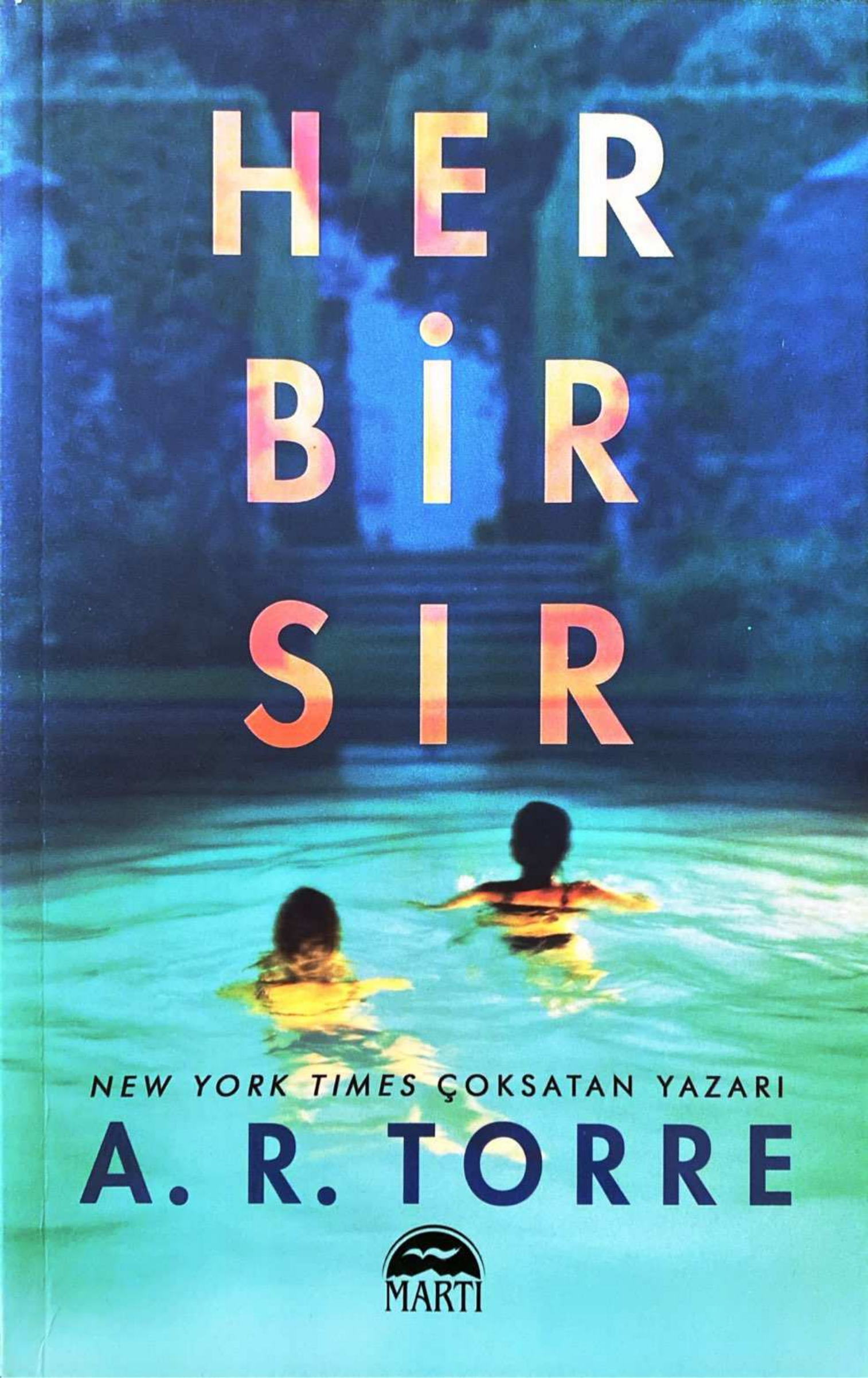
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

HER BİR SIR

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

A. R. TORRE

MARTI

GİRİŞ
NEENA

Günümüz

Dedektif bir fasulye sırığı kadar uzundu ve ön dişlerinin arasındaki boşluk, çubuk kraker sokabileceğim kadar genişti. Dün gece gözüme hiç çekici görünmemişti. Fakat şimdi, acımasız tepe ışığının altında kadın düpedüz çirkindi.

Sessizce oturuyor, bir kurbağa yavrusu kadar çevik hareketlerle elindeki dosyayı karıştırıyordu. İç çekip fazlasıyla dandik malzemeden yapılmış karton bardağı ağzıma götürdüm. Avukatımın nerede olduğunu merak ederken acı kahvemden bir yudum aldım. Şimdilik işler yolundaydı. Elimden geldiğince çok şey öğrenecek, bariz tuzaklardan uzak duracak ve çenemi kapalı tutacaktım. Çenemi kapalı tutma konusunda çok uzun zaman önce uzmanlaşmıştım. Dedikoducu tipler -daha doğrusu tribünlere oynayanlar- başını belaya sokardı. Özellikle Cat Winthorpe gibi elindeki mükemmel ha-

yatla asla yetinmesini bilmeyenler. Rasgele şeyler söyler, servetini ufak ufak gözümüze sokardı; çünkü bunu insanların yüzüne vurmak zorundaydı. İşte bu yüzden cezalandırılması gerekiyordu. Olanlar için kimse beni suçlayamazdı. Ben yalnızca ona haddini bildirmiştim.

"9-1-1'e yaptığınız aramayı dinledim." Dedektif beni dikkatle inceledi. "İlginçti. Bir ara esnediniz."

Oturduğum yerde kıpırdanırken kelepçeler birbirine değip şıngırdadı.

Bileğimi bükerek daha rahat bir pozisyonda oturmaya çalıştım. Esnediğim anın telefonda duyulmayacağını düşünmüştüm. Hani konuşmanızın tam ortasında size sinsice yaklaşan o kaçınılmaz esneme olur ya, işte onlardan biriydi.

"Ağza sıkılan bir kurşunun yaratabileceği hasarın farkında mısınız?" Parlak bir fotoğrafı çevirerek hesaplı, yavaş hareketlerle bana doğru itti. "Mermi beyni delip kafatasının arkasından çıkmadan önce çok sayıda damardan geçer."

Tek kelime etmeden eğilip fotoğrafa baktım. Kafatasının üzerinde, merminin çıktığı yerde oluşan deliği görmek beni şaşırtmamıştı. İğrenç bir şeydi ama daha beterini görmüştüm. Şişmiş bir yüz ve artık tanınmayacak hale gelen, yarılarak açılmış dudaklar... Bir zamanlar sevdiğiniz adamın yüzünde, ölmeden hemen önce oluşan o endişeli ifade. Zihnimin karanlık köşelerinde hâlâ yankılanan yalvarışının sesi.

Ucuz kahveyi masaya koydum. "Bir sorunuz var mı yoksa bu sizin şov zamanınız mı?"

Kadın duraksadı. Yüzümü incelerken sol elindeki basit, altın yüzük hareketsiz duruyordu. "Bayan Ryder, durumun ciddiyetini anlamadınız sanırım. Cinayete teşebbüsten buradasınız."

Onun açısından baktığımda, içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlıyordum. Parmağındaki ucuz altın yüzük? Gözlerinin altındaki torbalar? Yanlış yolu seçmişti. Çocuklukta diş teli takmış ve eğer sıkı bir fitness-beslenme rutini takip etmiş olsaydı, hayatıyla ilgili bir şeyler yapabilirdi. O kişi olabilirdi. Kendini daha iyi bir konuma getirebilir, hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarabilirdi. Bakışlarımı yüzüne dikerek, "Dr. Ryder," diye düzelttim.

Gülümsedi fakat gülümsemesinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Duvardaki geniş aynaya baktım ve yansımamı inceleyerek her şeyin yolunda olduğundan emin oldum.

Saçlarım yeni kesilip boyanmıştı.

Buradaki korkunç ışığa rağmen cildim parlıyor, dolgularım ışıldıyordu.

Vücudum, tasarımcı spor kıyafetlerimin içinde ince ve sımsıkıydı.

Alyansım hâlâ parmağımdaydı; üzerindeki büyük pırlanta spot ışığı gibi ışıltılar saçıyordu.

Zirveye tırnaklarımla kazıyarak ulaşmıştım, artık beni kimse alt edemezdi. İnşa etmek için delice uğraştığım o yalan dağlarını kullanarak olmazdı.

"Palo Alto'ya iki yıl önce taşındınız, bu doğru mu?" Verdiğim sessiz onayın üzerine boğazını temizledi. "Öyleyse oradan başlayalım."

BİRİNCİ BÖLÜM
MAYIS
DÖRT AY ÖNCE

1.

CAT

Mayısın ilk haftası bir parti düzenledik. Bugüne kadar yaptığımız en büyük parti değildi. Yüksek tavanlı büyük salonun kirişlerine dolanan iplerden cambazlar sarkmıyordu. Hizmetçi tutmamış, çadırları kurmamıştık. Parti oldukça mütevazıydı. Bölgemizdeki performans sanatları için bağış toplama etkinliğiydi; üstelik yüksek uçanlar için de bir veda partisi gibiydi.

Onlara bu adı vermiştim: Yüksek uçanlar. Mahallemizin bazı üyeleri her yaz göçmen kuşlar gibi güneye dağılırlardı. Yaptıkları tek şey, butik yolcu gemilerine binip özel adalara gitmek ve tıpkı turistler gibi güneş kremlerini sürmekti. Yalnızca bir ayım kalmıştı. Çok yakında, etrafımda toplanmış bu kadınlardan kurtulacaktım. Tek endişeleri çocuklar ve Atherton'da geçirilen "bir soğuk kışın daha," nasıl zor olacağına dair yaşamak istedikleri kültürel deneyimlerdi.

Perla, bir keresinde eliyle omzuma belirli aralıklarla yavaşça vururken, "Çocukların olduğunda anlarsın," diye fısıldamıştı. "Tüm hayatın çocukların etrafında dönüyor. Onlar da tıpkı diğer normal çocuklar gibi mayo giymek istiyorlar."

Çocukların olduğunda. Ne kadar acımasızca bir sözdü. Özellikle de çocuk sahibi olmakta sorun yaşayan birine söylemek için. Ayrıca bu tam bir saçmalıktı. Atherton'daki hiçbir çocuk normal olmak istemiyordu; Yunan Adaları gibi Instagram'da etiketleyebilecekleri havalı yerlerde, yatlardan atladıkları videolar çekmek istiyorlardı. Sonbaharda özel şoförlerin kullandığı arabalardan inip Menlo Okulu'na döndüklerinde, ısıtmalı havuzlarımız ve San Francisco'nun kasvetli havası sınıf arkadaşlarını yeterince etkilememişti.

Perla'ya gülümserken on yedi yaşındaki oğlunun yardımcımızı becerdiğini bilip bilmediğini merak ettim. "Biliyorum," dedim. "Belki bir gün çocuk sahibi olursak biz de size katılırız."

Ben ve William, serin yaz ayları boyunca yerden ısıtma sistemimiz, evin her yerindeki saunalar, jakuzimiz ve altı şöminemizle resmen çile çekerdik. Beverly Hills'e yaptığımız günübirlik seyahatlerle Hawai'deki evimizde geçirdiğimiz hafta sonları sayesinde, bu kasvetle başa çıkmaya çalışıyorduk. Dürüst olmak gerekirse arkadaşlarımızdan ve sürekli dibimizde olan çocuklarından bir süreliğine ayrı kalabilmek güzeldi.

Johanna, özlem dolu gözlerle yanından geçen garsonu süzerek, "Bak sana söylüyorum," diye ağır ağır konuştu. "Bir sonraki evimizi Porto Riko'dan alacağız. Yüzde dört vergi oranı? Ne kadar çok para biriktirebileceğimizi bir düşünsene..."

Başını yanındaki yaşlı adama doğru eğmiş, giriş ho-

lünde ilerleyen kocamın peşine takılarak, "Daha önce Porto Riko'ya gittin mi hiç?" diye sordum. "Bir adaya göre manzarası berbat. O kadar uzak bir yere taşınacaksam, en azından bir kumsalım ve manzaram olmalı."

Johanna omuz silkti. "Bir senelik vergi birikimimizle ada alabiliriz. Vasatın da altında bir manzaraya tahammül etmeye değer. Ayrıca, Stewie ve Jane'in kazanacağı kültürel değerleri bir düşünsene. Dil öğrenirler. Yerel halkla kaynaşırlar. Gariban ailelerin nasıl yaşadıklarını görürler."

Jane, on altıncı yaş günü hediyesi olarak memelerini yaptırmıştı. Onu son gördüğümde enteresan bir arabanın yolcu koltuğuna biniyordu; bir kulağında telefonu, kucağında da bir yığın alışveriş poşeti vardı. Stewie'yi bir senedir -Menlo'dan atıldığından beri- görmemiştim. Johanna, Stewie'nin yurtdışında okuduğunu iddia etmiş olsa da, uyuşturucu bağımlıları için özel bir rehabilitasyon merkezinde olduğuna dair duyumlar almıştım.

Mallory, "Porto Riko'yu unut gitsin," diyerek neşeyle atıldı. Avize gibi sallanan elmas küpelerinden biri saçına takılmıştı. "Cabo'da, bizim evimizin yanındaki ev satışa çıkıyor. Sizlerden birinin alması lazım." Bana doğru döndü ve ince, koyu renk kaşını kaldırdı. "Cat? Hadi ama! Buralardan uzakta bir yaz geçirmek sana iyi gelecek."

Kadınlardan ona katıldıklarını gösteren mırıltılar yükselirken ben sadece güldüm. Elimi dikkatlice uzatıp saçına takılan küpesini düzelttim. "Yok öyle bir şey. Ben soluk, beyaz tenimle oldukça mutluyum. Ayrıca William, ofisinden bırakın üç ayı, bir hafta bile ayrılmaz."

Kelly kolunu boynuma doladı. "Hepiniz unutuyorsunuz, Cat'te Eskimo kanı var. Yine de kadını suçlayabilir misiniz? William onu ısıtıyordur."

Kocam sohbetin odak noktası olmuştu. Sahip olduğu iş etiğini tartışırlarken sesleri kısılmış, ne kadar iyi göründüğünü söylerken de iniltiler çıkarmışlardı.

Başımı Kelly'nin omzuna yaslayıp iç çektim. "Sadece seni özleyeceğim, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım ki bu doğruydu. Kelly -Atherton'da yaşamanın altın kuralı olan +2 çocuk kuralını yerine getirmiş olsa da- çocuk sahibi olma konusundaki sıkıntıma hassasiyet gösteren tek kişiydi. Ayrıca diğerlerinin aksine, ön yargıları olmadan bana kucak açan da sadece oydu. Asla unutmayacağım bir iyilikti.

Parlak kırmızı dudaklarının kenarından mırıldanarak, "Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur," dedi.

Gülümseyip duruşumu dikleştirdim. Partinin nasıl gittiğini kontrol ettikten sonra gönülsüzce sohbete katıldım. Smokinli erkeklerin, parıltılı ve renkli elbiseler giyen kadınlarla eşit derecede dağıldığı, tanıdık yüzlerden oluşan bir kalabalıktı. Konukların her biriyle şahsen tanışmıyordum ama burası küçük bir kasabaydı. Kadınlar olarak kendimize, Menlo şehir kulübünden başlayarak gitgide büyüyen özel bir çevre oluşturmuştuk.

Garson içecek servis etmek için eğildiği sırada işlemeli peçetesinin cebinden tepsiye, oradan da koyu renk ahşap zemine düşmesini izledim. Gruptan müsaade isteyerek yere düşen peçeteye doğru ilerledim; yürürken bir yandan da detayları inceliyordum. Havyarların olduğu büfe doluydu. Kahkahalara eşlik eden şampanya kadehi tıkırtıları, hafif blues müzikleriyle uyum içerisindeydi; çalan grup performansının yarısına gelmişti. Oturma odasının çok kalabalık olmamasına sevinmiştim, konuklar evin her yerine -içeriye ve dışarıya- eşit dağılmışlardı.

"Cat!" Endamlı bir kadın bana doğru yaklaştı. Altın rengi elbisesinin eteği yerleri süpürüyordu. İki elini bana doğru uzatıp şiddetle omuzlarımı kavradı. "Yeni rehabilitasyon merkezimize yaptığın bağış için sana teşekkür etme fırsatım olmamıştı."

New York'ta uyuşturucu bağımlıları için kurulmuş bir hayır kurumunun başkanı ve bu geceki etkinliğin en büyük bağışçılarından olan Madeline Sharp'a gülümsedim. "Teşekkürlerini William'a ileteceğim. Bu onun işiydi, benim değil."

"Ah!" diyerek beni susturdu. "İplerin kimin elinde olduğunu hepimiz biliyoruz, canım. Biz ayaklarını göstermesek erkekler ayakkabılarının nerede olduklarını bile bilmezler."

Güldüm. Afganistan'da gizli operasyonlara liderlik yapmış, şirketini çok yüksek kâr oranlarıyla yöneten ve ayakkabılarıyla ilgili talimatlar almaktansa çıplak ayakla dolaşmayı tercih eden, inanılmaz yetenekli kocam hakkında bu tanımlama öylesine yanlıştı ki... Yine de ipleri kimin tuttuğu konusunda haklıydı. William, bu altı haneli bağıştan habersizdi. Kocamın dikkatini dağıtan pek çok mesele vardı; ancak paramız ve benim onu nasıl harcadığım bunlardan biri değildi.

"Tüm işler bitince kliniğe mutlaka bekliyorum," diyerek ısrar etti. "Yazı orada geçireceğiz. Sonbaharda her şey bitmiş olur."

İşte başka bir kuş daha. Bu seferki doğuya göç ediyor. Bir anlığına yaz öncesi hüznünü hissettim. Mücevherlerle süslü kasabamızda kimse kalmadığında, her zaman bir şeylerle dolu olan hayatımız bomboş hissettirirdi. Fakat bir anda kendime bunun olumlu yanlarını hatırlattım. Huzur ve sessizlik. Evliliğimize odaklanıp aramızdaki bağı yeniden güçlendirmemiz için, Willi-

am ve bana zaman kazandırıyordu. Her yazın sonunda daha fazla güçleniyorduk. Daha çok yakınlaşıyorduk.

Biz bir takımız, demişti bana bir keresinde. *Yaz, bizim mevsimimiz.*

"Belki açılışa gelebiliriz."

"Mutlaka bekliyorum. Şimdi gidip kocamı bulayım."

Madeline eğilerek yanağıma bebek pudrası kadar hafif bir öpücük kondurdu. Gülümseyip ona sarıldım ve uzaklaşmasını izledim.

"Yengeç keki* alır mıydınız, Bayan Winthorpe?"

Sağa doğru dönerek garsonu başımla onayladım. Gümüş tepsiden minik bir parça alıp minyatür köfteyi dilimin üzerine yerleştirdim. Yengeç etinden oluşan narin katmanlarını ve dışındaki çıtır kaplamasını dişlerimle ezdim. İçindeki limonlu sos bir lezzet şöleni yaratıyordu. Bu sırada doğu balkonunun işlemeli kapısından geçmekte olan bir çift gördüm.

İlk bakışta birbirlerine çok uyumlu görünüyorlardı. Kel ve tıknaz kocasıyla çekici, sarışın bir kadın. Adam otuzlarının sonunda olmasına rağmen kadın, kırk yıllık ömrünü saklamak için çok çaba harcıyor gibiydi. Kalabalığın arasından ilerleyişlerini izledikçe küçük ayrıntılar dikkatimi çekti. Üzerindeki elbise, azimle indirim kovalayan hevesli bir kadının alabileceği sıradan, hazır bir parçaydı. Adamın ucuz kol saatinin plastik kordonu, kiralık gibi görünen smokininin manşetinden görünüyordu. Kadının gözleri odayı tarıyordu. Hızlıca kalabalığın arasından ilerliyor ve kocası da itaatkâr bir şekilde onu takip ediyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım.

Onu görüş alanımda tutarak kalabalığın arasından geçtim. Aynı zamanda zihnimde davetliler listemi göz-

* Yengeç keki, Amerika Birleşik Devletleri'nde popüler olan çeşitli balık köftesidir.

den geçiriyordum. Konuk listesindeki herkes, tanınmış bir Winthorpe Vakfı bağışçısı ya da yönetim kurulu üyesiydi. Garsonlardan birinin yanına gidip, Picasso'muzun karşısında duran ve hayranlıkla tabloyu inceleyen çifti işaret ettim. "Franklin, merdivenlerin yanındaki bu çift kim? Şu mavi elbiseli kadın?"

Nazik bir gülümsemeyle başını salladı, o tarafa bakmamıştı bile. Tam bir profesyonellik abidesiydi. "Matthew ve Neena Ryder, efendim."

Bakışlarım keskinleşti. "Listede isimleri yok."

"Sanırım kocanızın davetlileri."

İşte bu ilginçti. Minnettar bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Harika. Bilgilendirme için teşekkür ederim."

"Her zaman, Bayan Winthorpe. Zevkle. Size bir kadeh şampanya getirmemi arzu eder misiniz? Ya da şarap mahzeninden bir şey?"

"Hayır." William'ı bulmak için sabırsızlanarak ondan uzaklaştım.

"Bay Winthorpe verandada."

Duraksadığımda bakışlarımız birbirini buldu. "Teşekkür ederim, Franklin." Ona bugün hak ettiği bahşişi vereceğime dair zihnime not düştüm.

Verandaya birkaç adım atmıştım ki belime dolanan bir el beni kendine doğru çekti. Dönüp William'ı gördüğüm anda eridim.

"Selam," dedi yumuşak bir sesle. Bana bakarken dudaklarında bir sırıtış vardı.

Korkunç derecede yakışıklı. Annemin, onun hakkındaki ilk kelimeleri bunlardı ve yaptığı tanımlama oldukça yerindeydi. Kısa bir anlığına uzaklaşıp ona baktım. Güçlü yüz hatlarını inceledikten sonra dudaklarımı

onunkilere bastırdım. Eli çıplak sırtımı koruyucu bir tavırla sıkıca tutarken bu anın tadını çıkarıyordum.

"Sessiz müzayede iyi gidiyor." Uzun cam masalarda iki düzine farklı eşyanın sergilendiği balkonu işaret etti. Boncuk işlemeli elbise giymiş bir kadın, öne doğru eğilerek masadaki kalemi aldı. Parmağındaki zümrüt yüzük devasaydı. Geçen ayı, müzayededе sunulması için ürün taleplerinde bulunarak geçirmiştim. Liste oldukça uzundu; içerisinde Alaska'da bir kaplıca kaçamağı ve Menlo şehir kulübüne kayıt ücreti bile vardı.

"Franklin, konuk listesine bir çift eklediğini söyledi." Elimi kısa siyah saçlarının arasından geçirip kalın tutamlardan birini hafifçe çektim.

Başıyla onayladı. "Şirketteki yeni çalışanımız. Dr. Ryder ve kocası."

Dr. Ryder'ın erkek olduğunu düşünmem ne kadar da seksist bir düşünceydi. William'ın yeni bir çalışandan, personeli için işe aldığı bir çeşit motivasyon koçundan bahsettiğini hatırladım. Akşam yemeğindeydik ve pâté'nin* tuhaf tadı dikkatimi dağıtıyordu. Bu yüzden William'ın, Winthorpe Teknolojileri'ndeki motivasyon sorununu çözeceğine inandığı doktordan, coşkuyla bahsetmesine zar zor dikkatimi verebilmiştim.

Para, motivasyon sorununu çözerdi. Ekip, kalp pillerinin yerini alabilecek, metal detektörlerden geçebilen yeni bir cihaz üzerinde dört yıl çalışmıştı. Bu cihaz sayesinde alerjik reaksiyonları, enfeksiyonları ve ameliyat komplikasyonlarını yarıya indirebileceklerdi. Ekibe düşecek pay ve alacakları bonus, ürünün ne kadar başarılı bir lansman gerçekleştireceğine bağlıydı; bu da çoktan on sekiz ay gibi bir süreyi aşmıştı. Herkes yorgun ve

* Pâté, genel anlamda içeriğinde ördek, sülün gibi kanatlı kümes hayvanlarının ciğerinin bulunduğu et ezmesidir.

gergindi. Baş teknisyenimizi geçen ay kaybetmiştik. Çalışanların konumları konusunda genel bir anlaşmazlık söz konusuydu.

William aşırı zeki, kararlı ve çekici bir adamdı. Aynı zamanda paraya çalışanlarından daha çok değer verirdi. Hiçbir mazeret kabul etmeden mükemmeliyetçilik talep eden acımasız bir işkolikti. Bir takıma liderlik etmek onun meziyetlerinden biri değildi. Bu yüzden Winthorpe Teknolojileri ekibinin isyan etmesinin an meselesi olduğundan endişeliydim.

Sıcak bir tavırla "İşte burada. Neena," dedi. William'ın o gülümsemesine bakarken ekibini Noel'de bile çalıştırdığını düşünmezdiniz. Ya da Gıda ve İlaç İdaresi'ne karşı kaybettikleri bir davanın bedeli olarak ikramiyeleri kestiğini... "Eşim, Catherine."

Elimi uzatırken, "Cat," dedim. Elimi sıkışı öyle güçlüydü ki bir yumurtayı kırabilirdi, geri çekilmemek için çabalamam gerekti.

"Matt Ryder." Kocası elimi sıkarken gülümsedi. "Güzel bir eviniz var. Deprem olsa sapasağlam kalır."

"Umarım böyle bir şeye gerek olmaz." Güldüm. Karısının, kolunu koruyucu bir tavırla onunkine dolandığı dikkatimden kaçmadı. Kocamın, onunkini nasıl da gölgede bıraktığı düşünülürse bu hareketi oldukça komikti. "Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Bu parti büyük bir amaç uğruna düzenlendi."

Adam, "Gösteri Sanatları Merkezi için, değil mi?" diye sordu. Sarı kaşlarını dikkatle çatmıştı. Smokininin gömleğinde, tam sağ göğsünde soluk altın rengi bir leke vardı. Chardonnay? Tekila?

William'ın gömleğini kontrol ettim, üzerinde bir damla leke yoktu. Kocam bir parti için olduğu kadar fotoğraf çekimi için de her an hazırdı. "Evet, öyle. Ather-

ton'a daha önce geldiniz mi? Merkezi Middlefield Yolu üzerinde."

Kadın, hiç doğal olmayan aydınlık bir gülümsemeyle, "Gün geçtikçe alışıyoruz. Aslına bakarsanız hemen yanınızdaki ev için bir anlaşma yaptık," dedi.

Aldığım cevaba şaşırarak duraksadım. "Yandaki evden mi bahsediyorsunuz? Bakerların eski evi?" Oraya *ev* demek kibarlık olurdu. Orası, mahallemizde yerine başka bir yapı inşa etmek üzere yıkılması planlanan bir binaydı. Son beş senesi mahkemelerde sürünerek geçen bir haciz davası vardı. Bir gün olur da satışa çıkarsa tüm binayı yıkıp yerine kendimiz için havuz ve bahçe yaparak evimizi genişletme planlarım vardı.

"Aynen." Dr. Neena Ryder'ın, ışıklar saçan gülümsemesi daha da genişledi. "Matt'in bankayla özel bir anlaşması var. Gayrimenkul geliştirme işi yapıyor."

Kocası, gözlerinin kenarını kırıştıran kendini beğenmiş bir gülümsemeyle "Hafriyat," diye düzeltti. Adama anında kanım kaynamıştı.

"Yani evi yıkacak mısınız?"

"Ah, hayır." Hızla başını salladı. "Mahallenin standartlarına göre yeniden inşa etmenin masraflarını karşılayamayız. Önce yenileyip daha sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz."

O harabeye bir dolar bile yatırım yapmak, tam anlamıyla israf olurdu. Buldozerle yıkılması, havuzunun sökülmesi ve yeni bir temel atılması gerekiyordu. Gülümsedim. "O halde, çabuk para kazanmak isterseniz orayı sizden alabiliriz. Yıllardır gözüm o arsadaydı. Havuz alanımızı manzaranın kıyısına kadar uzatmayı çok isterim."

Adam, elini başının tepesindeki seyrek saçlarının arasından geçirerek, "Teklifiniz beni mutlu etti," dedi.

"Fakat Neena ve ben, bu ev konusunda oldukça kararlıyız. Özellikle de Atherton'ın yeni işine ne kadar yakın olduğunu düşünürsek."

"Winthorpe Teknolojileri ekibiyle çalışacağım için ne kadar *heyecanlı* olduğumu size anlatamam." Neena, William'a bakıyordu. Gözlerindeki hayranlık dolu bakışı kaçırmamıştım. Fakat öte yandan, bu kasabada kocama dönüp ikinci kez bakmayan tek bir kadın yoktu. Yakışıklılığı ve çekici olması, dikkatleri üzerine çekmesi için yeterliydi. Ona ayrı bir çekicilik katan diğer şey ise, adının yanında gün geçtikçe çoğalan dolar işaretleriydi.

"Çalışma alanınız tam olarak nedir?" Yeni işe aldığı çalışanından ne diye bahsettiğini hatırlamaya çalışarak William'a baktım. Garip bir şeydi.

Neena, "Ben motivasyon direktörüyüm," dedi.

"Daha önce hiç duymamıştım." Sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalışıyordum, bana karşı dikenlerini çıkarsın istemezdim. "Yaşam koçu gibi bir şey mi?"

Dudaklarının kenarı gerilirken, ağzı neredeyse algılanamayacak kadar ince bir çizgi halini aldı."Tam olarak koçluk sayılmaz. Takımın enerjisini ve motivasyonunu yüksek tutmaktan sorumluyum. Hedeflerine ulaşmalarına, engelleri aşmalarına ve üretkenliği engelleyebilecek işyeri sorunlarını ortadan kaldırmalarına yardımcı olmak adına, ekiple birlikte çalışacağım. İnsan hayatındaki küçük değişikliklerin ve geçişlerin, ne kadar büyük sonuçlara sebebiyet verebileceği gerçekten şaşırtıcı."

"Dr. Ryder, Plymouth Şirketleri tarafından şiddetle tavsiye ediliyor. Onu çaldığımız için çok şanslıyız."

William, kadehini doktora kaldırıp hemen ardından bir yudum aldı.

Kocası çok içten bir şekilde, "İşten ayrılma ikramiyesini görmeliydiniz!" dedi. Yanından geçen bir tepsi yen-

geçli kekleri takip etmek için başını çevirmişti. "Affedersiniz," dedi hızlıca. Garsonun peşinden giderek bizi karısıyla baş başa bıraktı.

"İşten ayrılma ikramiyesi mi? Öyle bir şey var mı ki?" Matt'in kalabalığın arasından geçip yengeç keklerini taşıyan garsona seslenmesini izledim. "Ne doktorusunuz?"

"Ruh sağlığı ve psikolojik çalışmalar. Doktora derecem var, tıp doktoru değilim." Bu unvan çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Şarabı neredeyse kadehinin kenarından damlayıp Yeni Zelanda'dan aldığımız, 1940'lardan kalma beyaz koyun postu halının üzerine dökülecekti.

"Sen de şirkette mi çalışıyorsun, Cat?" William'a baktı. "Sanırım evde durup şey işlerine bakıyordun... Neydi... vakıf? Böyle mi diyorsunuz?"

Güldüm. Fakat kocama bir kez daha böyle bakarsa yengeç kekimi yediğim çatalımı şah damarına saplayacaktım. Mahcup bir şekilde, "Evet öyle," diye itiraf ettim. "Şirket için çalışmasam da Winthorpe Teknolojileri'ne ait hisselerin yarısı benim; aynı William gibi. Dolayısıyla şirketi ve çalışanların başarısını yakından takip ediyorum." Senin gibi çalışanları. Kaşlarımı üzülmüş gibi çattım. "William, Decater'lar gidiyor sanırım. Sizi tanıştıracağıma söz vermiştim. Seni biraz çalsam olur mu?" William'ın cevabını beklemeden Neena'ya döndüm. "Seninle ve Matt'le tanışmak büyük zevkti. Komşu binamızla bol şans."

William oradan uzaklaşırken kadehini kaldırarak, "Pazartesi görüşürüz," diye araya girdi. "Kocana onunla tanıştığıma memnun olduğumu ilet."

Gözleri William'dan bana kaydı. Mavi gözlerinin ardında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Bir

adım gerileyerek başıyla sert bir selam verdi. "Davet ettiğiniz için tekrar teşekkürler."

Giderken William'ın yanağına sahiplenici bir öpücük kondurup koluna girdim. Elinde bir kadeh içkiyle Neena'ya doğru hızla ilerleyen Matt'in yanından geçtik. Neşeyle gülümsediğinde adamın içten davranışlarını, kadının buz gibi mizacıyla eşleştirmekte güçlük çektim.

William kelimelerini dikkatli bir şekilde seçerek, "Bana mı öyle geldi," dedi. "Yoksa sen az önce biraz da olsa alanını mı işaretledin? Ne kadar hisseye sahip olduğunla ilgili sözlerin, karşı tarafa biraz saldırganca gelmiş olabilir."

"*Mini minnacık* bir işaret koydum," diye kabullendim. Parlak gece göğünün altındaydık; veranda çatısının dışına çıkmış, korkulukların bittiği yere gelmiştik. Havuzlar ve ışıklarla donatılmış bahçe, önümüzde bir dizi mücevher gibi uzanıyordu. "Kadından hoşlanmadım."

Kıkırdayarak beni kendine çekti. "Böyle söyleme. Şu sıralar huysuz doktorlar ve mühendisler arasında boğuluyorum. Onlara bakıcılık yapacak birine ihtiyacım var. Aksi takdirde tepem atacak ve herkesi kovacağım."

"Tamam, böyle bir şey *yapmayacaksın*," diye net bir yanıt vererek, bana attığı acı dolu bakışa gülümsedim. "Ondan hoşlanmaya çalışırım, tamam mı? Daha nazik olacağım."

Sesini alçaltarak, "Şu balo kraliçesi gülüşünü yap," diye ısrar etti. "Ama bu sefer zehirli olmasın."

"Hah." Ona kaşlarımı çattım. "Şakasını bile yapayım deme." Mission Valley Lisesi'nde, balo kraliçesi adaylarının içeceklerine müshil ilacı katarak onları zehirlediğime dair çıkan dedikodulardan kurtulmak için senelerimi vermiştim. Bu söylenti William'ın kulağına, lise

mezunlarının onuncu yıl buluşmasında sarhoş Dana Rodriguez tarafından gelmişti. Dana lisede yıldızı parlayan tiplerdendi. Şimdi ise ishalden fena halde etkilenen, üç çocuğunu peşine takıp Chyrsler arabasıyla gezmeye çıkmadığı zamanlarda market kuponları toplayan biriydi. Gülmüş ve William'ın bu söylentilere kulak asmayıp unutacağını düşünerek Dana'ya sarılmıştım. Fakat William unutmamıştı. Dana, boşboğazlığının bedelini ödemişti; hem de özenli kış bahçesinde kazara meydana gelen bir yangın ve ona tam zamanında ulaşan Winthorpe baskılı, üzerinde *Seni tekrar gördüğüme sevindim, umarım her şey yolundadır,* yazan bir not kâğıdıyla.

"Decater'larla gerçekten konuşmam gerekiyor mu yoksa bu sadece sohbetten kaçmak için bir bahane miydi?" Kadehini geniş taş tırabzana koydu. Gece esintisinin yer yer grileşmiş saçlarını havalandırmasını izledim. "Bahaneydi ama yine de gidip konuşsak iyi olur." Partiye dönmek üzere hareketlendiğimde elini bileğime sardı.

"Burada kal." Başımı ellerinin arasına alarak bana baktı ve yüz hatlarımı incelemeye başladı. "Dünyanın en güzel kadınıyla birlikteyim. Biraz bunun keyfini süreyim."

Gözlerine bakıp gülümsedim. "İstediğin sürece buradayım. Aslında..." Sesimi alçaltıp tekrar kalabalığa doğru baktım. "Hadi kaçıp gidelim buradan. Acele edersek, Stanford'taki o çok sevdiğin elmalı turtayı yapan restorana yetişebiliriz. Hem eğer şansın yaver giderse..." Alt dudağımı ısırdım. "Arabada bana dokunmana izin veririm."

Kıkırdadı ve gözlerinde kötü çocuk parıltıları belirdi. "Peki ya konuklar ne olacak?"

"Kâhyalar onlara göz kulak olur. Andi de sessiz müzayedeyi halleder." Balkonun karanlık köşesine, merdivenlerin bahçeye indiği noktaya ilerlemeye başladım. "Hadi..." diye takıldım. "Ferrari'nin anahtarının nerede olduğunu biliyorum."

Merdivenlerden inmeden hemen önce beni yakaladı ve göğsüne doğru çekerek tutkuyla öpmeye başladı. Smokininin ön kısmını sıkıca kavrayıp öpücüğü derinleştirerek karşılık verdim.

Sahip olduğunuz erkekler vardı.

Ödünç aldığınız erkekler vardı.

Ve nihayetinde kaptığınız erkekler vardı.

Kimsenin onu benden almasına izin vermeyecektim.

2.

NEENA

Cat Winthorpe gibi kadınları tanımlamak için birkaç basit kelime yeterliydi. Banyoya gittim ve lavabomuzun yanındaki karton kutudan bir şişe nemlendirici çıkarırken aynadaki yansımama baktım. Doktorumun verdiği tüm güvencelere rağmen kaz ayaklarım derinleşiyordu. Başımı yana çevirerek boynumdaki çizgileri inceledim. Tenimin, boğazımın etrafını pürüzsüz ve doğal bir şekilde sarmasına minnettardım. Zımbalar yoktu. Çekiştirmek yoktu. Cat Winthorpe'un boğazını, narin çenesini, kusursuz tenini düşündüm. En fazla otuz beş yaşında olmalıydı. Fakat muhtemelen, markette alkol alışverişi yaptığında hâlâ kimliğini görmek istiyorlardı. Fakat Cat Winthorpe market alışverişi falan yapan tiplerden değildi.

"Ne gece ama." Matt arkamda durmuş, smokininin papyonuyla oynuyordu. Ceketini ve yeleğini kapıda bı-

rakmıştı. Kıyafetler çoktan kiralık kostüm poşetlerine geçirilmişti. "Fena ortam, değil mi?" Hırıltılı nefesindeki alkol kokusunun, bana içgüdüsel olarak babamı hatırlatmasıyla irkildim. Matt'in yapış yapış elleri belime dokunduğunda ondan bir adım uzaklaştım.

"Papyona dikkat et," dedim sertçe. "Zaten gömleğinin üzerine bir şey dökmüşsün." O leke için bizden para isteyeceklerdi. Muhtemelen kiralama depozitosunu da geri ödemezlerdi. Matt'in aksine ben dikkatliydim. Tasarım elbisemin etiketi hâlâ üzerindeydi. Yarın sabah iade ettiğimde tüm paramı geri alabilecektim.

Cat Winthorpe'un gözlerinin, elbisemin üzerinde nasıl gezindiğini ve incelediğini görmüştüm. Diğerleriyle karşılaştırmıştı. Markanın ortama uygun ve fiyatının da yeterince fahiş olduğundan emin olmak için çok önceden planlamamı yapmıştım. Bu akşamın sorunsuz geçmesi gerekiyordu, öyle de olmuştu.

"Şu lanet şeyi bir türlü..." Papyonunun düğümüne bakmaya çalıştı. Çabalamaktan olduğu yerde sallanmaya başlamıştı.

"Gel," dedim sesimi yumuşatarak. "Ben hallederim." Matt'in dekolteme -son patronumun yakın bir zaman önce kaydettiğim ilerleme karşısında bana minnettarlığını göstermek adına hediye ettiği, diri ve mükemmel memelerimi sergileyen destekli sütyenime- bakışını kaçırmamıştım. Cat'in küçük memeleri olmasına şaşırmıştım, kişisel bakım kategorisinde üşengeçlikle gözden kaçan bir dikkatsizlikti. Birkaç yıl içinde, muhtemelen gözlerinin altında beliren torbaları görmezden gelecekti. Alnındaki derinleşmiş kırışıklıkları ve az hareket ettiği için kollarının altında oluşacak sarkmaları da...

Kocasının memelerimi fark ettiğinden adım gibi

emindim. Eli karısının belini sarıyor olsa da bakışları memelerimde takılı kalmıştı.

Matt'in gözleri parladı ve gevşek elini dekoltemin üst kısmında gezdirdi. Sosis gibi kalın parmağını, arabanın yağını kontrol ediyormuş gibi memelerimin arasına daldırdı. Papyonunu çabucak çözüp yakasının altından çıkardım, hemen ardından gömleğinin düğmelerini hızla açmaya başladım.

Elimi sırtıma götürüp sütyenimin kopçasını açarak, yeni memelerimi gözlerinin önüne serdim. Başımı viski kokan nefesinden uzaklaştırırken kemerini çevirdim ve ucuz tokasını çözdüm. D beden memelerimi eline alıp okşadıkça nefesi keskinleşti. Dokunuşu ilkel ama kabul edilebilirdi.

"Bu gece?" diye umutla soludu.

Teklifini değerlendirdim. Son sevişmemizin üzerinden haftalar geçmişti; Matt'in aniden Atherton evi için teklif sunmasından sonra meydana gelen hızlı bir şeydi. Kabul ediyorum, korkunç bir evdi. Çirkindi, modası geçmiş bir kat planına sahipti ama yine de iyi durumdaydı. Ucuzcu kocam için, sosyal konumumuz ve benim mutluluğum adına doğru yöne atılmış büyük ve beklenmedik bir adımdı.

"Evet." Dokunuşundan zevk alıyormuş gibi ona doğru bir adım yaklaştım. Matt, daha ilk tanıştığımız zamanlardan beri cinsel açıdan tam bir hayal kırıklığıydı. Kendi ihtiyaçlarımı daima kendim karşılamam gerekmişti. Son zamanlarda bu duruma, Ned Plymouth ile yaptığımız oldukça yıkıcı ama kısa süren oynaşmalarla çare bulmuştum. Bu eşleşmeden yüksek umutlarım vardı. Eski patronumla birlikte elimden kaçan potansiyelleri düşünerek kaşlarımı çattım ve Matt'in kemerini tezgâhın üzerine koydum.

Matt inledi. Ağzından yüksek mırıltılar çıkarıyor, dudaklarıyla çılgına dönmüşçesine ıslak izler bırakarak meme uçlarımı emiyordu. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdim. "Hadi yatağa gidelim." Sanki hevesliymişim de bir an önce bunun bitmesini istemiyormuşum gibi fısıltıyla konuşuyordum.

Matt arkama geçip üzerime abanırken, William Winthorpe'u hayal ettim. Onda karanlık ve tam ağzıma layık bir şeyler vardı. Mülakatımı yaparken kendini tanıttığı anda ortaya çıkan bir çekim... *William*. Sesinde bir çekicilik, aramızdaki bağı iyice geren bir şey vardı. *Sizinle tanışmak bir zevk.*Hırçın ve seksi. Fazlasıyla erkeksiydi. Bir anda, gözüme daha önce ilişki yaşadığım herkesten daha cezbedici gelmişti.

William, Silikon Vadi'sindeki zengin ve başarılı adamlar arasında en iyisiydi. Zirveydi. Liseyi bitirir bitirmez kendimi Matt'e bağlı hale getirmeseydim peşinden gideceğim türden bir adamdı. O zamanlar babamdan kaçmak için öyle çaresiz hissediyordum ki, gerçek potansiyelimin farkına varamamıştım. Turnayı gözünden vurduğumu sanıyordum. Matt'le hayat, ilk başlarda oldukça sığdı. Üstü açık yeni bir Mustang, ailesinin bize düğün hediyesi olarak aldığı ev. Üzerinde adımın yazılı olduğu, üç bin dolarlık limiti olan bir kredi kartı. Kartın borcu her ay sorgusuz sualsiz ödeniyordu.

Güvende hissetmeye ve ilgiye ihtiyacım vardı, Matt bana bu ikisini de sağlamıştı. Fakat bu dünyanın içine girdikçe sahip olmadığım şeyleri yavaş yavaş fark etmeye başlamıştım. Dürüst olmam gerekirse, kocamın yaşattığı rüya yeterince iyi değildi. İhtiyaçlarım artmıştı ve sahip olmadığım o hayat için deliriyordum.

"Burası mı?" Matt nefes nefeseydi, ben de ona ayak uydurup inledim. Bacaklarımı beline dolayıp William Winthorpe'un yakıcı bakışlarını düşündüm.

3.
CAT

Partiden sekiz gün sonra yeni komşularımız, Bakerların evini satın alma işlemlerini tamamladı. Elimde bir kadeh beyaz şarap ile ön balkonumuzda duruyordum. Yalnızca bir tane temizlik aracı gelmişti. Aracın evin girişine giden uzun yolda, çatlaklara gire çıka ilerleyişini izledim. Başka mahallelerde geniş avluyu kaplayan diz boyu çimler, terk edilmiş çiçek tarhlarının üzerine tırmanan yabani otlar, tuğlalara dolanan sarmaşıklar olurdu. Ancak biz, on dört milyon doları bir harabenin yanında yaşamak için ödememiştik. Geçtiğimiz altı sene boyunca, bu terk edilmiş evin bahçe bakımı için ödeme yapmıştım. Giriş kapısındaki ampuller ne zaman patlasa Ted'den değiştirmesini isterdim. Sabah yürüyüşlerimin sonunda mülkü dolaşır, sivrisinekler üremesin diye kemirgen yuvalarına ve su birikintilerine dikkat ederdim.

Ayrıca, kocamın haberi olmadan evin içinde de ol-

dukça uzun zaman geçiriyordum. Bunu yapmak ilginçti. Dört yıl önce -IRS"in tasfiye ekibi baskın yapıp her şeye el koymadan önce- burası hatıralar ve sırlarla dolu bir evdi. Aniden terk edilmiş bir hayat... Şifonyerin çekmeceleri hâlâ açıktı, bir sabahlık takımının yarısı dolaptan sarkıyordu. Kasanın kapağı da açıktı, şifresi iç duvara not kâğıdı ile yapıştırılmıştı. Rafları neredeyse boştu, sadece arka köşeye aile fotoğrafı iliştirilmişti. Bakerlar bir gece yarısı kaçmış, Mercedes'leri hâlâ garajda, cep telefonları mutfak tezgâhının üzerinde kalmıştı. Bunun sebebi; muhtemelen Claudia Baker'ın çamaşır dolabındaki, özenle katlanmış yastık kılıflarının arasına saklanmış şey olsa da, mahallede vergi kaçakçılığı yaptıklarına dair söylentiler vardı.

Kokain. Banyolarda kullanılan tartılara göre, her biri neredeyse birer kilo ağırlığında beş sarılı paket. Mutfak dolaplarının üst rafındaki kahvaltılık gevrek kutularının arkasında, on paket daha bulmuştum. Çalışma odalarında yırtılmış bir paket daha vardı ve bir *Rolling Stone* dergisinin kapağına iki ince sıra halinde dökülmüştü.

Bakerlar kaybolduktan sonra aylarca evlerimizi ayıran çalıların arasından geçerek evlerinde dolanmıştım. Önemsiz şeyleri koydukları çekmecede bir anahtarlık bulup cebime atmış, ilk zamanlarda istediğim gibi eve girip çıktığım pencereden atlayarak dışarı çıkmıştım. Öğleden sonralarımı John Baker'ın çalışma masasının arkasındaki büyük deri koltukta oturup dosyalarını kurcalayarak geçiriyordum. Özel hayatlarına sızmış olmanın verdiği heyecanla, banka ve kredi kartı hesap özetlerini incelerdim. Bir keresinde Claudia'nın banyo-

* Internal Revenue Service, Amerika Birleşik Devletleri'nde gelir idaresi alanında faaliyet gösteren devlet dairesidir.

sundaki büyük, geniş aynanın önünde durmuş, dikkatlice rujunu ve göz farını sürmüştüm.

Claudia enteresan bir ev kadınıydı. Giyinme odalarındaki dolapların çekmecelerinde tıkaçlar, göz bantları, tüylü kelepçeler ve penis biçiminde oyuncaklar bulmuştum. Bir öğleden sonramı iç çamaşırlarını ve edepsiz kostümlerini inceleyerek geçirmiştim. Birkaç parça sahipsiz mücevherle birlikte kürkten bir şalını ve Vuitton marka el çantasını almıştım. Başka bir sabah yataklarında uzanmış, üzerimde Claudia'nın kıyafetleriyle çalma listelerindeki şarkıların tavandaki hoparlörlerden yayılmasını dinlemiştim. Ve bir gün, IRS gelip her şeyi almadan sadece birkaç hafta önce, ikinci kasayı bulmuştum.

Bu kasanın kilidi yoktu. Yatak odasındaki sahte İran halısının altında, zemindeki gizli bölmede bulunan yanmaz bir kutuydu. Karnımın üzerine yatmış, yataklarının altındaki bir şeye uzanmaya çalışırken dizim halıdaki çıkıntıya çarpmıştı. Gizli bir bölme bulmanın heyecanıyla yatağın altından çıkıp halıyı kaldırmıştım. Heyecan içime dalga dalga yayılıyordu. Parmaklarımla bölmeyi açan kısmı bulduğumda kapağı açmak için üç kez tüm gücümle çekmem gerekmişti. İçindeki demir boşlukta birkaç boş para bantı ve amatör porno koleksiyonları vardı.

Gizli bölmenin yapısını incelemiş ve bir benzerini bizim evimize yapmayı düşünmüştüm. Tavan arasının yüksek ve kuru bir bölgesinde, üç sıra Noel süslerinin arkasında, üzerinde *Dollhouse* yazılı kutuda saklamış olduğum on kilo kokaini koymak için iyi bir yer olabilirdi. Nihayetinde aklınızın ucundan geçmeyecek ama bir gün ihtiyacınız olabilecek şeyler vardı. Bunu bana annem öğretmişti. Tabii o, evimizin iki blok ötesindeki

açık hava pazarında satılan bir ısıtma yastığından bahsediyordu. Yine de bu tavsiyeyi çoğu zaman uygulamış ve birçok açıdan işe yarar bulmuştum.

Şimdiyse, elimde tuttuğum bir bardak soğumuş meyve suyumu yudumluyor, yalnızca tek bir temizlik aracının o evin içindeki toz ve kir katmanlarını nasıl temizleyeceğini merak ediyordum. Haftalar sürerdi. Matt ve Neena Ryder'ın taşınma sürecini ertelemesini umursadığımdan değil tabii. Hem Winthorpe Teknolojileri'ne hem de sokağımıza yeni bir kadının gelmesi fikrine pek ısınamamıştım. Özellikle de *bu* kadına.

Balkondaki şezlonglardan birine uzanıp endişelerimin nedenini anlamaya çalıştım. WT'nin şık koridorlarında dolaşan ilk çekici kadın olmayacaktı. William, cinsiyeti ya da dış görünüşü önemsemeden en iyisinin en iyisini arayan biriydi. Bu yüzden, bir düzineden fazla kadın doktor ve mühendis işe almıştı. Genellikle ne kadar zeki olurlarsa, o kadar az çekici oluyorlardı. Tabii şaşırtıcı derecede güzel olan baş araştırmacımız Allyson Cho gibi, arada bir tek boynuzlu atlar olurdu. Veya halka ilişkiler uzmanımız Nicole Finnegan gibi. Hem Allyson hem de Nicole, bu sarışın motivasyon direktöründen tartışmasız daha çekiciydi; ayrıca ne aptalca bir unvandı bu? Peki, öyleyse neden tüylerimi ürpertiyordu?

Ön kapıda hareketlenme vardı. Hareket halindeki bir tırın, Bakerların evinin girişinde keskin bir dönüş yapmaya çalıştığını görünce şaşırdım. O tırın içinde bir yığın temizlik malzemesi olmalıydı, aksi takdirde zamanını boşa harcıyordu. Tır durup geri geri giderken kuru çimlerde bir *bip* sesi yankılandı. O sırada kazağımın cebindeki telefonum çalmaya başladı.

"Yaşananları görüyor musun?" Kelly'nin, ahizeden yankılanan vızıltılı sesini duyunca güldüm. Bakerlar'ın evinde olan biten her şeyi duyabileceği mesafedeki evinin çatısında olduğuna emindim.

"Tırın dönebileceğini sanmıyorum," dedim.

"Bu evin harabeye döndüğünü söylememiş miydin? Nasıl oluyor da hemen eşyalarını getiriyorlar?" Telefonun diğer ucundan bir rüzgâr sesi duyuldu. "Aman Tanrım, Cat. Greenoaks tarafından bir nakliye aracı daha geliyor. Güvenliği aramalıyız. Daha fazla kamyonu içeri almasınlar. Bütün sokağı kapatacaklar."

Cevap vermedim; çünkü tırın ön tekerleklerinin melek şeklindeki fıskiyeyi kıl payı ıskalayışını izliyordum.

Kelly, "Bu tam bir felaket," diye araya girdi. "Ya insanlar kiliseden çıktığında yol hâlâ kapalı olursa? Paul henüz çocukları almaya gitmedi. Paul?" Çocuk bakıcıları erkekti. Ona seslenmek için içeri girdiğinde rüzgârın sesi azaldı. "Paul!"

"William beni çağırıyor," diye yalan söyledim. "Bir gidip bakayım."

"Tamam. Yarın sabah tenis oynuyoruz, değil mi? Saat dokuzda?"

"Orada olacağım." Aramayı sonlandırdım ve nakliye aracının kenarı giriş duvarına sürttüğünde irkildim. Hemen ardından, oradan kendini kurtarıp araç yolu boyunca gidişini izledim. Güneş, bir bulutun arkasında kaybolduğunda sıcaklıktaki ani düşüş yüzünden titredim. Üzerimdeki kaşmire daha sıkı sarınarak olan biteni izlemeyi bırakıp içeri girmeye karar verdim.

William'ı bulduğumda mutfakta telefondaydı ve görüşmesini ondan yalnızca bir öpücük kapacak kadar kısa süreliğine böldüm. Buzdolabını açıp bir paket biftek çıkardım ve William üzerindeki yazıyı görebilsin

diye havaya kaldırıp ona doğru döndürdüm. Başını salladığında paketi tezgâhın üzerine koydum.

"Eğer ara vermek istersen buraya gel. Bizim hesaplarımızın denetimini yapabilirsin."

Paketin üzerindeki düğümü çözüp filetoları çıkardım. Bir kulağım William'ın konuşmasındaydı.

"Onu da yanında getir. Misafirhanemizde kalabilirsiniz. Ayrıca, Cat geçen yazdan beri Beth'i görmedi. Birlikte vakit geçirmek onlara iyi gelecek."

İpuçlarını bir araya getirdim. Beth. Ara vermek. Mac'le konuşuyor olmalıydı. Tabağı kocama doğru kaydırdım ve raftan bir spatula alıp mavi porselenin yanına koydum.

"Bu bir hayır işi değil," diye homurdandı. "Sen benim kardeşimsin. Hem işime de yarayabilirsin. Hesaplar konusunda güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

Güvenebileceği biri. Mac'in bu tanıma uyduğundan emin değildim. William'a sırtımı dönüp buzdolabına yöneldim ve iki kapağını da açarak içindekilere baktım. Eğer planlanmış bir şeyimiz yoksa şefimiz hafta sonları izinliydi. Bu yüzden paket salataların olduğu rafa uzanıp bir paket avokadoyla birlikte mevsim yeşillikleri çıkardım.

Son on yılda, William'ın erkek kardeşi için yaptıklarımızın hesabını tutmaktan yorulmuştum. Artıkları bir sokak köpeğine vermek gibiydi; kuzu etinin yarısı sorunları çözmüyordu ama yine de, yardım etmek için bir şeyler yaptığınız hissini veriyordu.

Ona yardım edip etmediğimizden de emin değildim. İçmeye devam etmek isteyen bir alkoliğe yardım etmek zordu. Rehabilitasyon merkezine altı seans için ödeme yapmıştık. Üç kez başka yere götürmüştük. Bazı karanlık, Vegas tipli insanlara olan kumar borcunu ödemiştik.

Kazandığı parayı çilingir sofralarına gömdüğü işlere girmesi için çabalamıştık. Şimdi de William onu, Winthorpe Teknolojileri'ne mi getirmek istiyordu? Berbat bir fikirdi. Yine de kardeşine karşı hissettiği güçlü bağı seviyordum. Onun bu minik ailesini, kendi çocuklarımızı da içerecek büyük bir aileye çevirmek için adeta sabırsızlanıyordum.

William verandaya geçti. Mac'le konuşmasını bitirdiğinde içki isteyeceğinden emin olarak ona bir bira açtım.

Uzaktan bir kamyonun geri geri gelirken çıkardığı *bip* sesleri duyuluyordu. Lavaboya gidip pencereden dışarı baktım.

"Mac gözünü karartmış." William, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırarak kapıdan içeri girdi. "Evden bir türlü çıkmıyor. Sarhoş."

"Tanrım." Salata paketini yırtarak açtım ve içindekileri eşit bir şekilde bölerek iki tabağa koydum.

"Hâlâ işyerinden kovulmadı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Konuyu açmaya çekindim. Bankayı arayıp hesabına para yatırılmasını söyler misin? Bir de ev sahibiyle konuşabilirsen – "

"Bir yıllık kirası ödendi," diye araya girdim. "Birkaç ay önce hallettim o işi." Birayı ona doğru kaydırdım.

"Güzel." Şişenin yarısını tek bir yudumda midesine indirdi. "Buraya gelmek istemiyor."

Hissettiğim rahatlama yüzüme yansımasın diye çabalamak zorunda kaldım. "Beth'le konuşacağım. Onu ziyaret etmek için hangi gün müsait olduğunu öğrenirim. Bebeği görmeyi çok istiyorum."

"Evet, onu kontrol edebilirsen çok sevinirim." Öne eğilip beni öptü.

Buraya gelmek istememesine aslında üzülmem ge-

rekirdi; ancak Mac her zaman patlamaya hazır bir misafirdi. Bir keresinde eve geldiğimde, onu çıplak halde yatağımızda yüzüstü uzanırken bulmuştum. Pahalı yorganımızın her tarafı kusmuk içindeydi.

Bip sesi yeniden duyulduğunda William sesin geldiği yöne baktı. "Hemen taşınmaya başladılar mı?"

"Aynen." Çekmeceden bir çift gümüş çatal bıçak çıkarıp tabaklarımızın yanına koydum. "Ev bu haldeyken mobilyaları getirdiklerine inanamıyorum."

"Ev yaşanmaz durumda değil. Bakımsız." Gülümsedi. Belki de Mac'le yaptığı konuşma gününü mahvetmeyecekti. "Seni içinden çekip aldığım o daracık daireyi unuttum deme sakın. Duş başlığını paket lastiğiyle birbirine tutturmuştun."

İki tabağı da alıp mermer adaya yöneldim. "Beni çekip aldığın mı? Üniversite öğrencisiydim ve para almadan çalışan bir stajyerdim. Öğrenci kredimle ve fast food yiyeceklerle gayet iyi idare ediyordum. Senin yanına taşınmak için bütün bunlardan vazgeçtiğim için şanslısın."

"Ah, tabii." Önümü kesip tabakları elimden aldı ve öne doğru eğilerek benden bir öpücük istedi. "Bütün bunları sırf benimle olabilmek adına feda ettiğin için resmen bir meleksin."

"Ha şöyle." Öpücüğünü kabul ettim. "Ayrıca, o minik dairemin kendine has bir havası vardı."

"Yani, o daireye kıyasla komşularımız bir saraya taşınıyor."

Arkasını döndü.

"Dışarıda mı yiyelim içeride mi?"

"Dışarıda." Mutfağın penceresine yöneldim. Neena garaj yolunda, üzerinde kesik bir şort ve uzun kollu bir bluzla durmuş araç trafiğini yönetiyordu.

Gözlerimi evin tuğla dış cephesinde, geniş bahçelerinde ve iki şöminede gezdirdim. William haklıydı, yaşanmaz durumda değildi, yalnızca eski ve kirliydi. On beş yıl öncesine kadar buraya şato bile derdim. Fakat Bayan Winthorpe olarak geçirdiğim on sene sonunda züppe birine dönüşmüştüm; ısıtılmış havluları ve ütülenmiş nevresimleri artık olmazsa olmaz olarak görüyordum.

Neena bağırarak şoföre bir şeyler söyledi. O an bu eve ilk taşındığım günü düşündüm. Alyansım parmağımda hâlâ beklenmedik şekilde ağır hissettiriyordu. Bir avuç dolusu eşyam o devasa dolaba yerleştiğinde, kapladıkları alan gülünç derecede küçüktü. Yepyeni Maserati'min bagajından kişisel eşyalarımı koyduğum bir kutuyu almak için eğildiğimde, William başını hafifçe sallayarak beni durdurmuştu. "Bunu görüyor musun?" Elimi tutup parmağımdaki elması havaya kaldırmıştı. "Bu, artık kendi eşyalarını taşımadığın anlamına geliyor. Sen artık Bayan Winthorpe'sun, herkes seni saygıyla selamlayıp sana hizmet ediyor."

"Sen bile mi?" Güç hissi, başımı döndürecek kadar beni heyecanlandırdığında bile sululuk yapmıştım.

Gülmesine rağmen bu soruyu asla cevaplamamıştı. Ben de umursamamıştım. Bu eve adımımı attığım anda gösterişle dolu her bir santimini içime çekmiştim. Hiç yadırgamadan hızla tahtıma kurulmuş, bir daha asla tek bir kutuya bile el sürmemiştim.

Benim aksime Neena, kollarını ağır bir kartona sarmış, kamyonun arkasında sendeleyerek ilerliyordu. Çömeldi, kutuyu dikkatlice yere koydu ve sonra ayağa kalkarak avuçlarındaki tozu sildi. Yan tarafa dönerek evimizi inceledi. Bakışları buraya kadar uzasa dahi, aramızda bakımlı bir bahçe varken ve İtalyan selvi ağaç-

larının ardındayken kendimi güvende hissediyordum. Onu suçlamıyordum. Noel süslemelerimizi görmek için arabaların ana yolda sıralanmasının bir nedeni vardı. Üstelik *Architectural Digest* *dergisi bir köşesinde evimize yer vermişti. Evimiz görülmeye değerdi. Boş boş bakıp dalınabilirdi. Bakışlarının taştan yapılma dış cephede, modern çizgilerde, bakır çatıda ve cam korkuluklarda gezinmesini izledim.

William bakışlarımı takip ederek nereye baktığımı gördü. "Gitsek mi? Mahalleye hoş geldiniz falan demek için?"

"Şimdi değil." Arkasını dönmesini bekleyerek onu izlemeye devam ettim ama olduğu yerde kalmıştı. Bakışları evimize kilitlenmişti. "Buraya bakıp duruyor."

William omuz silkip ellerini yıkamaya başladı.

"Biraz tuhaf."

"Burası büyük bir ev bebeğim. Bakacak çok şey var."

"Nasıldı bu hafta? Ekip onu sevdi mi?"

Kaşlarını çattı. "Emin değilim. Henüz herkesle tanışmadı. Birkaç düşmanca yorum, birkaç da destekleyici yorum aldım. Bazıları onun fazla hevesli olduğunu düşünüyor." Bileğinin tersiyle musluğu kapattı.

Sırıttım. "Dur tahmin edeyim: Harris?" Bu Nijeryalı bilim adamı, *ekip çalışması* ya da *uyum* gibi kelimeler kullanıldığında kaş çatıp somurtan tiplerdendi. Yıl sonu değerlendirmelerinde iletişim becerilerinde takım arkadaşlarından hep düşük puanlar alırdı. Buna rağmen yetenek söz konusu olduğunda da en yüksek puanlar ondaydı.

* Architectural Digest, 1920'de kurulmuş aylık bir Amerikan dergisidir. Başlıca konuları, saf dış mimariden ziyade iç tasarım ve çevre düzenlemesidir. (e.n.)

"Evet. Sanırım tam olarak şöyle demişti: 'Hayat kurtarmak için Kumbaya* zırvalarına ihtiyacımız yok.' Ki ben de," diyerek dolaptan bir el havlusu aldı. "Ona katılıyorum. Neena'ya ondan uzak durmasını söyledim."

Neena. Artık Dr. Ryder demiyordu. Bunu aklımın bir köşesine yazmıştım; fakat hemen sonra Winthorpe'da herkese ismiyle seslenildiğini hatırlayarak silmeyi tercih ettim.

Havluyu lavabonun yanına fırlattı. "Hadi. Biftekler neredeyse hazır."

Bir dakika daha oyalandım ve ilgisini evimizden çekip kendi evine dönmesini bekledim. Kocası garajın açık kapısında belirerek kutuyu gösterdi. El havlusunu üçe katlayıp yerine yerleştirdim. Soğutucudan bir şişe Pellegrino çıkarırken bakışlarım hâlâ dışarıdaydı. Gitmişti. Ev tarafından yutulmuştu. İkinci kattaki bir pencerede, temizlikçinin camı spreyleyip yüzeyi bezle silmesini izledim.

Pislik içindeki bir eve taşınan insanları anlamıyordum. Bu, bir defterdeki boş sayfaları atlamak ve ardından yarısı dolu bir defterde hikâyenizi anlatmak gibiydi. Kötü karmaydı.

---

* Afrikalı kölelerin aksanlı bir İngilizce ile 'Come by here my Lord' demesidir ve gördükleri eziyet karşısında Tanrı'ya yakarış cümlesidir. Bestelenip şarkı yapılmıştır. (ç.n.)

4.
NEENA

Elektrikler kesilip evi sallayacak kadar şiddetli, ani bir gök gürültüsüyle noktalandığında, elimde kalemle yatak odamızın duvarına yasladığım bir merdivenin üzerindeydim.

"Neena?" Matt'in sesi karanlığın içinden, sağ tarafımda bir yerden geldi. "İyi misin?"

"Merdivendeyim," diye çıkıştım. "Aşağı inmeme yardım eder misin?" Karanlık kafamı karıştırıyordu. En üst basamağa tutunarak paniğimi bastırmaya çalıştım.

"Bir saniye..." Matt telefonunun flaş ışığını açtı; odayı taradı ve bana yaklaştığı sırada ışık gözümü kör etti. Şansımı deneyip bir adım indim. Matt bir şeye takılınca tuttuğu ışık da sarsılarak etrafa dağıldı. Küfretti. Ayağım havada duraksadım.

"İyi misin?"

"Evet." Homurdandı ve sonra flaş ışığı tekrar bana yöneldi. "Geldim. İnmene yardım edeyim."

Sessizce işimizi hallettik. Sağlam zemine adımımı attığımda gerginliğim azaldı. Alt kata inerken pek anlamasak bile önce sigorta kutusuna bakıp sonra seçeneklerimizi tartıştık. Yağmur damlaları saçılan karabiber tanecikleri gibi çatıya vuruyor, biriken sular pislikle dolu oluklardan yüksek sesle dökülüyordu.

"Fırtına yüzündendir. Muhtemelen bir trafo patladı. Bahse girerim tüm mahalle sokağa dökülmüştür." Matt sigorta kutusunun kapağını kapatıp kilitledi.

Başımı hayır anlamında salladım. "Merdivenlerden inerken yan evde ışıkların yandığını gördüm."

"Muhtemelen jeneratörleri vardır." Yanımdan geçip yemek odasına yöneldi. Pencereden dışarı baktığı sırada çakan şimşek gökyüzünü aydınlatınca olduğu yerde sıçradı. "Etrafta dolaşıp nerede elektrik olduğuna bakmak istemiyorsan bence bekleyelim. Dükkânda küçük bir jeneratör var. Biraz sıcaklamayı sorun etmezsen eğer, bu geceyi onunla geçirebiliriz."

Karanlık evde huzursuz hissettiğimden ona yakın duruyordum. "Yan eve gidip William'la konuşabilirim. Ya da Cat'le." İsimlerini ayrı ayrı söylemeyi planlamamıştım ama öyle olmuştu ve cümlemdeki boşluk, yersiz bir virgül gibi hissettirmişti.

"Ne?" Matt, saatinin yan tarafındaki tuşa basarak dijital kadranını aydınlattı. "Saat neredeyse dokuz."

"Kimse bu kadar erken uyumaz. Onlara bu kesintilerin normalde ne kadar sürdüğünü ya da -elektrikler sadece bizim evde gittiyse- önerebilecekleri bir elektrikçi olup olmadığını sorabiliriz." Bu fikre ısınmıştım. Günümün çoğunu, onlara gidip *merhaba* desem mi diye düşünerek ve buraya gelmemelerine biraz şaşırarak ge-

çirmiştim. Mahalleye yeni taşınan birilerine hoş geldiniz demek temel nezaket kurallarından biri değil miydi? Belki de tüm bu adetler, evlerinde demir parmaklıklı kapılar ve üniformalı çalışanlar olmayan ya da at sırtında devriye gezen polislerin olmadığı yerlerde kalmıştı.

Matt yavaşça, "Bilemiyorum," dedi. İşte bu yüzden hiçbir şeye gücü yetememişti. Winthorpe'daki Asyalı doktor Allyson Cho'ya geçen gün söylediğim gibi, kararlı davranmalı ve sonuçlarına katlanmalıydın. Hayatın yakasına yapışmalıydın. Kocam, hayata şöyle bir dokunup sonra da uzaklaşmayı severdi.

Yönümü değiştirip arka kapıya yöneldim, kararımı vermiştim. Aslında bu bir talih kuşuydu. Evlerine gitmek için muhteşem bir bahaneydi. Belki de Cat pijamalarını giymiş, makyajını çıkarmış olurdu. Bu sayede Instagram'daki kusursuz hallerini daha ulaşılabilir bir görüntüyle değiştirebilirdim. William'ı düşünerek ev halini hayal ettim. Onu sadece partide smokinle ve ofiste takım elbisesiyle görmüştüm. Acaba üzerinde spor şortu ve tişörtü mü olurdu? Kot pantolonla polo yaka bir tişört? Sadece iç çamaşırı?

Garajın kapısını açtım. Spor ayakkabılarımla ahşap zeminden süngerimsi dokudaki *Hoş geldiniz* paspasına adım attığımda, Matt'in beni karanlık girişe kadar takip ettiğini duydum. Telefonunu bir kılıç tutar gibi tutuyordu. Flaş ışığının huzmesi yanımdan geçip arabamın kaputuna yansıdı.

Şaşırmamıştım. Nereye gidersem gideyim, Matt peşimden gelirdi.

~

Cat kapıyı açana kadar iki kez zile bastık. Yanakları kızarmıştı, gözlerinde sıcak bir ifade vardı. Ya kocasıyla yattığı yataktan çıkıp gelmişti ya da sarhoştu. Veranda-

larında dururken saatin çok geç olup olmadığını düşünerek tereddüt ettim.

"Matt, Neena, selam!" Kapıyı sonuna kadar açtığında üç katı da gösteren giriş, ışıklar içinde parladı. "Her şey yolunda mı?"

Aslında yapmam gerekeni -Matt'in dediği gibi fırtınanın geçmesini beklemem gerektiğini- fark ederek aniden, "Elektriğimiz kesildi," dedim. Buraya gelmekle, sırılsıklam bir halde minik kırıntılar ve iyilikler için yalvaran, sülük gibi yapışkan tiplerden olmuştuk. Geniş lastiğinin beni sıkıca sardığından emin olmak için taytımın belini çektim. "Sizi rahatsız etmek istemezdik. Yalnızca mahalle çapında mı yoksa sadece bizim evimizde mi bir sorun olduğunu öğrenmek istedik. Belli ki sizde elektrik var ama- "

Hızlı hızlı konuşarak, "Bizde jeneratör var," dedi. "Az önce çalışmaya başladı." Koluyla içeriyi işaret ederek bizi eve davet etti. "Üşütmeden içeri girin. William duşta, birazdan çıkar."

Kendimizi bir anda mutfaklarında, büyük mermer adaya tünemiş halde bulduk. Cat'in Afrika likörü döktüğü shot bardakları önümüze dizilmişti. İlk bardağı Matt'e doğru kaydırmasını izledim.

Kalın telli siyah saçlarını, başının tepesinde dağınık bir topuz halinde toplamıştı. Birkaç tutamı alnına dökülüyordu. Dileğim gerçek olmuştu: makyajsızdı. Altında ipek pijaması ve üstünde uzun kollu Mission Valley Lisesi futbol takımı tişörtü vardı. Buna rağmen yarattığı etki umduğumdan çok farklıydı. Belki küçük memelerinin üzerindeki okul logosu yüzündendi ama genç ve güzel görünüyordu. Fark edip etmediğini anlamak için Matt'e baktım. Fark etmiş gibi durmuyordu. Boynumdaki izlerin görünmediğini umarak başımı öne doğru uzattım.

"Neler oluyor?" William, yüzünde geniş bir gülümsemeyle tembel ve büyük adımlar atarak bize doğru geldiğinde özgüvenim daha fazla düştü. Üzerinde kot pantolon vardı, ayakları çıplaktı ve giydiği beyaz tişört, duş sonrası nemlenip gövdesine yapışmıştı. "Bir şey mi kutluyoruz?"

Cat, bir shot bardağını kaldırıp ona uzattı. "Kutluyarak acımızı paylaşıyoruz. Yeni komşularımıza ve Kaliforniya fırtınalarının neden olduğu baş ağrılarına. Şerefe."

Bardaklar şıngırdarken William'ın gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Bakışlarımı kaçırmayıp bardağımın ucunu ona doğru eğdim.

~

Üç kadeh içki sonrasında şöminenin etrafına yayılmıştık. Cat ve William bir koltukta, Matt ve ben diğerindeydik. Yumuşak derinin üzerine kendimi bırakmış, Matt'in yanına yerleşmiştim. Ortasında yanan mumlarla dolu aynalı tepsiyi bozmamaya dikkat ederek çıplak ayaklarımı pufun üzerine koydum.

Matt, "Çok ciddiyim, Neena Tiger'a kök söktürür," diye karşı çıktı. "Elinde golf sopası olan bir canavar resmen. Onu etkilemeye çalışmak için olabileceğim en kötü yer orasıydı."

İlk buluşmamızı hatırlamasına gülümsedim.

"Babam kurs müdürü olduğuna göre, ne kadar iyi olabileceğimi bilmen gerekirdi." Kadehimi kaldırdım, babamın adının geçmesiyle bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

"Golf oynayarak mı büyüdün?" William elini Cat'in dizinde gezdiriyor, parmakları ince kumaşın üzerinden eklem yerlerini okşuyordu.

Bakışlarımı parmaklarından uzaklaştırdım.

"Evet. Babam hep bir oğlu olsun istiyordu. Bunun yükünü bana yükleyerek eziyet etti." Cevabıma sızan acıyı gizlemeye çalışarak güldüm. *Eziyet etti* demek uygun bir tanım olmuştu. Güneşin altında yüzlerce saat, bacaklarımın arkasından akan terler, her hatalı vuruşta kızgınlıkla yükselen sesi... Bana bağırmasına katlanmak zordu, eline sopayı aldığında işler daha da kötüye gitmişti. Baldırlarımın arkasındaki darp izlerini gizlemek için okuldaki ilk yılımda hep kot pantolon giymiştim. Bu yaşımda bile, sandalyesine oturmuş, hata yapmamı beklercesine elindeki sopayı salladığı halini düşünmeden katlanabilir bir sandalyeye oturamıyordum.

Matt gururla, "Gerçekten çok iyi," dedi. "Lisedeki son senesinde birinciliği neredeyse garantiydi."

"İlk buluşmayı golf sahasında yapmanın hata olduğunun başka bir kanıtı," dedim.

Matt omuz silkti. "Nihayetinde işime yaramıştı."

"Yani... lise âşıklarısınız," diye cıvıldadı Cat. "Sevdim bunu."

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Siz nerede tanıştınız?" diye sordum.

"William'ın başında olduğu bir yatırım şirketinde stajyerdim. Winthorpe Teknolojileri'nden önceydi."

William gururla, "Ya da Winthorpe Yatırım," diye ekledi. "Ben daha beş parasızken bana âşık oldu."

"Yani," diye azarlarcasına konuştu Cat. "Tam olarak beş parasız sayılmazdın." Güldü. "Beş parasız olan bendim. Dondurulmuş gıda ya da ramen dışındaki herhangi güzel bir şey beni etkilerdi." William'ın yanağını öptü. William ona gülümsedikten sonra bana baktı.

"Hâlâ golf oynuyor musun?" diye sordu.

Dünden meraklıymışım gibi cevap vermemek için içgüdülerimle savaştım.

"Tabii ki. Ayarlayabilirsem haftada bir. Buraya taşındığımızdan beri golf sahası bulamadım gerçi."

"Cat'e öğretmelisin. Onunla oynamayı çok isterim." Bu önerisi karşısında aniden tüm hevesim kaçtı.

"Ah, lütfen ama." Ben cevap vermek zorunda kalmadan, Cat bu ihtimali ortadan kaldırdı. "Denedim. Topla bağlantı bile kuramıyorum. Çok utanç verici."

Beceriksiz bir Cat Winthorpe fikrini sevsem de buna hiç inanmamıştım. "Eminim o kadar da kötü değilsindir. Tek ihtiyacın olan belki birkaç taktiktir."

"Hayır." Kadehini koltuğun düz koluna koydu ve başını iki yana salladı. "Dürüst olmam gerekirse bu işte berbatım. Bunun için hiç sabrım yok, yapım da uygun değil."

William sırıttı. "Bu doğru. Üstelik rekabetçi ruhu da hiç yardımcı olmuyor. Bir keresinde langırt oynarken beni boşamakla tehdit etmişti."

Cat omuz silkti. "Kaybetmeyi sevmem. Ki bu da," diyerek bana döndü. "Neden golf oynamayı denemediğimi açıklıyor. Başarısızlığı kabullenmek gibi bir şey."

Aklı değişik çalışıyordu. Kendine çok güveniyordu, aynı zamanda sevimli olabilecek kadar da savunmasızdı. Onunla ilgili henüz çözemediğim şey, savunmasız halinin doğal mı yoksa hesaplanmış bir şey mi olduğuydu. Bu, canımı acayip sıkıyordu.

Sinirlenmemde kıskançlığım da rol oynuyordu. Bunu anlayacak kadar öz farkındalığım vardı; ancak onunla ilgili her şey can sıkıcıydı.

Işıklar söner gibi oldu sonra yeniden açıldı. Cat, William'ın göğsünden doğruldu. "Hah! Bu, elektrik geliyor demek."

"Çok sürmedi." Matt ellerini birbirine çarpıp ayağa kalktı. "Neena? Çiftimizi yalnız bırakalım mı?" Matt,

olduğundan daha kibar davranıyordu. Sohbeti uzatmak için bir şey, herhangi bir şey arayarak isteksizce onu takip etmeme rağmen başarısız oldum. Kapıdan çıkmadan önce Cat'e sıkıca sarıldım.

"Perşembe günü akşam yemeği, değil mi?" Cat, bizi uğurlarken bir yandan da kapıyı açık tutuyordu.

"Tabii." Bakışlarını yakalayana kadar William'a baktım. "Pazartesi görüşürüz."

Hafifçe gülümseyerek başını salladığında, çalışanlar arasında ona karşı oluşan hoşnutsuzluğun nereden kaynaklandığını anlamaya çalıştım.

~

"Cat'te beni rahatsız eden bir şeyler var." Loş ışıkta görmeye çabalayarak, ebeveyn banyomuzdaki makyaj masasına eğilip göz kremimi sürdüm. Başımın üzerindeki ampullere baktım, sekizinden yalnızca biri yanıyordu.

"Rahatsız eden mi?" Matt, pantolonu ayak bileklerine inmiş halde tuvalette otururken açık kapıdan bana baktı. "Hoş birine benziyor."

Homurdandım. "Hoş? Matt, herkesi dış görünüşüne göre değerlendiremezsin. Böyle kadınları bilmezsin sen. Bütün gün sorun çıkarmaktan başka bir iş yapmazlar." Bu da benim neden sürekli çalıştığımı açıklıyordu.

Bazı kadınlar evde oturmaktan keyif alırdı fakat ben onlardan biri değildim. İletişim kurmaya ve etkileşime ihtiyacım vardı. Arkadaşlıklar. İlişkiler. Kendi kimliğim. Aksi taktirde, beni güvende tutacak bir kalkanım olmazdı. Yedek planım yoktu. Diğer seçenekleri değerlendirmeden bir evliliğe hapsolmayı kabul etmemiştim. Bunu bana annem öğretmişti. Kendisi için daha iyi bir hayatın var olduğunu fark ettiğinde planını hayata geçirmiş, alkolik kocasını ve kızını geride bırakarak üç

eyalet uzaklıkta yaşayan, bir reklam aracılığıyla tanıştığı avukatın yanına, McMansion'a gitmişti. Beni de yanında götürmesini isterdim ama o, hayatını yeniden inşa etmiş ve seviye atlamıştı. Şimdi Facebook'ta yeni adıyla bir hesabı vardı. Üvey kızı Aspen'le gittiği tatillerden fotoğraflar ve İsa hakkında özlü sözler paylaşıyordu. Sahte bir hesap açarak onunla arkadaş olmuştum, artık bütün ailesini takip ediyordum. Kocasını ayartmayı düşünmüştüm fakat bunu yapacak yeterli enerjim ya da şeytani motivasyonum yoktu. Bu ihtimali, bir gece yarısı acıkınca yiyebileceğim atıştırmalık gibi kenarda tutuyordum.

"Yani, ben onları sevdim." Matt bir cevap beklemeden ayak parmağıyla iterek tuvaletin kapısını kapattı.

Tabii ki sevmişti. Matt herkesi severdi ki bu da, bana ihtiyaç duymasının nedenlerinden biriydi. Kusurları ve hataları ona gösterecek kişi bendim. Gerçi Winthorpeların fazla kusuru yoktu. Fırçama diş macunu sürüp akşam olanları düşünerek dişlerimi fırçalamaya başladım. Vaktimin çoğunu Cat'te bir kusur bulmaya çalışarak geçirdim, bu son derece zorlu bir işti. Kabul ediyorum, benden daha güzeldi. Daha genç. Daha hassas. Ama benim vücudum onunkinden iyiydi. Neredeyse hiç kası yoktu, muhtemelen ağırlık antrenmanlarını pas geçmişti.

Diş fırçamı suyun altına tuttum ve bu hafta William'ın ofisinden çıkarken çantamı almak için eğildiğim o güzel anı düşündüm. Ona baktığımda bakışları kalçalarımdaydı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış, gözlerini kaçırırken yanakları pembeleşmişti. Bu gece, William'a bana bakması için birçok fırsat vermeme rağmen dikkatini Cat'ten hiç ayırmamıştı.

Tuvaletten gelen sifon sesini duyduğumda diş fırçamı ağzımdan çıkardım ve öne doğru eğilip lavaboya tükürdüm.

Beş dakika sonra Matt'in yanına uzandım. Televizyondan gelen ışıkların, tavan işlemelerinin üzerinde dans etmesini izliyordum. Bir komedyen, gece yarısı programında kraliyet ailesiyle ilgili bomba etkisi yaratan şeyler söyleyince Matt güldü.

Bu mahalleye taşınmak hayatımda çığır açacak bir etkiye sahip olabilirdi. Bu kapıların ardında yaşayan kadınlar hep birlikte partiler veriyor, alışveriş yapıyor, tatile gidiyorlardı. Şimdiden işler tıkırındaydı. Silikon Vadisi'ndeki en umut verici teknoloji şirketlerinden birinde işe girmiştim. Ofisim, William Winthorpe'un ofisinin hemen yanındaydı. Elektrik kesintisi sayesinde onlarla bağ kurarak iki saat geçirmiştik. Önümüzdeki hafta için yemek planları yapmıştık. Evlerimizin birbirine yakın olması ve Cat'in beni muhtemelen içine alacağı sosyal çevresi, içinde yaşamayı hak ettiğim krallığın anahtarları olabilirdi.

Fakat şimdi, yumuşak yatağımızın içine gömülmüşken aramızdaki farklılıklar yüzünden çıldıracak gibi hissediyordum. Cat ve ben. William ve Matt. Onların muhteşem, gösterişli malikânesine karşı bizim çirkin, ipotekli evimiz.

Matt öksürdü. Kendime, Matt'in sahip olduğu tüm o iyi özellikleri hatırlattım. Bana bu evi satın almıştı. Cat gibi bir kadına karşı beni daha az riskli biri göstermişti. Aksi taktirde Cat beni bir tehdit olarak görebilirdi. Hem eğer Matt, William Winthorpe ile arkadaş olmayı başarırsa pek çok yeni olasılık doğacaktı. Matt'e dönüp ona daha çok sokuldum. Bedenimi bedenine yaslayıp kolumu göğsüne doladım. Elimi okşadı, gözleri çoktan uykuya teslim olmaya başlamıştı. Beni böylesine seven bir adama karşı, hissettiğim sevgi derinleşti.

Vakti geldiğinde ondan daha iyisini elde edecektim. Henüz değil.

5.
CAT

Komşular gitmişti ve William'ın bacakları benimkilere dolanmıştı. Başımı omzunun girintisine sokmuştum. Elimi karnında gezdirerek teninin sıcaklığının tadını çıkardım. "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Sözlerini bir esnemeyle uzatarak, "İyi insanlar," dedi. "Bakerlardan daha iyiler."

Bakerlardan daha iyi. Gece yaşananları tekrar düşündüm. Gece ilerledikçe Neena'ya olan güvensizliğim -büyük ölçüde alkolün yardımıyla- hafiflemişti. Onu izlemek keyifliydi, ara sıra şirret olsa da aslında komik olan pis bir şaka anlayışı vardı. Saatler ilerledikçe kocasıyla arasındaki iletişim biraz daha sertleşmiş, Neena'nın tavrı her içkiden sonra daha buyurgan bir hâl almıştı. Gerçi bazı çiftler böyle anlaşırdı. Herkes bizim gibi değildi. Annemleri her ziyaret ettiğimde, tüm o

kavgalarına rağmen kırk senelik evliliklerinin sapasağlam olduğunu hatırlardım.

"İş yerinde de böyle mi? Kibirli ve huysuz?" Elimi karnındaki kasların üzerinde gezdirdim ve Neena'nın gece boyunca birkaç kez yaptığı somurtmasını, dudaklarımı büzerek taklit ettim.

William kıkırdayıp elini başımın üstünde gezdirdikten sonra parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. "Daha çok katı ve çalışkan bir amigo kız gibi. Hadi, hadi, hadi, duygularınızla ilgili bu anketi doldurun, hadi, hadi, hadi."

Homurdanarak yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar göğsünden yukarı tırmandım. "Yanlış hatırlamıyorsam amigo kızlara karşı bir ilgin vardı." Dudaklarımı onu baştan çıkarmaya çalışırcasına dudaklarına değdirdim. "Endişelenmeli miyim?"

Belimi tutan elleri beni daha da sıkı kavradı. Gözlerine yansıyan isteği görünce içim zevkle karışık bir heyecanla doldu. "Lise üniforman hâlâ duruyor mu?"

Çenesini öptüm. "Ponponlarım da duruyor," diye kulağına doğru fısıldadım.

İnledi, kalçalarıma değen penisi sıcak ve sertti. "Tanrım, seni seviyorum."

Beni öpücüğüyle sarmaladığında kalp atışlarım hızlandı. Ellerinin sıcaklığı ve kıyafetlerimizin ortadan kaybolması, yeni komşularımızı bana tamamen unutturmuştu.

~

Bahçede keyifli bir kahvaltı edip kahvemi içtikten sekiz saat sonra, şehir kulübüne gittim ve tenis kortlarından birinde Kelly ile buluştum. Boynumu yavaşça sola sonra da sağa yuvarlayarak Kelly'nin topu havaya atmasını, ardından bir farenin kafasını uçurabilecek

kadar güçlü servis atışını izledim. Topa doğru hamle yaptım, birkaç santim farkla kaçırdığımda ona etkilendiğimi gösteren bir bakış attım.

Neşeyle, "Teşekkürler," diye seslendi. "Virgil'dan ek dersler almaya başladım."

"Belli." Topu alıp filenin üzerinden ona doğru fırlattım. Hemen ardından kısa atış antrenmanı yapmak için yaklaşmasını işaret ettim. "Justin'e kıyasla nasıl biri?"

"Yirmi yaş daha yaşlı, otuz kilo daha şişman. Ama Josh eskisi kadar huysuzluk etmiyor; bu yüzden göze hitap etmemesine değer." Topu havaya fırlattı fakat vurmak için erken davranmıştı, böylece ağın üzerinden bana kolay bir atış yapmış oldu. Topla hızlıca buluştum ve kortun en sol tarafına doğru sert bir vuruşla gönderdim. Kelly'nin kocasının ne kadar kıskanç olduğunu bilmeyen yoktu. Cep telefonu geçmişini kurcalayan, karısının gerçekten bizimle olduğundan emin olmak için öğle yemeği buluşmalarımıza baskın yapan türdendi. Justin O'Shea'da bir kusur bulmuş olmasına şaşırmamıştım. Kulübün en iyi tenis eğitmeni olsa da bariz bir şekilde geydi. Virgil kurbağa kadar çirkin haliyle daha büyük bir risk olabilirdi.

"Yeni komşu nasıl?" Beyaz ter bilekliğiyle alnını sildi.

"Henüz emin değilim." Toprak zeminde yeni bir top sektirdim. "Perşembe günü beraber yemek yiyeceğiz. Kadını çözmek oldukça zor. Biraz..." Topu yakaladım ve doğru kelimeyi bulmaya çalışırken bir süre elimde tuttum. "Ketum. Bizi fazla dikkatli inceliyor gibi hissediyorum." Ona evi gezdirdiğim sırada sanki kafasında eşyaların değerini hesaplıyordu. Sahip olduklarımızı bir bir zihnine kazıyormuş gibiydi.

"Alınma ama çok incelemeye değer birisin." Sırıttı, çilleri güneşin etkisiyle solmuştu. "Açıkçası tenisten ke-

yif bile almıyorum, sadece senin kulübe hangi arabanla geleceğini görmek hoşuma gidiyor."

Yüzümü buruşturup topu ona fırlattım. Karşılık verdi ve atışı kaçırana kadar bir süre paslaşmaya devam ettik. Kelly bu işte iyiydi. Ancak ben, kulübe katılmadan önce altı ay boyunca antrenman yapmış, San Fransico'da her gün özel ders almış ve Stanford'ta kampa gitmiştim. 'Doğal yeteneğimin' zahmetsizce elde edilmiş görünmesi gerekiyordu. Menlo'ya katıldığım ilk günden beri öyle de olmuştu. İlk birkaç maçı kasıtlı olarak kaybetmiştim. Birbirimize dostça takıldığımız zamanlarda yüzüm kızarmış ve kekelemiştim. Ardından sessizce ve neredeyse aniden, kulübün en sağlam oyuncusu olmuştum.

Bu kasabada başarının sırrı buydu. Zahmetsiz mükemmelliğin perde arkasında sıkı, acımasız bir çalışma düzeni yatıyordu ve bunu, başarıyla sunmanız gerekiyordu. Herkes bir gün Cat Winthorpe olarak uyandığımı düşünüyor olabilirdi; oysa ben buraya, bu hayatın her bir zerresini hak etmek için tırnaklarımla kazıyarak gelmiştim. Hâlâ da öyle yapıyordum.

Hızlıca bir maç daha yaptıktan sonra çantalarımıza yöneldik. Kelly bana döndü, raketi elinde gevşekçe sallanıyordu. "Yeni komşunun William için çalışması seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Eğilip yerden bir top aldım. Kalanını çalışanlar toplardı. Ben izlerken ellerinde kutuları ve üzerlerinde beyaz üniformalarıyla, parlak sarı topları almak için koşarak sahaya giriyorlardı. "Neden etsin ki?"

"Bilmem. Sizin aşkınız iş yerinde başladı... Şimdi de o kadın William'ın iş yerinde." Omuz silkti. "Josh'ın bekâr kadınları işe almasına izin vermememin bir sebebi var."

Bankta yanına oturmak için ona doğru giderken,

"Neena bekâr değil," diye hatırlattım. Çantamın yan cebini açarak üzerinde işlemeler olan bir el havlusu çıkarıp alnımdaki teri sildim.

"Ah, doğru. Tombik kocası. İnşaat işinde, değil mi?"

"Hafriyat." Bu, benim biraz cahilce olan bakış açıma göre, ticaret yapmanın en kolay yolu gibiydi. Bir şeyleri yıkmak, uzaklara atmak. Şirketini bulmuş ve internet sitelerini incelemiştim. Atherton yaşam tarzına yetebilecek güçte görünmeyen küçük bir şirkete benziyordu. Ki bu da... bize ilginç şeyler gösterecek gibiydi. Bakerların evini almış olsalar bile, bu kasabaya ayak uydurmaya çalışmak paralarını hızla tüketirdi. Üstelik Neena Ryder bu yaşam tarzını istiyordu. Bunu gözlerinde görmüş, uyum sağlamak için ortaya gelişigüzel attığı yorumlarında duymuştum. Bunu istiyordu. Tek soru, bunu elde etmek için neler yapabileceğiydi. İnsan kaynaklarını arayıp ona ne kadar maaş ödediğimizi sormak için zihnime bir not düştüm.

"Eh, evli olması iyi. Belki Matt ve Josh arkadaş olurlar. Beraber takılması için ona içi dolu gömleklerden arkadaşlıklar ayarlamama söylenip duruyor." Kelly başını geriye atıp limonlu su dolu şişeyi ağzına sıktı. "William hariç tabii."

Kocamdan bahsetmediğimden son derece emin olduğum için cevap vermedim. Çantamdaki küçük madeni para kesesinin fermuarını açıp alyansımı tekrar parmağıma geçirdim.

"Ben bir şeyler ayarlarım," diyerek konuşmaya devam etti. Gözleriyle filenin üzerinden eğilen kaslı bir top toplayıcıyı takip ediyordu. "Kocasıyla Josh'ı bir araya getirecek bir şey. Bir veda partisi olabilir. Ayın sekizinde Kolombiya'ya gidiyoruz, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Kolunu dürttüm. "Hadi. Kaybeden bana kulüpte kahvaltı ısmarlar."

6.

NEENA

Satranç oynamayı Kızlar ve Erkekler Kulübü'nde, kırık bir tahta üzerinde öğrenmiştim. Öğretmenim Scott benden üç yaş büyüktü. On üç yaşındaki bedenime büyük gelen memelerimi görmek için kolsuz bluzumun üstünden içime bakar ve birinin gelip beni almasını beklerken çöp konteynerinin arkasında bana sigara ikram ederdi. Babam çoğunlukla geç kalırdı. Bir gece, pek de güvenli olmayan o mahallede sigaradan ilk fırtımı almıştım. Sonraki hafta dumanı içime çekmiştim. Birkaç ay sonra Scott'ın elleri külotumun içindeyken yanan sigaramı ıslak zemine atmıştım. Kırmızı, kadifemsi bir yaprağın yanında sigaramın sönmesini izliyor ve babamın ne kadar uzakta olduğunu düşünüyordum.

İleri görüşlüyseniz satranç kolay bir oyundur, ne kadar ileriyi görürseniz de o kadar iyi. Elinizdeki gücü ölçüp biçmeniz gerekir. Hangi taşların feda edilebilece-

ğine, hangilerinin korunması gerektiğine karar vermelisiniz. Scott'ın iddiasına göre karşınızda yetenekli bir rakibiniz varsa işin sırrı *mış gibi* yapmaktı. Onu tek bir yolda -belki salakça, belki masum bir yolda- ilerlediğinize dair ikna etmeye çalışmalıydınız. Esas önemli olan, aslında onu doğrudan mata götürecek gerçek planınızı, belli etmeden ustaca gerçekleştirmekti.

"Neena." William ofisimin kapısından bana gülümsüyordu. "Bir dakikan var mı?"

"Tabii." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim. Bunu görmezden geldi ve tam karşımda elleri pantolonunun cebinde, bacaklarını hafifçe açmış, omuzları geride ayakta durdu. Bu, dövüşmek için silaha ihtiyaç duymayacak kadar kendinden emin bir adamın duruşuydu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Yüzündeki gülümseme kaybolup yerini huzursuzluğa bıraktı. "Marilyn az önce insan kaynaklarından Courtney ile görüşmüş. İki hafta sonra istifa edeceğine dair dilekçe vermiş."

Kaşlarımı çattım. Marilyn ile ilk görüşmemizde bunu yapacağına dair bir işaret göremediğim için kızmıştım. "Çok tuhaf."

Birkaç adım ilerledi ve oturmasını istediğim sandalyenin arkalığını kavradı. Parmaklarıyla kumaşa düzenli aralıklarla vuruyordu. Öne doğru eğilip ağırlığını sandalyeye verdi. William boğazını temizlerken, temiz ve kısa kesilmiş tırnaklarını gri döşemeye geçirişini izledim. Sonra yumuşak, net bir sesle konuştu. "*Tuhaf* değil."

Arkama yaslandım. Kollarımı, kendimi savunmak istercesine göğsümde birleştirme dürtümle mücadele ediyordum. Sessiz kalmayı tercih ederek, takvimimin

yanında duran gümüş kalemimi alıp ucuyla kâğıda hafifçe vurdum ve bakışlarına sakince karşılık verdim.

"Seni işe alma nedenimi net olarak belirtmemiş olabilirim, o yüzden sana şimdi bunu çok anlaşılır bir şekilde açıklayayım. Seni işe aldım çünkü Marilyn istifasını sunmadan *önce*, aklından neler geçiyorsa öğrenmek istiyorum. Seni işe aldım çünkü *tuhaf* durumlarla uğraşmak istemiyorum. Seni, takımın içine girip casusluk yapman, onları manipüle edip bugüne kadar kalp için geliştirilmiş, en iyi lanet olası medikal iletim ürününü geliştirmelerini sağlaman ve beni milyarder yapman için işe aldım. Şimdi burada olma amacını anladın mı?"

Son cümlesini, sanki her kelimeye nokta koymuş gibi söylemişti.

"Evet efendim." Korkmadığımı görsün diye çenemi havaya kaldırdım.

Doğruldu. Ellerini sandalyeden çektiğinde tırnak izleri, tıpkı silgilerin ucundaki minik diş izleri gibi deride kalmıştı.

"Onu kalmaya ikna et, yoksa kovulursun. İki hafta süren var."

Yoksa kovulursun. İki hafta. Kravatını tuttu ve gömleğinin üzerinde düzgünce durması için düzeltti. Başka bir adam yapsa, gerginlikle oluşan bir tik derdim.William için bu, her şeyin düzene girmesi gerektiğini gösteren bir hareketti. Yatak odasında kontrolü elinde tuttuğundan emindim. *Net. Otoriter. Baskın.*

Aklımdan geçenler yüzünden dudaklarım aralandı. "Onu kalmaya ikna edeceğim."

Arkasını döndü ve geniş omuzlarını her zamanki gibi geriye atıp sırtını dikleştirerek ofisimden çıktı.

Yavaşça nefes verdim, kalbim hızla atıyordu. Bilgisayarıma dönüp takvim uygulamasını açarak Marilyn'in

programını buldum. Demek gerçek William Winthorpe buydu. Koltukta otururken Cat'i yanına çeken o karizmatik koca değildi. Bana iş teklifinde bulunan kibar iş adamı değildi. Tıbbi konferanslarda ve kurumsal etkinliklerde konuşmalarını izlediğim, o entelektüel adam değildi.

Gerçek William Winthorpe, pisliğin tekiydi ve beni büyülemişti.

7.

CAT

Başka bir ilişkinin dinamiklerine şahitlik etmek ilginçti. William ve ben her şeyin karşısında birlikte dururduk. Düşmanlarına karşı. Çocuğumuz olmamasıyla ilgili eleştirilere karşı. Ailelerimize karşı. Biz bir takımdık.

Neena ve Matt ise tam tersiydi. Kopuklardı. Eğer elektrik kesintisi olduğu gece, bize ilk kez geldiklerinde bu durumu anlamamış olsaydım, beraber yediğimiz ilk akşam yemeğinde kendini yine belli ederdi.

Neena, çatalın ucuyla Matt'in eline hafifçe vurarak, "Ondan yeme," diye uyardı. "Çayırda gezip beslenmemiştir." Matt isteksizce elindeki Wagyu* etinden şişi masaya bıraktı ki bu çok garipti; çünkü Protégé'deki menünün en iyi ürünlerinden biriydi.

Şaşkınlıkla William'a bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Çimle beslenmiş olması o kadar önemli mi?"

* Wagyu: Japon sığırı.

Neena, "Kanser olmak istemiyorsanız önemli," diye tersledi. Sesi bu samimi restoran için biraz fazla yüksekti. En yakınımızdaki masaya baktım. Orada oturan çiftten bir tepki gelmeyince rahatladım. Öne eğilerek -hayvanın beslenme geçmişi ne olursa olsun- müthiş lezzetli şişi çaldım.

Neena'nın gözleri kısıldı.

"Biz katı bir ketojenik beslenme uyguluyoruz," dedi. Söylediği beslenme çeşidine dair en ufak fikrim yoktu. Bir dikişte içtiği şarap bunun bir parçası olsaydı şaşırırdım. "Matt on dört kilo verdi."

"Vay." Kocasının tıknaz vücuduna on dört kilo vermek, çok şey fark ettirecekmiş gibi başımı salladım. "Bu harika Matt."

Matt temkinli bir şekilde başıyla onayladığı sırada, Neena bana dik dik bakıyordu. Neena'yı *kızdıran şeyler* listesinin uzunluğunu düşündüğümde yüzümde oluşan gülümsemeyi bastırdım. Birinci sırada adından önce doktor unvanını eklememek vardı. Onları kulübün yöneticisiyle ve bazı arkadaşlarımızla tanıştırmıştık. Her iki durumda da onu tanıştırdığım sırada araya girmişti. Ayrıca, tadı güzel olan her şeyden çılgınca nefret ediyor gibiydi. Üstelik kocasına karşı aşırı korumacı olmasına rağmen, benim kocama aşırı samimi davranacak kadar da özgüvensizdi.

Onun aksine Matt şahane biriydi. Neena'nın söylediği tüm küçümseyici lafların karşısında nezaketini koruyordu. Yemek boyunca bizi güldüren hikâye arşivi de gösteriyordu ki komik ve sevecen biriydi. Neena'nın nevrotik davranışlarına rağmen ona sırılsıklam âşık olduğu belliydi. Bu da Matt'i daha çok sevmeme sebep olmuştu. William'la ikisi hemen anlaşmışlar, siyaset ve spordan konuşuyorlardı. Onların sohbetleri genelde Neena ve beni kendi muhabbetimizi yapmaya itiyordu.

Şimdi bana doğru eğilmiş, nazikçe koluma dokunuyordu. "Şu bizi tanıştırdığınız çift, Whitlocklar mıydı? Onlarla aynı yönetim kurulunda olduğunu söylemiştin?"

Başımla onayladım. "Şarap müzayedesi. Yerel ve ulusal yardım kuruluşları için para toplayan, senede bir yapılan bir etkinlik. Kasabadaki en büyük bağış toplama etkinliği. Geçen yıl on milyon doların üzerinde para toplandı."

"Ben de bunun bir parçası olmak isterim." Sandalyesini bana yakınlaştırdı.

"Gönüllülere her zaman kapımız açık." Gözlerim parladı. "Seni de listeye eklerim."

"Yani, evet tabii." Sıska bileğini çevirdi ve elini havada sallayarak bahsettiğim şeyi geçiştirdi. "Ben yönetim kurulundan bahsediyordum. Etkinliğin yönetiminde yer almak gibi."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Şarap müzayedesinin yönetim kurulunda mı olmak istiyordu? Kasabadaki en prestijli etkinlikti. Son on yılımı insanlarla bağ kurmak için harcamıştım. Bu kurula başkanlık edebilmek, karmaşık sosyal ilişkiler merdiveninin en üst noktasında olmak için uğraşmıştım. Şarap kadehimi kaldırdım ve cevap vermeden önce bir dakika bekledim.

"Yönetim kurulu başvuruları Temmuz ayında başlıyor." Omuz silktim. "Yer açıldığında sana haber vereceğimden ve senin için tavsiyede bulunacağımdan emin olabilirsin."

"Çok iyi olur." Gülümsedi. Bu hareketiyle kulağına uzanan deride doğal olmayan bir gerginlik oluştu. Yüz germe işleminin belirtisi. Üstelik iyi bir iş çıkarmamışlardı. Yemek boyunca onu inceleyerek yaptırmış olabileceği estetik operasyonları düşündüm. Boyun gerdir-

me, kesinlikle. Tahminimce göz kenarları da. Göğüs silikonları, şüphesiz. Bahis oynayan kadınlardan olsaydım, bir sonraki operasyonunun ince dudakları olacağı üzerine para yatırırdım. Aslında bu üzücüydü. Tüm bu işlemlerden önce muhtemelen doğal bir güzelliği vardı.

William masanın altından elini uzatarak dizime koydu ve sertçe sıktı. Elimi elinin üzerine koyduğum an bakışlarımız buluştu. Gülümsediğinde, tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Yalnız kalalım istiyordu. Buraya son gelişimizde neredeyse gece yarısına kadar oturmuştuk. Tadım menüsünü yiyerek vaktimizi harcamış, beş çeşit yemek sırasında iki şişe şarabı bitirmiştik. Öne eğildiğinde, çıtır kaplamalı Norveç ıstakozunun üzerinden ona doğru yaklaştım.

Kulağıma, "Sen de yenebilecek kadar iyi görünüyorsun," diye fısıldadı. Yanağına bir öpücük kondurdum. Doğrulup arkama yaslandığım sırada Neena'nın bizi izliyor olmasına şaşırmamıştım. Bakışları, sanki ondan bahsediyormuşuz gibi paranoyayla doluydu ve gözleri William'la benim aramda gidip geliyordu. Matt'e döndüm.

"Ev ne durumda? Beklenmedik bir sorun var mı?"

"Her şey yolunda," dedi Neena aniden. "Muhteşem. Gerçekten çok az efor gerektiriyor."

Matt, "Tabii sizin evinizle karşılaştırınca pek bir şeye benzemiyor," diye konuşmaya başladı.

"Fakat çok güzel." Neena'nın gülümsemesi gergindi. "Matt, karabalığın kalanını da yesene."

"O araziyi hep çok sevmişizdir," dedim. "Çok özel. Üstelik mahalle de çok güvenli."

"Dürüst olacağım." Matt, karısının ona fırlattığı hançerlerden habersiz ağzını sildi. "Bu kadar uzun süre boş kaldığı için evin yağmalanmış olduğunu düşünüyor-

dum. Normalde ev aletleri çalınır, aydınlatma armatürleri kaybolur, hatta bakır kablolar bile sökülmüş olur."

Neena sertçe, "Burası Bayview değil," dedi. "Atherton'dayız. Böyle şeyler burada olmaz."

"Doğru." Arka planda arpın narin sesleri duyulmaya başladığında William arkasına yaslandı. "Ayrıca, burada herkes çok meraklı. Elmas işlemeli dürbünleriyle birbirini dikizleyen yüzlerce ev hanımı var. Özel polisleri, güvenlik kameralarını ve bekçisi olan giriş kapısını da hesaba katarsanız, burada kimse bir şey yapmaya yeltenemez. O evin kapıları son beş sene boyunca sonuna kadar açık kalsaydı bile, kimse içeri girip tek parça eşya almazdı."

Bileğimdeki tenis bilekliğinin, Claudia Baker'ın şahsi koleksiyonuna ait olmasındaki tatlı ironiyi düşünerek başımı sallayıp William'a katıldım. "Bu doğru. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman kapımızı bile kilitlemiyoruz." Kaliteli tavuk etimden bir ısırık aldım. "Gündüz vakti, özellikle de arka bahçe kapısını kapatmak gereksiz. Hem bahçede çiçekler açtığında ferah esintiye çıkmayı tercih ederim."

William bana kaşlarını çattı. "Kapıları kilitlemelisin."

Emrine omuzlarımı silkerek cevap verdim. "Sen WT'ye odaklan, evle ben ilgilenirim." Gülümsedi. Istakozdan bir parça alıp ona uzattım. William çatalımdan yerken ben de ona gülümsedim.

Neena sertçe, "Ben her zaman kapılarımı kilitlerim," dedi. "Koşullar uygunsa ve işin sonunda ceza almayacaksa, herkesin çalmaya meyilli olduğunu söylenir."

"Katılıyorum." William başıyla onayladı. Neena'nın, William'dan aldığı destekten sonra nasıl da gururla diklendiği gözümden kaçmadı. "Anahtarlarını bir Lamborghini'nin içinde bırakmak gibi bir şey. Çalmayacak olsa bile, arabayı test sürüşü için alacak biri illa olur."

"Aynen." Neena, neredeyse yarısı bitmiş şarap kadehini eline aldı. Taşındıktan sonra kilitlerini değiştirip değiştirmediklerini merak ettim. Eğer değiştirdilerse, her kapının kilidi için ayrı ayrı uğraşmışlar mıydı? Evdeki yedek anahtarımı düşündüm. Bir kopyasını yaptırdıktan sonra anahtarı, Claudia Baker'ın ıvır zıvır çekmecesine geri koymuştum.

"Ee Neena, Winthorpe Teknolojileri'nde işler nasıl gidiyor?" Gülümsedim. "Herkes sana karşı iyi mi?"

Belki de kafamda kurmuştum ama sanki, sorduğum soru karşısında omuzları gerilmişti. "İyi gidiyor." Kadehini bıraktı ve tabağına odaklandı. Kuzu etini keserken bıçağı porseleni kazıyordu. "Takım varlığımı hemen benimsedi."

William, beklendiği gibi hemen iş moduna geçti.

"Marilyn konusunda bir gelişme var mı?"

"Sayılır." Bir et parçası kesti. "Yarın onunla tekrar toplantı yapacağım."

"Marilyn Staubach?" Yetenekli cerrahın hangi konuda desteğe ihtiyacı olabileceği konusunda kafam karışarak sordum. "Ne konuda gelişmeye ihtiyacı var?"

William gülümseyerek, "Sana sonra anlatırım," dese de sesi gergin ve sinirliydi. "Neena'nın onunla çalışmak için bir haftası daha var." Omzunun üstünden bakarak garsona seslendi ve hesabı istedi.

Kadehimi dudaklarıma götürdüğümde, Neena'nın yüzüne yansıyan gerginlik gözümden kaçmadı.

Bir hafta daha. Kocamın repertuvarındaki her tonu biliyordum ve bu sözleri kulağa ültimatom gibi gelmişti.

8.

NEENA

Eğer işim Marilyn Staubach'a bağlı olsaydı, kaybetmeye mahkûm olurdum. O ufak tefek kadını dikkatlice inceleyerek motivasyonunu yükseltebilecek bir şeyler aradım. En sonunda, bulduğum bomba değerindeki bilgi beni inanılmaz mutlu etmişti. O bomba şimdi ceketimin yan cebindeydi.

Bakışlarıma karşılık verip genişçe esnediği sırada, ağzının arka kısmındaki gümüş dolgusunun parladığını gördüm.

"Winthorpe için çalışmaya başlamanızın asıl sebebi neydi?"

"Para," dedi düz bir sesle. "Artık yeterince kazandığımı düşünüyorum." İnce, koyu tenli bileğini kaldırdı ve bir zamanlar almayı düşündüğüm büyük plastik saatin kadranını inceledi. Saatin dahili GPS'i ilginç olsa da işe yaramaz bir özellikti.

"Yani, cerrahlar iyi para kazanıyor." Not defterimdeki listemin ilk maddesine küçük bir dolar işareti çizdim. "Kesinlikle sahalara dönüp çalışmaya devam edebilirsin."

Bana salakmışım gibi baktı. "Teşekkürler, Neena. Mükemmel bir kariyer tavsiyesi."

"Kalp cerrahlarının stres oranları, diğer tüm cerrahlar arasında en yüksek olanıdır," diye belirttim. Katı yorumu karşısında yanaklarım alev alev yanıyordu. *Salak Neena,* derdi babam. *Kes sesini, Neena.* Yirmi yıl olmuştu. Babamın sesini duymadığım tek bir günüm olacak mıydı? "Sizce, WT'de geçirdiğiniz süre boyunca stres düzeyiniz arttı mı yoksa azaldı mı?"

"Bence, bütün bu soruların yanıtları işten çıkış anketinde verilebilir." Bunu söylerken bir bacağını diğerinin üstüne atarak pozisyonunu değiştirdi. O sırada soluk mavi üniformasının paçaları yukarı sıyrıldı; ayağındaki fonksiyonel tenis ayakkabılarını ve bileklerine kadar uzanan beyaz çoraplarını gördüm. Onun hangi tiplerden olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Charles Clarke'ın kişilik analizi profillerinden yola çıkarsam, bir baykuş/kuzu olabilirdi. İlgili. Titiz. Detaycı ve sayı odaklı. Diğer seçeneklerini araştırmayıp artı-eksi listesi yapmadan buraya istifasını vermiş olamazdı.

"Olabilir, evet." Gülümsememin yeteri kadar çekingen göründüğünü umuyordum. "Ama işten çıkış anketinde pazarlık yapılmaz."

Sert bir kahkaha patlattı. "Neyin pazarlığı?"

"FDA'dan onay almak üzereyiz," diye belirttim. "Vazgeçmeyi göze aldığınız yedi haneli bir ikramiye söz konusu. Burada üç dört ay daha kalmanın nesi bu kadar kötü? Anlamama yardım edin lütfen."

"Sen yenisin." Burnunu çekti. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun. Buradaki adamlar pislik. Kadınlar da kurnaz

ve William..." Tek kaşını kaldırdı. "O adam benimle, sanki Los Angeles Havalimanı'nın terminal katındaki bir tuvalet kâğıdı parçasıymışım gibi konuştu. Gerçi adamın yönetimdeki herkese karşı götlük ettiğini biliyordum. En azından ırkçı değil. Fakat ben tüm bunlar için çok yaşlandım. Ne zaman arkamı dönsem, bu yedi haneli tekliflerle geldiler. Çok fazla ömrüm kalmadı ve emeklilik maaşım, William'la çalışmayı kabul edemeyeceğim kadar dolgun."

Haklıydı. Yeni olsam da, burada geçirdiğim iki hafta onun tam olarak nelerle baş etmiş olabileceğini anlamam için yeterliydi. Cat'in yanında masum görünen beyefendinin öfke problemi vardı. Bu sabah yaptığı ekip toplantısında son yapılan testlerin raporunu yırtıp paramparça ettikten sonra ekibine, *fazla maaş alan bir grup geri zekâlı* demişti. Böylece sabah yaptığım olumlama meditasyonunda yaratmaya çalıştığım iyi tutum yerle bir olmuştu.

"Peki ya William'ı sizden uzak tutacağımı söylesem?" diye öneride bulundum. "Ekip toplantılarına girmezsiniz. Çalışmanızın son parçalarını kendi başınıza tamamlarsınız. Haftanın iki günü de evden çalışırsınız."

Tek kaşını kaldırdı. "Sen William'ın benimle konuşmasını engelleyeceksin ha? İmkânsız."

Muhtemelen haklıydı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Gerektiği anda cebimdeki ince zarfı kullanmaya hazırdım.

Belki de buna ihtiyacım olmazdı ve bu önerim, tek başına Marilyn'in burada kalmasına yeterdi. Yetmesini umuyordum.

Sanki içimden geçenleri duyabiliyormuş gibi, başını hayır anlamında iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Kararım kesin. Bir hafta içinde ayrılıyorum. William

İki haftalık ihbar süreme uyduğuma şükretsin." Ayağa kalktı. "İşimin başına dönmem gerek."

Elimi cebime götürüp zarfı çıkardım. "Sizinle görüşmek istediğim bir şey daha var."

"Dediğim gibi, kararım kesin."

"Marilyn." Gözlerimi gözlerine diktim. "İnan bana bunu duymak istersin."

"Çıkar ağzındaki baklayı Neena."

"Jeff'i biliyorum." Bu iki kelimenin dilimde bıraktığı tat çok hoştu. Bu darbeyi nasıl farklı şekillerde indirebileceğime dair denemeler yapmıştım. Çaktırmamaya çalışmama rağmen sesimdeki zafer tınısını saklayamamıştım.

Kımıldamadan, donup kaldı. Yenilgiyle olduğu yere yığılmadı ya da sandalyesine geri oturmadı. Gözünü kırpmadı, titremedi. Hiçbir şekilde tepki vermedi. Her şeyi görmüş geçirmiş bir kadın edasıyla bakışlarını yavaş ve kontrollü bir şekilde bana dikti. "Jeff öldü," dedi.

Doğrudan gözlerine baktım. "Dün onunla buluşmuş olmamdan yola çıkarak söyleyebilirim ki hayır, ölmedi."

~

Kırk beş dakika sonra Marilyn, e-posta yoluyla istifasını geri çekerken onu izliyordum. "Gönder" tuşuna düşmanca bir nefretle basmıştı. Umurumda değildi. İşimi sağlama almıştım. Marilyn'in dört çocuğu ve kocası, beşinci oğlunun doğum sırasında öldüğünü düşünebilirlerdi. Şu anda bir hastanede iyileşme sürecinde olduğundan, yanında kimse olmadan on üçüncü doğum günü pastasının mumlarını üflediğinden habersiz, yaşamaya devam edebilirlerdi.

Evrakları William'a götürdüm. Önünde şerit gibi uzanan okyanus manzaralı şık ve sofistike ofisine sessizce girdim. Her şey camdan yapılmıştı; içeri girerken

iterek açtığım kapı, ofislerimiz arasındaki duvar ve diğer ofisleri birbirinden ayıran bölmeler. Odasını on beş metrelik dik yamaçtan ayırıp tavana kadar uzanan pencereler. Tüm çalışanların izlemesini istemediği sürece bu ofisteki masanın üzerinde kısa bir seks yapılamazdı. Ellerini bilgisayarın klavyesinden kaldırmadan evraklara bakarak başını salladı. "Güzel. Çıkarken kapıyı kapat."

Odadan kovulmuş olmak başka herhangi bir kadını küplere bindirebilirdi, bense sadece daha fazlasını istiyordum. Psikologlar bu sağlıksız reddedilme eğilimimin, babamla olan geçmişimin bir yansıması olduğunu iddia edebilirdi; ancak bu dünyaya adım atmanın bana neye mal olacağını biliyordum. Kirli ve el altından yürütülen anlaşmalar. Yavaş devam eden baştan çıkarmalar. Omurgamı ortadan ikiye ayıracak çarpık bir bükülme olabilirdi fakat beni toplumun basamaklarında yükseklere taşıyacaktı. Ait olduğum yere gelecek, tıpkı Cat Winthorpe ve annemin yaptığı gibi kadınlara üstten bakacaktım. Babam ve William gibi erkeklerin üzerinde kukla oynatıyormuşçasına etkiye sahip olacak, gittikçe yükselecektim.

Oraya gelecektim. Çoktan yaklaşmaya başlamıştım.

9.

CAT

William sessizce Aston Martin'inin vitesini değiştirdi. Uçurum kenarındaki küçük restorana giden yolun virajını alırken, saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Gece sessizdi, yumuşak bir esinti vardı.

Oturduğum yerden ona doğru döndüm ve alacakaranlıkta profilinin güzelliğine hayranlıkla baktım. Ön panelden vuran mavi yansımalar göze çarpan özelliklerini aydınlatıyordu. Üniversitedeki üçüncü yılımda, stajyer odasındaki bilgisayarımın üstünden onu izlerken bu özelliklerine âşık olmuştum. Hepimiz ondan biraz korkardık. Odamıza nadiren gerçekleştirdiği ziyaretler genellikle küfretmesiyle ya da çoğu zaman, işleri batıran her kimse onu kovmasıyla sonuçlanıyordu. Çalışan personelin değişim hızı inanılmaz yüksekti. Ağlamak, stajyerler arasında yaygın bir davranıştı. Herkes

gergindi ve kaçınılmaz sonlarından, bir gün hata yapmaktan deli gibi korkuyorlardı.

Ben ilk yanlışımı Noel'den hemen önce yapmıştım. Diğer öğrenci arkadaşlarımız evlerine uçmuş, sosyal medya hesaplarını Noel ağaçları, buz patenleri ve alkollü içecekleriyle doldurmuşlardı. Giderek azalan beş kişilik bir grup vardı ve William'ın danışmanlık yaptığı bir şirketin devralınması sürecinde, artan iş yükünü karşılamak üzere ofiste kalmışlardı. Bir e-tablo üzerinde altı saat çalışmıştım. Bir noktada tablodaki verileri, tüm alanları dahil etmeden sıralamışım ki bu da, tablodaki diğer tüm hücreleri geçersiz kılan bir hataydı. Dört saat sonunda görevimi nihayet tamamlamanın rahatlığıyla yaptığım hatayı fark etmeden, e-tabloyu ortak çalışma alanına eklemiştim.

William'ın, odaya dalarak süpervizörümüzün masasına doğru elinde bir çıktıyla ilerlemesini, kâğıdı masasına koyup tek parmağıyla üstüne bastırmasını pür dikkat izledim. Adımın söylendiğini duyduğum an doğruldum. Müdürümüz beni işaret ettiğinde kendimi gelecek olan şeye karşı hazırladım. William'ın bakışları odada gezindi ve sonunda benim üzerimde durdu.

Bu bizim ilk göz temasımızdı, William bana doğru yürürken ayağa kalktım ve bakışlarının beni güçlendirdiğini hissettim. Pahalı ayakkabıları karo döşeli zeminde tıkırdadı, gözleri üzerindeki takım elbisesi kadar karaydı. Masamın önünde durdu ve hazırladığım tabloyu havaya kaldırdı. "Sanırım bu beş para etmez boktan iş senin eserin?"

O an, neden gülümsediğimi bilmiyorum. Bu konuyu balayımızda şampanya içerken ve gece geç saatlerde anılarımızdan konuşurken enine boyuna tartışmıştık. Ondan korkmalıydım. Kekeleyerek özür dilemeliydim.

Bunların yerine, William'ın daha sonra ukala ve cehennem kadar ateşli diye tanımlayacağı bir gülümsemeyle, gözlerimi gözlerine dikmiştim. Gülümsemiştim... ve baş döndürücü bir şey olmuş, William Winthorpe, şirketlerin katili, herkesçe kötü tanınan o pislik de bana gülümsemişti.

Ertesi sabah işe geldiğimde, çekmecemde Banff'a gitmek üzere birinci sınıf bir bilet bulmuştum. O yolculuk sırasında, gittiğimiz dağın yamacındaki kulübede bekâretimi kaybetmiştim. San Francisco'ya döndüğümüzde evdeki eşyalarımı toparladım ve bir an bile tereddüt etmeden William'ın yanına, şehir merkezindeki gösterişli dairesine taşındım.

William, arabanın önüne atlayan bir keseli sıçana korna çaldı. Araç hafifçe yoldan çıktığında koltuğuma tutundum. "Marilyn ile ilgili olayları duydum." Omzuma dökülen saç tutamını enseme götürdüm. "Kesin olarak kalıyor mu?"

"Şimdilik." Virajı alırken hızlandı, bakışları yoldaydı. "Neena onunla konuştu. Aklını başına getirdi."

Marilyn'e şüphesiz ihtiyacımız vardı. FDA deneyleri üzerinde aylarca çalışmıştı ve test sorumlularıyla hatırı sayılır bir ilişkisi vardı. Onu kaybetmek bizi en az altı ay geri atardı. "Muhtemelen onlarca iş teklifi alıyordur." Onun soyundan gelen pek fazla bilim insanı yoktu. Buna bir de, siyahi bir kadın olduğunu ve muhtemelen her gün yeni iş teklifi aldığını ekleyin. Neena'nın, Marilyn'in fikrini değiştirmiş olması, üstelik bunu daha fazla tazminat ya da ikramiye teklif etmeden yapmış olması etkileyiciydi.

"Evet, alıyor." Bana baktı. "Neena, yöneticilik becerilerim üzerinde çalışmam gerektiğini düşünüyor." William bu değerlendirmeden memnun değildi. Bunu,

boştaki elini direksiyondaki eliyle birleştirmesinden, ağzının duruşundan, koltuğunda öne doğru eğilirken uzun vücudunun sert bir çizgi halinde olmasından anlıyordum. Kocam, tüm o özgüvenine rağmen kendine bile inanılmaz derecede katı davranıyordu.

"Bilemiyorum," dedim dikkatlice. "Sen bir dâhisin. Sen olmasan Winthorpe Teknolojileri olmazdı. Hatta onu finanse edecek Winthorpe Yatırım bile olmazdı."

"Ekibin benden nefret ettiğini söyledi."

Yavaşça nefes verdim. "Vay. Sert darbeler indirmeye başlamış bile." Daha işe başlayalı birkaç hafta olmuştu. Saldırıyı biraz daha hafif tutamaz mıydı? "Nefret mi? Hayır. Senden *nefret* etmiyorlar."

Yavaşladı, restoran hemen ilerimizdeydi. Kenara çekip arabayı park ederek kontağı kapattı. Esen rüzgârın serinliğiyle içimin ürperdiğini hissettim. "Neena'ya benden nefret edip etmediklerinin umurumda olmadığını söyledim. Bu işi sevilmek için yapmıyorum."

Aslına bakarsanız, elbette umurundaydı. Umursadığını biliyordum. Sadece düzeltmeye çalışacak kadar umursamıyordu. "Bir çözüm önerisi var mı peki?" Olmasaydı, William onu çoktan kovmuş olurdu. Kocama sorunlarla gelemezdiniz. Sorun varsa hemen bir çözümle giderdiniz. Aksi taktirde işe yaramaz olurdunuz.

"Tarzımla alakalı benimle çalışmak istiyor. Bir de-" doğru kelimeyi bulmaya çalışarak duraksadı ve gözlerini kıstı, "kişisel gelişimimle ilgili."

"Siktir et." Kelimeler ağzımdan döküldüğü an, William şaşkınlıkla bana baktı. "Sen William Winthorpe'sun. San Francisco'daki bir çöplükten gelme bencil bir ev hanımının, sana şirketini nasıl yönetmen gerektiğini söylemesine ihtiyacın yok."

Gülümseyip elimi tuttu ve sıktı. "Eskiden bazı işleri halletme yöntemlerimle ilgili sen de lafını sakınmazdın, Cat."

"Çünkü bazen tam bir pislik olabiliyorsun." Yüzümü ona dönmek için koltukta hareketlendim. "Ayrıca patavatsızsın. Aynı zamanda gittiğin her yerde en zeki adam sensin. Birinin duygularını kurtarmak için kendini hafife almanı istemiyorum. Bu bir iş. Herkes birer yetişkin. Bununla başa çıkabilirler." Elini daha da sıkı tuttum. "Her ikimiz de yoktan var olduk diye sakın beni Neena ile bir tutma. Ben seni tanıyorum, o tanımıyor. Winthorpe'u ikimiz beraber inşa ettik. O yoktu."

"Hey." Öne doğru eğilerek boynumun arkasını kavradı. Eli saçlarımın arasında gezindi. "Seni asla onunla aynı kefeye koymam. Kimse senin tırnağın bile olamaz." Beni kendine doğru çekti ve dudaklarımız birleşti. İlk başta yavaşça öpüşüyorduk, sonra öpüşmemiz sertleşti. Daha vahşi bir hal aldı. William'ı, ona muhtaçmışım gibi öpüyordum. O da, sanki ona güç veriyormuşum gibi beni git gide kendine çekiyordu. Başka herkese karşı korkunç biri olabiliyordu ama bana karşı asla. Benimleyken savunmasız ve kibar biriydi. Cömert ve sevgi dolu. Güzel olan her şeyi, bir gülün yapraklarını koparırcasına biriktirip cebinde tutar, sonra geceleri yağmur gibi üzerime boşaltırdı. Kimse onun bu huyunu değiştiremezdi. Özellikle de Neena.

~

"Kafam karıştı..." dedi Kelly yavaşça. Parlak mor tırnaklarıyla Menlo hazırlık okulu üniforma kataloğunu karıştırıyordu. Bir takımın üzerinde duraksadı, başımı hayır anlamında salladım. "Kadının orada olmasından mutlu olduğunu sanıyordum. William'ın, ekibin moralini yüksek tutacak ve şeyi geliştirecek ..." bakışlarını

gökyüzüne çevirdi, "*uyumu* geliştirecek birine ihtiyacı olduğunu söylemiştin. Böyle mi demiştin?"

"Evet, öyle söyledim. İncinmiş duygulara yara bandı olmasını ve tuvaletlere ilham verici posterler asmasını kıymetli *buluyorum* ama William'la uğraşmasını istemiyorum." Önümdeki kataloğun sayfalarını çevirdim. Bir kızın üzerindeki yarım kollu beyaz smokin gömleğine hafifçe vurarak, "Tatlıymış," dedim.

"Hmm." Altın bir çıkartmayı gömleğin yanına yapıştırdı. "Bakmaya devam et. Kadının kocanla mı uğraşmasını istemiyorsun, yoksa onun penisiyle mi?"

Yüzümü ekşittim. "Yani, tercihen ikisini de istemiyorum. Ama ikinci söylediğinin ihtimali bile yok. Öyle olsaydı, en başından kadının orada işe girmesine engel olurdum."

Başını katalogdan kaldırdı. "Dedi henüz kocası tarafından aldatılmamış kadın. İnan bana Cat, her zaman bir ihtimal vardır." Birkaç sayfayı kenara ayırıp yığını bir araya getirdi. "Corinne Woodsen'ı düşünsene. Kocası tahta bacaklı o karıncayiyen kılıklı kadınla yatmıştı."

"Tahta bacaklı falan değildi. Diz protezi ameliyatı olmuştu. Geçici korse takıyordu."

"Yine de seksi değildi."

"Corinne Woodsen'ın kocası eline koluna hâkim olamadı diye, William'ın yeni bir çalışanını kafama takıp paranoya yapacak halim yok. Üstelik kadın evli." Bunu da belirtmek zorundaydım. "Söylüyorum sana bak. Sorun olmayacak."

"Hı hı." İki tane örnek kumaş kartelasını masanın ortasına taşıdı. "Bu desenleri kullanacağım fakat okulun renklerinde olacaklar."

Seçenekleri gözden geçirip destekleyici bir şekilde başımı salladım. "Harika görünüyor."

Yanıma geldi ve üniformaların gömlekleri için en aza indirdiğimiz seçeneklerin listesini gözden geçirdi. "Kadının geçmişini ne kadar deştin?"

"Neena'nın mı?" Omuz silktim. "Kulübe üyelik için başvurup başvurmadıklarına baktım."

"Ve?"

"Kulübü gezmişler ama başvuruda bulunmamışlar. Kayıt parası gözlerini korkutmuş olmalı."

"Ah, lanet olsun! Neredeyse bizi de korkutup kaçıracaktı." Kelly, altı haneli kayıt ücreti kendisi ya da Josh için endişelenmelerini gerektirecek bir şeymiş gibi güldü. "Daha önce nerede çalışmış?"

"Plymouth Endüstrileri. Görünüşe bakılırsa orada bayağı sevilmiş. Bay Plymouth'tan gelen referans mektubunu okudum. Onun hakkında ve onu ne kadar özledikleri hakkında ne söylese az kalırmış."

"Yani Josh, Ned'i tanıyor. Tam bir sert kaya olduğunu söylüyor. Neena'nın bazı becerileri olduğu aşikâr."

"Ki biz de onu, bu yüzden işe aldık." Kafamda bu konuşmayı bitirdiğim için çantamı aldım. "Bak, seni seviyorum ama şimdi kaçmam lazım."

"Tamam." Yanaklarımdan öpüp bana kocaman sarıldı. "Perşembe günü gidiyoruz. Ben gitmeden mutlaka öğle yemeği yiyelim. Hah, bir dakika beklesene." Kitaplığa doğru ilerleyip ince bir dosya çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Kartvizitlerin olduğu sayfaları çevirdikten sonra duraksayıp beyaz bir kartı plastik poşetinden çıkardı. "İşte."

Kartın üstündeki altın kabartmalı yazıyı inceledim. Tom Beck. Beck Özel Dedektiflik. "Josh'ın peşine taktığın adam mı bu?"

"Şşşşşş..." Gençlerin ortalıkta olmadığından emin olmak için koridora baktı. "Evet. Adam işinde iyi. Çok iyi."

"Kimseyi William'ın peşine..."

"William için değil. Tanrı şahit, adam sana kör kütük âşık. Yine de senin yerinde olsam, Tom'dan Neena'nın geçmişini biraz kurcalamasını isterdim. Hem yan komşunuz hem de çalışanınız. Hayatına kimi soktuğun hakkında daha fazla şey bilmelisin."

"Bilmiyorum..." Tereddüt etsem de kartı çantamın açık kalan gözüne sokuşturdum.

Kelly omuz silkti. "Adamın iletişim bilgileri elinde bulunsun, sen yine de bir düşün. Eğer ararsan benim yönlendirdiğimi söylersin. Sana göz kulak olacaktır."

Kelly'ye sarıldım ve William'ın, en yeni çalışanının geçmişini incelemek için özel dedektif tutma fikrini zihnimden atmaya çalıştım. William öğrenirse küplere binerdi. İnsan kaynakları zaten çoktan sicil kaydına bakıp uyuşturucu testi yapmıştır. William beni paranoyaklıkla ve kadının hayatına burnumu sokmakla suçlardı.

Delice bir fikirdi. Ama diğer yandan ne zararı olabilirdi ki? Hem William nereden bilecekti?

10.

NEENA

Telefonu kulağıma bastırmış konuşurken gölün en uzak ucunda dolanıyor, Winthorpe binasının cam cephesine yansıyan suyun ve gökyüzünün parıldamasını izliyordum. Birinci kat ticarete ayrılmıştı, ikinci kat ise Winthorpe Yatırım'a. Teknoloji bölümü üçüncü ve dördüncü kata yayılmıştı, en üst kat henüz inşaat halindeydi. Söylentilere göre gelecekte Winthorpe Gelişim'e ev sahipliği yapacaktı.

Matt, propan tankının yerinin belirlenmesiyle ilgili uzun ve bitmek bilmeyen bir meselenin, üçüncü adımını anlatmakla meşguldü. Patikanın kuzeyine girdiğimde Matt'in sözünü kestim. Winthorpe'un görüntüsü selvi ağaçlarının arkasında kaybolmuştu. "Şimdi kapatmak zorundayım. Birkaç saat içinde yine ararım. Seni seviyorum."

Aynı duygularla cevap verdi. Aramayı sonlandırdım ve cep telefonumu çantamın yan cebine koydum.

Matt'i gerçekten seviyordum. Evliliğimiz ya da aramızdaki ilişki nereye giderse gitsin, onu her zaman sevecektim. Bu, bana sadece yürek burkan bir şekilde âşık olmasından kaynaklansa bile. William Winthorpe'u Matt'in masasının üzerinde becersem, Matt yine de beni hayatından çıkarmazdı. Kalmam için yalvarırdı.Bana çiçekler getirir ve bunu hak ettiğime inanırdı. Böylesine sarsılmaz bir sadakat ve güven hissediyorken yoldan çıkmamda sorun yoktu.

İlk yasak ilişkim çok masumdu. Şehvet artı fırsat, eşittir seks. Hızlı, pis ve amaçsızdı. Adam yirmi ikilik manitasına döndüğü anda aramızdaki heyecan yok olmuştu.

Sonraki biraz daha uzun sürmüştü. Gün ortası toplantıları, gizli ilişkim derinleştikçe artan heyecanım. Bu ilişki bittiği gibi avlanmaya devam etmiştim. Hissettiğim coşkun duygulara bağımlı olmuştum.

Matt'in ondan küçük ve daha yakışıklı kardeşi siradaki avımdı. Aralarındaki bu yakınlık, cinsel isteğimi bir sonraki seviyeye taşımıştı. İlk seksimizden sonra ağlamış, yaptığı şey karşısında paniğe kapılmıştı, hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Nihayetinde egonuzun okşanması için bir adamın sırf sizinle olmak uğruna, hayatının en önemli ilişkisini riske attığını bilmekten daha iyi ne vardı ki?

William Winthorpe'un patikada virajı dönmesini izledim. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlı bir adamdı. Bir restoranı ve daha başka şeyleri de içinde bulunduran dinlenme tesisinin olduğu alanı geçmeden önce, onunla konuşabilmek için adımlarımı hızlandırdım.

William, kaybedecek çok şeyi olan bir adamdı. Mükemmel eş. Mükemmel hayat. Yaşadığı yerin, işinin ve

hayır kurumunun sahip olduğu ün. Benim için bunlardan birini riske atar mıydı?

Mark ile övüneceğim bir iş çıkarmıştım. Ned Plymouth, milyon dolarlık bir maaş. William Winthorpe ile yaşayabileceğim yasak aşk, hepsini bir çırpıda gölgede bırakırdı. Düşüncesi bile uyluklarımın kasılmasına, nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Aramızdaki mesafe azaldıkça yavaş ve umursamazca yürümek zorlaşmıştı.

"Neena." Bir anda durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz kafamı boşaltmam gerekiyordu." Etrafıma bakındım, patikanın boş olmasından dolayı mutluydum. "Temiz hava iyi geliyor."

Hafifçe güldü. "Evet."

Başımla yanımızdaki camla kaplı binayı işaret ettim. Winthorpe kulesinin küçük bir versiyonuydu ve içeride minik bir bar vardı. "Aslında buraya gelip yemek için bir şeyler alacaktım. Öğle yemeği yedin mi?" Yemediğini biliyordum. Günlük rutinine, diğer her şey gibi, dakikası dakikasına uyuyordu. On bir buçukta uzun bir yürüyüş, ardından öğle yemeği. Öğleden sonra toplantılara girer, yedide de evde olurdu. Tik. Tak. Her gün. Bu monotonluk onu öldürmüyor muydu?

"Henüz değil." Tereddütle binaya baktı.

"Çok iyi ızgara peynirli sandviç yapıyorlar," diye öneride bulundum. "Mutlaka denemelisin." Binanın girişine doğru birkaç adım gerileyerek ona cezbedici bir gülücük attım. "Hadi..."

"Izgara peynir?" Bana gözlerini kısarak baktı. "Karbonhidrat almadığını sanıyordum."

"Arada bir kaçamak yapmayı seviyorum." Ona göz kırptıktan sonra kararlılığının çözüldüğü anı gördüm. Eğlenceli yanınız erkekleri her zaman etkilerdi. Karanlık ve çekici olmak cezbedici olabilirdi. Fakat nefes ke-

sen bir hayranlık, kolay ve mutlu olmakla birleştiğinde kötü kararlar almanıza yol açan güçlü bir kokteyl etkisi yaratıyordu. İşte bu ikisinin beklenmedik kombinasyonuyla, onu bir ay içinde çıplak olarak yatağıma atacaktım.

Saatine baktı, arkamı dönüp tepeye tırmanarak binaya doğru yürüdüm. En değerli varlığım, sekiz santimlik topuklularımla mükemmel bir şekilde gözler önüne seriliyordu. Reddetmesine fırsat vermeden "Hadi ama!" diye seslendim.

Kapı koluna uzandığımda yanıma gelmişti bile. Elini sırtıma koymuş, gerçek bir beyefendi edasıyla beni içeri davet ediyordu. Yanağımın içini ısırıp gülümsememi bastırmaya çalıştım.

~

Babam bir keresinde benimle içki içme yarışı yapmıştı. İçkimiz Öğleden Sonra Ölümü'ydü. Ödül ise bardan çıkabilmek. Kazanmak için diğeri kusana ya da bayılana kadar içmeye devam etmeniz gerekiyordu. On üç yaşındaydım ve barmen memelerimi beğenmişti. Üçüncü içkimizi içerken babama beni beğendiğini söylemiş, biz de dördüncü içkilerimizi barmenin beni avuçlaması karşılığında içmiştik. On dakika sonra kustuğumda aynı barmen saçlarımı tutuyordu. Elleri de küçük memelerimi sanki süt sağıyormuş gibi okşuyordu.

Matt'in parasını verdiği şeylerden ilki silikonlarımdı. İkinci ameliyatı ve boyutlarını büyütmemi Ned karşılamıştı. Ameliyatlardan sonra meme uçlarımdaki tüm hissi kaybetmiştim. Yine de o barmenin, memelerimi sertçe çimdiklediğinde hissettiklerimi hâlâ dün gibi hatırlayabiliyordum.

"Barda mı oturmak istersin?" William, bara sabitlediğim bakışlarımı takip etti, içki yarışmasının anıları zihnimi işgal ediyordu.

"Ah, hayır." Bakışlarımı karanlık alandan çekip hızlıca pencerenin yanındaki bir masayı işaret ettim. "Şuraya ne dersin?"

"Olur."

Yerimize yerleştik, garip bir sessizlik çöktüğünde kendimi değersiz hissettiğim bir havaya büründüm.

"Affedersin. Biraz gerginim."

"Gergin mi?" Güldü, duruşundaki katılık yok oldu. Kravatını düzeltti. "Neden?"

"Bilmem. Çok güçlü birisin. Dürüst olmak gerekirse, akıllısın da. Seni ofiste çalışırken görme şansını elde edene kadar bu derece güçlü olduğunu fark etmemiştim." Menünün kenarını kıvırdığım sırada kızardım. "Biraz göz korkutucu."

"Daha önce birçok kez toplantı yaptık. O zamanlar hiç korkmuş görünmüyordun."

"Yani, bilmiyorum." Güldüm. "Ofis dışında olunca farklı oluyor. Arkasına saklanacak camdan duvarlar yok."

Gülümsedi. "O duvarlar aslında Cat'in fikriydi. Camın yarattığı o açıklık hissini sevmişti."

"Açıklık hissi mi?" Geri çekildim. "Personelin aynı fikirde olduğunu sanmıyorum."

Soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

"Ofiste hiç mahremiyet yok. Mikroskop altındaymış gibi hissettiriyor."

"Sana böyle mi söylediler?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Birkaç kişi. Eminim Cat bunu iyi bir niyetle yapmıştır; ancak herkes, her an ne yaptığını gördüğünde yakınlık ve güven duygusu geliştirmek zor olur." Gözlerimi gözlerine diktim. "Sen hiç... bilmiyorum, yani... ofisinde rahatlamak istemez misin? Ayakkabılarını çıkarmak? Kravatını gevşet-

mek?" Sesimi gittikçe fısıltıya dönüştürdüğümde William göz temasını kesti. Çenesi gerginlikle kasılırken bakışları menüye kaydı.

Garsona siparişimizi verirken oltama yakalanan William'ı serbest bıraktım ve arkama yaslandım.

~

Izgara peyniri sevmişti. Bunu, bira siparişini verirken yakışıklı yüzüne yayılan gülümsemesinden ve koltuğuna rahatça yerleşmesinden anlayabiliyordum. Pencereden sızan güneş ışığı masamızı aydınlatıyordu. Atherton'daki o eve taşındığımızdan beri ilk defa aklımdaki ihtimaller yoğunlaştı. William bana âşık olabilirdi. Bu, bir oyundan fazlası olabilirdi. Gerçek olabilirdik. Bu benim hayalini kurduğum gelecek olabilirdi. Bir anlığına kendimi olası senaryoya kaptırdım.

Tahiti'de tatiller.

Aspen'de ikinci bir ev.

Kendini yastıklarımı kabartmaya ve kahvemi getirmeye adamış tam zamanlı çalışanlar.

"Bunu iyi ki yaptık. Haklıymışsın. Şu ızgara peynir..." Başını onaylarcasına salladı. Ağzının kenarındaki kırıntıyı silmemek için kendimle savaştım. "Mükemmeldi. Dürüst olmak gerekirse, sanırım on yıldır hatta belki daha uzun süredir ızgara peynir yemedim."

Elimi düz karnımda gezdirirken gerinerek göğsümü dışarı çıkardım. "Biliyorum. Kullandıkları tereyağı yüzünden. Ölümcül derecede güzel." Tereyağlı ekmek, Winthorpe Teknolojileri'ne döner dönmez sandviçi kusmamın nedenlerinden sadece biriydi. O sandviçteki kaloriyi yakmak için üç saatlik yoğun kardiyo yapmam gerekirdi. Şimdilik, sanki bin iki yüz kalori paniğe kapılmam için yeterli bir neden değilmiş gibi, elimde bira şişemle ona neşeyle sırıtıp tasasız ve eğlenceli ka-

dını oynayacaktım. "Sana bir ara meşhur Fransız sandviçimden yapmam lazım. Bununla boy ölçüşemez tabii ama..." Başımı eğdim. "Aslında ölçüşebilir."

"Öyleyse..." Telefonu çaldığında ekrana bakıp küfretti. "Bunu açmam lazım. Bir saniye." Ayağa kalkıp aceleyle cüzdanından biraz para çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Ofiste görüşürüz."

"Tabii. Ben..." William, telefonu kulağına dayayıp masaların arasından geçerek uzaklaşırken sesi duyulamayacak kadar alçalmış ve cümlem yarım kalmıştı. Arayan Cat miydi? İlk yemeğimizin, bugüne kadarki ilk gerçek sohbetimizin aniden kesilmesiyle içim öfkeyle dolup taştı.

Ayağa kalktım ve lavaboya doğru yürüdüm. Izgara peynirli sandviç çoktan boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyordu.

Sorun değildi. Daha çok vaktim vardı.

11.

NEENA

Bu mahalledeki bütün evli kadınlar birbirinin aynısıydı. Hepsi baba parasıyla büyümüş, babalarının arkadaşlarıyla evlenmiş sonra da matruşka bebekler gibi gelecekteki mirasçılarını doğurmuş şımarık kızlardı. Hayatları boyunca zengin olmuş ama olağanüstü olmayı beceremezmişlerdi.

Ben, bütün bunları hepsinden daha çok hak ediyordum. Vanguard'ların arka bahçesine çıkıp ardıç ve taze biçilmiş çim kokusunu içime çektim. William ve Cat oralarda mı diye arka bahçeye göz attım. Gittikçe yaklaşıyordum. İki sene öncesine kadar, bir cumartesi öğleden sonrasını televizyon karşısında geçirirdik. Şimdiyse Josh ve Kelly Vanguard'ların veda partisindeydik. Davetiyeye havaya atılan şekerler gibi kolayca erişmiştim. Yakınlık kurmak, bu dünyada hayatta kalmanın yarısı anlamına geliyordu, kanıtı da buydu. Mini keklerin ol-

duğu masaya uzandığı sırada Matt'in karnının yumuşak kısmına dirseğimle vurdum. Elini geri çekti.

"Şeker yok," diye tısladım. "Bak, Josh Vanguard orada." Başımla işaret ettiğim yerde Perla Osterman'ın kocasıyla konuşan müteahhit vardı. "Git kendini tanıt."

Ellerini uyluk bölgesine silerek oraya doğru ilerledi, terli elinin bıraktığı izi gördüğümde irkildim. Başparmağıyla pantolonunun yan tarafına gergin gergin vurarak iki adamın yanında durdu. Matt'i aralarına sokma dürtümü bastırdım. Kocamda sevdiğim birçok şey vardı ama sosyalleşme konusunda çok çekingendi. Ben sosyal medya hesaplarını, Menlo kulübündeki isimlerin listesini, Atherton'da önemli rol oynayan insanları incelerken, Matt bu partiye katılma konusunda bile ayak diremişti.

Josh Vanguard, Matt'in yanlarında durduğunu fark edince kenara çekilip sohbetlerine onu da dahil etti. Elini uzatıp kendini tanıttı. Matt bir adım ilerleyip gülümsediğinde rahat bir nefes aldım. Elleri birbirine kenetlendi. Matt'e Josh'ın şu anda yürüttüğü projelerden ve William'la arasında gerçekleşebilecek olası bir iş ortaklığından bahsederek yön göstermiştim. Winthorpe Gelişim gerçekten açılacaksa, şantiye işlerinde ve temizlemede yardıma ihtiyaçları olacaktı. Matt'in -bizim- yönümüze doğru dolar akışı olabilirdi.

Parlak mavi mayo giymiş bir çocuk etrafımda koştuktan sonra kendini havuza attı, ayakları havada, kolları açıktı. Geleceğin CEO'su ya da bir yönetim kurulu üyesi olacaktı. Ailesi gibi o da Stanford'ta okuyacak, yirmi beş yaşında güven fonuna erişecek ve muhtemelen bu partideki şımarık kız çocuklarından biriyle evlenecekti. Gerçek fedakârlığın ne olduğunu hiç anlamadan, anahtar teslim bir yaşam miras alacaktı.

"Neena, değil mi?"

Dönüp baktığımda karşımda baştan aşağı beyazlar içinde, boynuna kırmızı fular dolamış bir kadın vardı. Lezbiyen olmanın eşiğine gelmiş ya da kocalarını memnun etmekten vazgeçmiş kadınların bayıldığı *pixie* saç kesiminden yaptırmıştı. Yüzüme gülümseme yerleştirdim. "Evet. Dr. Neena Ryder. Ve siz de?"

"Cynthia Cole. Greenoaks'ta yaşıyoruz, hemen sokağın aşağısında. Cat, sizin Bakerların eski evinde yaşadığınızı söyledi."

Eski derken bahsettiği şeyin yaş mı yoksa önceki sakini mi olduğundan emin olamadım. Gülümsemem soldu. "Evet, öyle."

"Eh, umarım kulübe katılırsınız. Sizi ve Mike'ı da yeni üyelerimiz olarak aramızda görmek isteriz."

"Matt," diye düzelttim. "Zaten bu aralar kulübe bakıyoruz."

"Hah, iyi." Öne doğru eğildiğinde elindeki kokteylin yamulmasını ve bir kısmının yere dökülmesini izledim. "Biliyor musun, başka türlü insanlarla bağlantı kurmak zor. Mahalleye henüz birkaç yıl önce taşındık ve açıkçası, ilk başlarda herkes biraz soğuktu. Bradley'ye, yani kocama, Bradley Cole." Arka kapıdaki bir adamı işaret etti. "Başka bir mahalle bulmak istediğimi, taşınmak istediğimi söylemiştim. O da 'Cyn-thi-ah, kulübe katıl,' demişti." Omuzlarını silkerek ellerini havaya kaldırdı. "Haklıydı!"

"Süper." Bu reklam kokan satış konuşmasının nereye gittiğini bilmiyordum ama bir şeyden yüzde yüz emindim. O da ucuzcu kocamı, kulübün çeyrek milyon dolarlık kayıt ücretini ödemeye ikna edemeyeceğimdi. Bu evi satın almak onu zaten konfor alanının dışına çıkarmıştı. Evde yapmak istediğim birkaç yeniliğin bahsini açtığım anda konuyu kapatıyordu.

"Her neyse." Eliyle omzuma dokundu. "Bir bardak şekere ya da başka herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın yeter. Çalışanlardan biriyle size bir çuval dolusu gönderirim." Şaka yapıp yapmadığından emin olamadığım için tereddüt ettim fakat o gülünce ben de güldüm. Kendimi kopyacı gibi hissediyordum. Eve girerken William'ı gördüm ve duraksadım. "Cynthia, affedersin. Birini gördüm, gidip merhaba demem lazım."

"Tabii, tabii." Mojitosunu kaldırdı. Sesi, sanki onu yalnız bırakıp gitmekle ona bir yumruk atmışım gibi kızgındı. "Git hadi."

Adımlarımı atarken kulak misafiri olduğum sohbetleri duymazdan gelerek evin içinde dolaştım. William ön tarafta değildi, vestiyeri geçip ağır dış kapıyı çekerek açtım ve dışarı baktım.

Sessiz ve huzurluydu, kuşların cıvıltılarının arasından hafifçe yükselen tartışma sesleri geliyordu. Dışarı çıkarken arkamdan ses çıkmasın diye kapıyı yavaşça kapattım.

"Buradan gitmelisin. Hem beni hem de kendini utandırıyorsun." William'ın derin sesi uzaklardan geliyordu. Hafif adımlarla evin ön merdivenlerinden dikkatli bir şekilde indim. Verandanın gölgesinde duraksadığım sırada William, Harris Adisa ile burun burunaydı. Eliyle bilim adamının bebek mavisi gömleğinin yakasına yapıştığını görünce şaşırdım. Neredeyse aynı boydaydılar fakat William fit ve atletikti; kalın kol kasları, güçlü omuzları vardı. Harris iki büklümdü, tökezleyip benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle bir şeyler mırıldanırken yüzündeki gülümseme kayboldu.

William başını iki yana salladığında Harris onu göğsünden itti. Birbirlerini bırakmışlardı. William omzunun üzerinden ilerideki valeye bakıp sonra da bakışla-

rını benim olduğum yöne çevirdi. Geri çekilip sütunun arkasına saklandım ve beni görmemiş olmasını umarak nefesimi tuttum.

"Arabaya bin. Şoför seni eve götürecek."

Onları bir kez daha görebilmek için gölgelere daha fazla sığındım, yepyeni sandaletlerim basamakların kenarına takılınca neredeyse düşüyordum. Dengemi sağlamak için sütuna tutunduğumda gözlerimi yukarı kaldırdım ve William'ın bakışlarıyla karşılaştım. Siktir. Harris'in omzuna dokunup sıktı ve hemen ardından iterek limuzine bindirdi.

Aniden özel sohbetlerinden uzaklaşma isteği duyarak arkamı dönüp partiye gitmek istedim. Hafta başındaki ızgara peynirli öğle yemeği buluşmamız aramızdaki dinamiği güçlendirmiş olsa da, öfkeden patlamaya hazır olduğu anlarda karşısına çıkmaktan hâlâ çekiniyordum.

"Neena."

Seslendiğini duyduğumu fark etmemesini umarak ön kapıya çıkan merdivenleri tırmandım.

"Neena!"

Durdum.

"Buraya gel."

Buraya gel. Bir iki kelimeyle konuşan adamlardandı fakat kelimeleri bir kaya kadar ağırdı. Arkamı döndüm ve merdivenleri çıktığım gibi geri indim.

William'ın yüzünde karanlık bir ifade vardı. "İnsanları dikizlemek gibi bir huyun mu var, Neena?"

"Dikizlemiyordum. Ben, şey, sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştım." Dönüp eve baktım. Kapılar kapalıydı, aramızda geçenleri duyacak kimse yoktu.

Parlak sedan araç yanımızdan geçerken Harris'in içeriden bizi izlediğini düşündüm. Tekrar William'a

baktım, sanki sahibi oymuş gibi bir Lamborghini'nin kenarına yaslanmıştı. William iç çekip başını geri attığında gerginliğim azaldı. Güçlü profilini gökyüzüne doğrultmuştu.

"Harris biraz gergin," dedi sessizce. "Ne yazık ki stresini bu partide atmayı tercih etti."

"İyi görünüyordu. Biraz çakırkeyif gibi ama..." Omuz silktim. "Buradaki herkes içiyor."

"Ondan değil. O... şey..." Ensesini kaşıdı, onun kim olduğunu bilmesem utandığını düşünürdüm. "Harris sarhoş oldu ve gördüğü her sarışına sulandı. Garsonlara, eşlere..." Bakışları üzerimde durdu. "Daha çok iş arkadaşlarına."

"Ah." Gözlerindeki koruyucu ifadeyle içim ısındı. Söylediği şeyi aklımda evirip çevirdim. "Evli olduğunu sanıyordum."

"Hadi ama Neena! Bir adamın parmağındaki yüzüğün, pek bir şey ifade etmediğini bilecek kadar uzun süredir buradasın. Özellikle de bu dünyada." Beni inceledi. "Onunla çalışırken dikkatli olmanı istiyorum. Baş başa toplantılar yapma."

Ona doğru yaklaştım. Anvelop yaka elbisemin dekoltesinden dışarı çıkabilecekleri şekilde, kollarımı göğsümde birleştirerek memelerimi birbirine yaklaştırdım. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman iyi anlaşamamıştık."

Gözleri derin göğüs dekolteme odaklandı. Bir anlığına, o güçlü William Winthorpe düşüncelerinden kopup gitti. "Yani, ben..."

Bekledim, William konuşmayı kesti. Bariz bir şekilde gözlerini memelerimden ayırmaya çalışıyordu. Güldüğümde William yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim. Tüm suç Kelly'nin mojitolarının. Neredeyse sek rom."

"Evet, ben sadece şarap içtim. Lütfen hiç dert etme. Onur duyarım." Kızardım. Kazandığım zaferin yüz ifademe yansımaması için büyük bir savaş verdim. Bu kedi-fare oyunu kalp atışlarımı hızlandırmıştı. "Bazen biraz şey oluyorlar... nasıl desem, ihmal edilmiş. İlgi görmeleri güzel."

William cevap vermedi. Fakat yanıtımın ne anlama geldiğini düşündüğünü görebiliyordum. Aklının bir kenarına not almıştı. Artık göğüs dekolteme baktığı her seferde bunu hatırlayacaktı. Onları ilgiye muhtaç şeyler olarak düşünmeye başlayacaktı. Hassas. Aç. Her bir karakter tipini ezberleyene kadar farklı kişiliklerin özelliklerini çalışmıştım. William sürtüklerin peşinden gidecek türden bir adam değildi. Fethetmek isteyecekti. *Cinsel olarak tatmin edilmeyen mütevazı bir ev hanımı.* Çenesini kapalı, bacaklarını sadece onun için açık tutarak ona tapacak bir kadın. Bu riski alacaksam o rolün hakkını verecektim.

"Bak." Eve doğru baktı. "Bu gördüklerini kendine saklamanı tercih ederim. Winthorpe Teknolojileri'nin itibarını bu süre boyunca mümkün olduğu kadar temiz tutmak istiyorum."

Koluna dokundum. "Merak etme. Sır saklamakta iyiyimdir." Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadım ve sözlerimdeki apaçık imayı görmesini umdum.

"Öyle misindir?" Bakışları önce dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime odaklandı.

Midem beklentiyle kasıldı. Çok yakındım. Satranç taşları yerlerine oturuyordu. Yine de dikkatli olmam lazımdı. Çok, çok dikkatli. "Sonuna kadar sana sadık kalırım. Bir şeyin aramızda kalmasını istiyorsan öyle olur."

"Bildiğim iyi oldu." Duruşunu dikleştirdi, William'a o şansı vermeden ben geri çekildim.

Verandanın yarısına geldiğimde dönüp ona baktım. "Biliyor musun, bugüne kadar Winthorpe'taki bütün çalışanlarla görüşmeler yaptım, sen hariç." Bir tutam saç alnına düştü, kusursuz dış görünüşünde yaşanan ufak bir kırılma anıydı. "Bunun bir sebebi var. Benim yardıma falan ihtiyacım yok," dedi.

"Yani, sen yine de bir düşün." Gözlerimi yüzüne diktim. "Başbaşa seanslar ikimize de çok iyi gelebilir."

Arkamdan ön kapının açıldığını duydum. Cat Winthorpe'un verandaya çıktığını görünce irkildim.

"Ah, Neena." Yüzü ışıldadı ve bana neşeli bir şekilde gülümsedi. "William'ı gördün mü? Teddy Formont onu arıyor."

Dönüp William'ın durduğu yere baktım ama Lamborghini artık yalnızdı, kocası gitmişti. Omuz silktim. "Görmedim."

"Hay aksi." Arkasını döndü. "Ben yukarı çıkıyorum. William'ı görürsen Teddy'yi bulması gerektiğini söyler misin?"

"Tabii ki." Kocasını bulmak üzere, siyah saçlarını dalgalandırarak kapıdan içeri koşturduğunda gülümsedim.

Benimle karşılaştırıldığında sıradan bir tipti. Görünenin ardında hiçbir şeyin saklı olmadığı güzel bir surattan ibaretti. Tıpkı benim gibi William da bunu fark etmişti.

İşte bu yüzden karşı karşıya olduğu riskleri hesaplayarak ve tartarak bana doğru çekiliyordu.

Cat'in sıradanlığı sayesinde kazanacaktım.

NEENA

Günümüz

Dedektif siyah not defterinin kenarından bana baktı. "Geçtiğimiz iki sene boyunca burada kalan en ilginç sakinlerimizden biri olduğunuzu söylemeliyim. Kocanız ve siz, hikâyenize Palo Alto'da üç odalı mütevazı bir evde başladınız; ancak on sekiz ay sonra oldukça büyük bir yükseliş yaşadınız ve Atherton'a taşındınız. Doğru mudur?"

Başımla onayladım.

"Ve siz Winthorpe Teknolojileri'nde çalışıyorsunuz. Ya da eskiden çalışıyordunuz."

"Doğru." Ona hırlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Winthorpe'tan önce de Plymouth Endüstrileri'ndeydiniz." Duraksadı ve ben çenemi kapalı tuttum. "Ned Plymouth'un yönetici asistanı olarak başladınız, birkaç ay sonra da..." Notlarını gözden geçirdi. "Ekip

koçluğu pozisyonuna terfi ettiniz." Unvanımı ağızda kötü tat bırakan bir şeymiş gibi söylemişti. "Doğru mu?"

"Evet." Bu konuda detay vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

"Terfi ettiğinizde zam aldınız mı?"

"Evet." Bluzumun yakasını çekiştirdim. Bu peş peşe gelen sorular yüzünden sinirlenmiştim, ne ima etmek üzere olduğunun da gayet farkındaydım. Kısa sürede terfi etmiştim, sağlam bir zam almıştım. Dedektif Cullen, olayların arasına çizgiler çizerek noktaları birleştiren ilk kişi değildi, bunu söze dökecek kadar kaba olan ilk kişiydi.

"Neena, eğer bana iki heceli cevaplar vermeye devam edersen işimiz daha da uzayacak." Dedektif, ifademi almak onun için zaman kaybıymış gibi iç çekti.

Muhtemelen, bitirmesi gereken yarım bir granola barı ya da Mickey Mouse saatine pat pat vurarak onu bekleyen, kargo pantolonlu lezbiyen bir karısı vardı.

"Detay verin. Terfi ettiğinizde maaşınız ne kadar arttı?"

"Tam olarak bilmiyorum." Sert plastik sandalyede oturuşumu değiştirdim. "İkiye katlandı diyebilirim."

Vergi beyannamesine benzeyen bir belgeye bakıp düşünerek, "Daha çok üçe katlanmış gibi," dedi. "Winthorpe'a transfer olduğunuz zaman da bu civarda maaş aldınız, doğru muyum?"

"Motivasyon koçları için piyasadaki standart maaş. Hepimiz iyi kazanıyoruz çünkü çalışmalarımız sonuç veriyor."

"Evet, korkarım verdiğiniz tek şey bu değildi." Mali durumumla ilgili belgelerin olduğu dosyayı kapattı. "Plymouth Endüstrileri'nden neden ayrıldınız?"

Hikâyenin tamamını bilip bilmediğinden emin değildim, beni oltaya getirmeye çalışıyor olabilirdi. Bu

yüzden, nasıl bir cevap vermem gerektiği konusunda emin olamadım. "Teknoloji sektörüne geçmek istiyordum. Yeni şeyler deneyimlemek."

"İlginç... Çünkü Ned Plymouth ile görüştük." Kollarını kavuşturdu ve kurumaktan pul pul olmuş dirseklerini kâğıtların üzerine yerleştirdi. Tabii ki görüşmüşlerdi. Masanın altında spor ayakkabımın burnunu yere bastırıyordum.

"Ned kovulduğunuzu söyledi."

"Ned'in yazmış olduğu, iş performansımı öven bir referans mektubum var." Çoktan kaybettiğim bir savaşta zayıf bir hamleydi, yine de geri çekilmeyecektim.

"Ned bunun bir yalan olduğunu söylüyor. Aslında bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı, Dr. Neena Ryder." Nefret ettiğim türden bir özgüvenle tek kaşını kaldırdı.

Tabii ya, eminim koca Ned'in söyleyecek çok şeyi vardı.

İKİNCİ BÖLÜM
HAZİRAN
ÜÇ AY ÖNCE

12.

CAT

"Nerede olduklarını bir türlü anlamıyorum." Neena, locamızın hemen yanında durmuş, güneş kremi süren aileyi görmeye çalışarak boynunu uzatmıştı.

"Kaybolacaklarından mı endişe ediyorsun?" Havluyu hafifçe tekmeleyerek ayaklarımı biraz güneşe tuttum. "Rahat ol. William bir şekilde yönünü bulup bana gelir. Ayrıca onlar koskoca adam. Havuz başında kendi başlarının çaresine bakabilirler." Gerçi zengin erkekler için tehdit oluşturabilecek bir havuz varsa, o da Menlo şehir kulübündeki havuzdu. William herkesçe tanınıyordu, ayrıca yasak bölgede olduğu biliniyordu. Matt ise yeni bir yüzdü; havuzun dört bir yanına dağılmış bekâr akbabalar, Matt'in kelleşmesini ya da biraz etine dolgun olmasını hiç sorun etmezdi. Onları korkutan şey ve Neena'nın bu durumu zerre umursamamasının asıl sebebi, Matt'in taktığı misafir bilekliğiydi. Neena bu-

nun kocaman bir, "Burada Olacak Kadar Zengin Değil" bayrağı olduğunun farkında olmadan bilekliğini gururla sergiliyordu.

Kadehini sallayınca içkisindeki buzlar cama çarptı. Bu sesi görmezden gelerek serin esintinin havada taşıdığı müziğe odaklandım. Uzandım ve masa üstü ısıtıcısının alevini yükselttim.

"Oradalar!" Sandalyesi benimkine çarptı. Tek gözümü kırpıştırarak açtığımda Neena locanın diğer ucundaydı. "Havlu standının oradalar."

"Güzel," diye mırıldandım. "Belki dönerken sana bir içki daha getirirler."

"Orada ne yapıyorlar ki?" Elini gözlerine siper etti. "Aman Tanrım."

Sesindeki korku, salgın hastalıkların ve kıtlığın habercisiydi ki bunlar, şehir kulübünün kapılarının ardında gerçekleşebilecek şeyler değildi. Elma ve ıspanaktan oluşan meyve suyumdan bir yudum alarak, bugün havuz menüsündeki öğle yemeği seçeneklerini düşündüm.

"Resmen etrafları kadınlarla sarılı. Cat, baksana."

"Eee?" Kocalarımıza bakmak için gönülsüzce hareketlendim, ardından başımın altındaki yastığı düzeltip nefes verdim. William'la buraya yalnız gelmeliydik. Üç saniye içinde kıskançlık krizine girebilen yarı sarhoş bir kadının, özgüvenden uzak saçmalıklarını dinlemek yerine çok satan bir roman okuyor olabilirdim.

Sessizlik çöktüğünde benim de üzerime mutlu bir şaşkınlık çöktü. Gözlerimi açıp ona bakma riskini aldım. Neena, kocaman memeleri kırmızı bikinisinden neredeyse fırlayacak şekilde dimdik durmuş, havuzun diğer ucuna bakıyordu. Alçak sesle bir şeyler geveleyerek kollarını kavuşturdu. Isıtıcıdan uzakta durduğu için hafifçe titriyordu.

"Rahatla biraaaazz," diye mırıldandım, sabrım tükenmek üzereydi. Neena ile ne kadar zaman geçirirsem özgüvensiz halleri de beni o kadar deli etmeye başlamıştı. Her hamlesi, aslında hiç var olmayan rakibini engellemek için hesaplanmış bir girişim gibiydi. Onun yanında olmak çok yorucuydu. Üzerine çok düşünmeden başlattığım bu arkadaşlığı yavaş yavaş bitirmeyi planlıyordum. İlk baş başa etkinliğimiz -geçen haftaki brunch buluşması- bana neden yeni arkadaşlar edinmekten vazgeçtiğimi hatırlatan sancılı bir süreç olmuştu. Gerçekçi yanlarını görmeden, birilerinin kendileri hakkında övünüp durmalarına ancak bu kadar tahammül edebiliyordum. Neena, henüz bana o yönlerinden hiçbirini göstermemişti.

"Matt bu tarafa doğru geliyor," diye seslendi. "William hâlâ onlarla konuşuyor." Bana doğru uyarıcı bir bakış attı.

"İnan hiç umurumda değil." William'ın, flört girişimlerini engelleme becerilerine yüzde yüz güvenerek sandalyemin yastığını kabarttım. "Otur artık, başımı ağrıtıyorsun."

Gözünü oradan ayırdı. Sandalyeye otururken eliyle dörtlü baklava dilimi gibi görünen karın kaslarını özgüvensiz bir şekilde kapattı. "William konusunda nasıl endişelenmiyorsun, anlamıyorum."

"Bir yere gittiği yok," diye fısıldadım. "Senin de endişelenecek bir nedenin yok." Neden bilmiyordum ama Matt ona resmen *tapıyordu*. Üzerine titriyordu. Onu şımartıyordu. Biraz zavallıca olsa da tatlıydı. Matt'in ona olan tüm bu sevgisine karşı, Neena'da ona herhangi bir geri dönüş ya da sevgi belirtisi yoktu.

Neena, küçük bir ayna çıkarıp gözlerinin altına nazik dokunuşlarla güneş kremi sürerken onu inceledim. "Siz kaç senedir evlisiniz? Yirmi falan mı?"

Başıyla onayladı, sonra parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Yirmi sene uzun bir zaman. Belli ki sana hâlâ deli gibi âşık. Ne diye endişeleniyorsun?" Onu gücendirmemek ve vereceği yanıtla gerçekten ilgilendiğimi belli etmek için sesimin yumuşak çıkmasına dikkat ettim.

"Matt için endişelenmiyorum. Senin için uğraşıyorum. William'ın daha önce başka herhangi bir kadına bakmadığını mı söylüyorsun yani?" İki loca ilerimizde, havuzda yüzüstü dönen dört çocuklu sarışın anneye pis bir bakış attı.

Omurgamdan yukarı yükselen öfke kıvılcımlarını yok saymak için çabalamak zorunda kaldım.

"William sadıktır, her zaman öyleydi. Benim adıma kocama göz kulak olmana gerek yok."

Bana delici bir bakış attı. "Cat, potansiyel risklerinin farkında olmanda bir sorun yok. Ölüme meydan okusan da her şey olacağına varır. Şu da biyolojik olarak kanıtlanmış bir gerçektir ki..."

Meyve suyumdan bir yudum aldım ve kulaklarımı söylediklerine kapadım. Fikirleri hakkında ne düşündüğümü ona söyleme dürtümü bastırdım. Kafasından bir sürü düşünce geçiyordu. Belki de yaşam koçu dedikleri buydu. Hayatınızda olan biten her şeyle alakalı görüş bildirmek üzere parayla tutulmuş biri. Aldığım duyumlara göre de Neena, aslında tam olarak buydu. Bir yaşam koçu. Artı olarak, bir şekilde çitin üzerinden atlayıp kurumsal alana giren ve terfi edip unvan kazandıktan sonra maaşını büyük ölçüde şişiren bir yönetici asistanı.

Matt'in bize doğru gelişini izlediğim sırada, Neena'nın Winthorpe Teknolojileri ekibiyle çalışırken kocasıyla olduğu kadar motive edici olup olmadığını merak

ettim. Matt kesinlikle mutlu görünüyordu, şezlongların olduğu alanı geçip locamıza çıkan merdivenleri tırmanırken bakışları karısının büyük memelerine yapışıp kalmıştı. Isıtılmış havuzda yavaşça sırtüstü yüzen Terri Ingel'in tarafına bakmıyordu. On dokuz yaşındaki cankurtarana kaçamak bir gülücük bile yoktu.

Matt locaya girdiğinde Neena, sanki bir köpeğe emir verir gibi parmaklarını şaklatıp boş şezlongu gösterdi.

Matt oturdu.

Tepkisini görmek için Neena'ya baktım ama tüm dikkati havuzun diğer tarafında olan bitenlerdeydi. Bakışlarını takip ettiğimde William'ı gördüm, gömleğini çıkarıp havuza girmeye hazırlanıyordu. Suyun içine girerken karın kasları belirgindi.

"Sanırım haklısın," dedim, boş bardağımı yanımdaki masanın üzerine bırakırken. "Ölüme meydan okumanın anlamı yok. Tabii eğer potansiyel riskleri ortadan kaldırabileceksen."

13.

NEENA

Bir hafta sonra, Winthorpeların bahçesindeki çalılıkların en az yoğun olduğu yerden sıvışıp geçtim. Evlerinin irili ufaklı çakıllarla ve kusursuz ekinlerle döşeli sınırını koşar adımlarla geçerek garaj yollarına ulaştım. Basamakları koşarak çıkıp avlu kapısının sürgüsünü açarak küçük bahçeye girdim. Ebegümeci çiçeklerinin ve bir bankın yanından hızla geçtim. Buraya ilk gelişimde kemerli kapıların, duvardan aşağı yavaşça akan suyun ve beyaz tuğla kaplı zeminin güzelliği yüzünden için için yanmıştım. Bizim evimizin yan girişinde kırık bir tel kapı ve yedek anahtarı sakladığımız bir sardunya saksısı vardı. Evin kilitlerini -Cat'inkiler gibi- kameralı, yüz tanıma sistemli ve telefonla uzaktan açılıp kilitlenebilen, dokunmatik tuş takımlarıyla değiştirmeyi düşünüyordum. Cat'in kapılarını hiçbir zaman kilitleme-

diğine dair sözleri düşünülünce bunların hiçbir faydası yoktu.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere hafızamın derinliklerine ittim. Bir gün. İleride bir gün. Zile basarak aceleyle kapının camına vurdum. Üzerinde "William & Cat" yazılı paspasa baktım ve Cat'in adının yazdığı yere ayakkabılarımın tozunu sildim.

Gün geçtikçe hem William'a hem de ona yakınlaşıyordum. Samimi buluşmalar ayarlamak için yapmam gereken minik oyunlar yüzünden sabrım neredeyse taşıyordu. Fakat nihayetinde amacıma ulaşıyordum. Çiftler olarak gittiğimiz yemek buluşmasını, geçen haftaki havuz etkinliğini ve Cat ile baş başa öğle yemeği ayarlamıştım. Şakalarıma gülmüş, çocukluk dönemimde yaşadığım zorlukları anlayışla dinlemişti; gerçekten arkadaş olmak istiyormuş gibiydi. Bu saflığını kendi avantajıma kullanmak için büyük planlarım vardı.

"Neena?" Cat kapıyı açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Sayılır." Ellerimi birbirine kenetledim. "William'ı kısa süreliğine ödünç alabilir miyim? Eve kuş girdi de."

"Kuş mu?" Cat bana boş boş baktı. "Kovalayıp kaçıramaz mısın?" William kapı eşiğinde, Cat'in arkasında belirdi. "Günaydın." Siktir, sesi çok iyiydi. Boğuk. Viski reklamlarında ya da 900'lü hatlarda olabilecek türden bir ses. William'a gülümsedikten sonra hızla yüzümü ekşitip endişeli bir ifadeye büründüm. "Hemen gelebilir misin? Evde bir kuş var, çok korkunç."

"Tabii." Arkasını döndü. "İçeri gelsene. Ayakkabılarımı giyeyim."

Cat bir adım gerileyip kapıyı açıp, "William," diye itiraz etti. "Çalışanlardan birini göndersene. Telefon görüşmen vardı."

Cat'in yan tarafından gizlice evi süzdüm. Mutfaklarının boş olduğunu ve görünürde evde çalışan kimse olmadığını görünce şaşırdım. Belki de hafta sonları herkese izin veriyorlardı. Ah, Kraliçe Cat ne nazik biriydi.

"Hemen hallederim." William ayaklarına bir çift spor ayakkabı geçirip bağcıklarını çekiştirerek hızla düğüm attı. "Matt nerede?"

"Şantiyede." Havayı kokladım. "Bir şey mi yanıyor?"

"Hayır," diye araya girdi Cat. Aynı anda William, "Kızarmış ekmek," dedi.

Cat, "William ekmeğini iyice kızarmış seviyor," diye açıkladı. William'a da lafı uzatmaması için bir bakış attı.

"Aynen." William sırıttı ve eğilip Cat'in yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Ne kadar kızarmış, o kadar iyi."

Yalanın daniskasıydı. Çift olarak gittiğimiz akşam yemeğinde William ekmeğini hafif kızarmış istemişti. Ekmeğine tek elle tereyağı sürüşünü, diğer eliyle de Cat'in sırtına nazikçe dokunuşunu izlemiştim.

"Bir dakika beklerseniz hemen giyinip geliyorum." Cat üzerindeki ipek pijamalarına, şort ve atletine baktı. Bırakın onlarla buradan bizim eve bir yürüyüşü, bu konuşma için bile uygun değillerdi. Onun aksine, benim üzerimde kıçımı kalkık gösteren daracık bir spor taytı ve spor salonunda her zaman dikkatleri üzerime çeken dekolte bir büstiyer vardı.

Muhtemelen yeni uyanmıştı. Alt kata inip çalışkan kocasının ekmeğini yakmadan önce yatakta yuvarlanarak tatlı tatlı tembellik etmişti.

"Yapmam gereken bir görüşme var, unuttun mu?" William'ın eli karısının bedeninin yanından aşağı indi, avucunun tenine değişini ve kıçına hafifçe şaplak atışını izlerken kızardım.

Cat önce bana baktı sonra da kocasına gülümsedi. "Tamam ama çabuk ol. On beş dakikan var."

Kolumu William'a dolayıp onu evime doğru çekme dürtümle savaştım. "Hemen hallederiz," diye söz verdim.

~

Çalılıkların arasından kolayca geçtim. William'ın cüssesini düşününce onun yolculuğu biraz daha zorlu olmuştu. Elleriyle dalları ikiye yarıp geçti ve tişörtüyle kotunun üzerindeki tozu temizledi. Parmaklarımın ucunda hafifçe zıplayarak onu bekledim.

"Nasıl bir kuş?" Eve doğru yürümeye başladı. Bunu görev bilinciyle yapıyordu ama kambur duruşundan heyecanını görebiliyordum. Kuşu bir süpürge yardımıyla duvara yapıştırabilirdim tabii; ancak bunu, William'ı yalnız yakalama ve özgüvenini arttırma fırsatı olarak görmüştüm.

Gri yanaklı bülbül ardıcıydı, yine de bilmiyormuş numarası yaparak omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Ufak tefek bir şey. Sivri gagalı. Boncuk gözlü."

Yan girişe doğru yöneldiğinde kapıyı kendi evinin girişiyle kıyaslamamasını umdum. "Nerede?"

Onu sağa doğru çektim. "Yatak odamda. Ön kapıdan girelim."

İçeri girip döner merdivenlerden yukarı sessizce çıktık. Üst kata ulaştığımızda kapalı pencerelerle kaplı duvara baktı. "İçeri nasıl girdi?"

"Oturma odasının balkonunun kapısı açıktı. Uçarak içeri girmiş sonra da yukarı çıkmış olmalı."

Çift kanatlı kapının kollarını çektim ve kusursuzca hazırlanmış yatak odamın kapılarını açtım. Dağınık çarşaflar. Havada asılı kalmış parfümüm. Koltuğun kolundan sarkan dantelli sutyenim. Sutyene uzanarak sanki

bundan utanıyormuş gibi çekip aldım. "Kusura bakma. Toparlanacak vaktim olmadı."

"Sorun değil." Kapıyı arkasından kapattığında göz göze geldik. Zaman durmuştu. Boğazını temizledi ve odada yavaşça dolanarak etrafına bakındı. Lambanın üzerine tünemiş kuşu görünce kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hah. Minik adamımız. Serçeye benziyor."

Sahte bir bilgisizlikle omuz silktim. "Öyle mi?"

Kuşa sırtını döndü ve balkon kapılarının kilidini çevirip sonuna kadar açtı. Manzaraya bakmadan ayağıyla yerdeki demir tutacakları kaldırıp kapıları sabitledi. "Buraya kadar uçarak gelmesine şaşırdım."

Ben şaşırmamıştım. O kuşu, merdivenlerden yukarı uçup odaya girmesi için yirmi dakika boyunca kovalamıştım.

"Bir daha gelirse kapıları açman yeterli. Açmış olsaydın şimdiye çoktan uçup gitmişti."

Başımı üzgünmüşüm gibi salladım. "Ben şey... kuşlardan korkarım. Gözlerimi oyup çıkardıkları kabuslar görüyorum." Hafifçe titredim ve odanın en uzak köşesine, kuştan uzağa gittim. Kuş cıvıldadı.

William kıkırdayıp kuşa doğru bir adım attı. Kollarını kaldırdı ve kuşu korkutup kaçıracak kadar ikisini de salladı. Kuş bir anda havalanıp kapıdan çıktı. Problem çözüldü.

"Ah," diye homurdandım. "Ne kolaymış."

Balkona çıktı, önce birinin sonra da diğerinin kilidini açarak kapıları çekip kapattı.

"Utandım." Atkuyruğu yaptığım saçımın uçlarını çekiştirip sıktım. "Kendi başıma halletmem gerekirdi. Fakat onu öylece karşımda görünce ben..." Parmağımla odanın diğer ucunu işaret ettikten sonra William'ın

gelip beni rahatlatacağını düşünerek ellerimle yüzümü kapattım. "Özür dilerim."

Ned Plymouth olsa şimdiye kadar pantolonunun fermuarını açmıştı bile. William Winthorpe ise yalnızca homurdanmıştı. "Sorun yok." Yatak odasının kapısına doğru giderken omzuma dokundu, umduğum sıcak kucaklaşma bu değildi ama sanırım elimizde olan yalnızca buydu.

Yatak odasının kapısını açtı ve saatine baktı. "Eve dönüp şu aramayı yapmalıyım."

Onu baştan çıkarma çabalarım buraya kadardı. Cat'e geri dönme konusunda en ufak bir tereddütü yoktu. Peşinden merdivenlerden indim. "Kuşu çıkardığın için teşekkür ederim. Onu evde bırakıp spora gidemezdim. Alma caddesinde açılan spor salonuna gidiyorum. Oraya hiç gittin mi?"

Duraksadı. "Hayır. Evde spor salonu var. Cat'in hocası benimle orada buluşuyor."

"Ah," derken kaşlarımı çattım. Tabii ya. Kişisel antrenör. Bense kalkmış, tam bir varoş gibi halka açık spor salonuna gidiyordum. "Cat koşar mı? Mountain View'da bir koşu partnerim vardı, buraya geldiğimizden beri..." Omuz silktim.

"Cat mi?" Güldü. "Peşinden kovalayan bir şey olmadığı sürece koşmaz."

"Ah." Oltamdaki yemin bir süre sallanmasına izin verdim ve yutup yutmayacağına baktım.

"Ama ben koşarım. Mahallede parkurlar var, biri kanyona kadar uzanıyor. Bir ara gösteririm. Kondisyonun yerindeyse güzel ve uzun bir yol."

Onunla arama mesafe koymakta zorlanıyordum. Loş antrede gözlerimiz buluştuğunda bedenim adeta uğul-

duyordu. "Çok iyi fikir. Kondisyonum tam yerinde. Saatlerce koşabilirim."

"Öyle mi?" Bakışları gözlerimden uzaklaştı, yeniden buluşana kadar yavaşça bedenimin üzerinde gezindi. "Matt'e selam söyle."

"Söylerim." Kapıyı açtım. "Tekrar teşekkürler."

Son bir göz temasından sonra gitmişti.

Bir piyonunu kaybetti.

14.

CAT

Günler geçtikçe Neena ile ilgili kaygılarım arttı. Çarşamba günü üst kattaki balkonumuzda durmuş, kocamla Neena'nın havuz kenarında sandalyeleri birbirlerine dönük oturup konuşmalarını izliyordum. Sinirle saatime baktım. İkisinin de ofiste olması gerekiyordu. Buna rağmen, karşımda sanki buraya yerleşmiş gibi oturuyorlardı.

Kaygılarımı arttıran şeylerden biri de William'ın hiçbir zaman çalışanlarıyla oturmamasıydı. Hızlı hızlı etrafta dolanırdı. Korkuturdu. Başlarında volta atardı. Yalnızca toplantılarda otururdu. Yıllar önce erkek kardeşi, William'ın sadece benim yanımdayken rahat hissedip gardını indirdiğini söylemişti. Bana *William'a Fısıldayan Kadın* demiş sonra da ona borç para verip veremeyeceğimizi sormuştu.

"Bayan Winthorpe?" Arkamı döndüğümde işe yeni

başlayan hizmetçimizin, elinde telefonla kapıda durduğunu gördüm. "Telefon size. Kız kardeşiniz arıyor."

"Onu sonra ararım. Toplantıda olduğumu söyle."

Kız başını salladı. Tırabzanlara yaslandım ve William'ın dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilmesini izledim. Sırtı bana dönüktü, zihnime bir dürbün almam gerektiğini not düştüm. Neena, beni rahatsız edecek boyutta hayatımıza burnunu sokmaya başlamıştı. Istırap verici derecede uzun bir öğle yemeği yemiştik ve tüm bu zaman boyunca, bana gözlerini kocaman açıp bakmıştı. Arkadaşım olmaya ant içmiş gibiydi. Matt ile William'ın yanında, mazeret sunma ya da itiraz etme fırsatım olmadan, üstelik önceden haber vermeden sürekli plan yapmasında bir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Kocalarımız samimi oldukça o da benimle samimi olmaya çalışıyordu. Sürekli kulağının dibinde vızıldayan ama vurup öldüremediğin bir sinek gibiydi.

Gözümü onlardan ayırıp kendimi içeri girmeye zorladım. Merdivenlerden inerek okuma odasındaki en sevdiğim koltuğa yerleştim.

Elime bir dergi alıp saatime bakmamaya çalışarak sayfalarını karıştırdım.

Cidden ne hakkında konuşuyorlardı acaba? Dergiyi sehpanın üzerine fırlatıp ayağa kalktım. Yerden tavana uzanan pencerelerin önünde volta atarak iki evin arasındaki kalın duvara küfürler yağdırdım. Mahremiyet güzel olsa da akıl sağlığımı bozuyordu.

Çantama bir bakış attıktan sonra yan gözünün fermuarını açarak, Kelly'nin bana verdiği küçük beyaz kartı çıkardım. Masaya doğru yürüdüm, telefonu kaldırdım ve kartın üzerine altın harflerle yazılı numarayı tuşladım.

Kelly haklıydı. Neena fazla samimi davranıyordu;

hem kişisel hayatımızda hem de iş yerinde. Sistematik bir şekilde hayatımıza sızan bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek akıllıca olacaktı.

"Bay Beck?" Duraksadım. "Ben Catherine Winthorpe. Sizden birini araştırmanızı istiyorum."

~

"Neydi şimdi bu?" Elimde tam da sevdiği şekilde hazırladığım bir fincan kahveyle William'la yandaki kapıda buluştum.

Kahve kupasını alırken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa yoga bugün erken bitmiş."

"Gitmedim." Bir açıklama bekleyerek peşinden mutfağa gittim. Tezgâhın önünde durup gazeteyi eline aldı ve finans sayfasını açtı.

"Eee?" diye üsteledim.

"Ne ee?" Bana baktı.

"Neyin nesiydi bu? Neden oradaydın?"

"Ah, ekipten çalışanlarla ilgili bazı problemlerin üzerinden geçtik. Neena bu işi ofiste yapmak istemedi. Çok ulu orta olurdu."

"Hı hı." Onu inceledim. "Öyleyse burada neden buluşmadınız?"

Pis pis sırıtınca dudağının kenarı yukarı kalktı. "Kıskanıyor musun sen?"

Gözlerimi devirdim. "Rahatsız oluyorum. Ne zamandan beri çalışanlarının evine gidiyorsun? Bu hem tuhaf hem de kaba."

"Zaten oradaydım. Matt'le önerdikleri yeni mahalle tüzüğü ile ilgili görüşüyordum. Neena, takımla ilgili geri bildirimlerini konuşmak için biraz vaktim olup olmadığını sordu, ben de evet dedim." Oyunbaz bir şekilde kaşlarını çattı. "Tatmin oldun mu?"

"Tam olarak değil." Dolaptan bir tabak çıkardım. "Bisküvi ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." O seksi kaşlarını, bütün odağını önündeki gazeteye vererek çattı.

"Ekiple işler nasıl gidiyor?"

Omuz silkti. "İyi gidiyor. Herkes daha mutlu gibi. Daha rahatlamış. Daha az şikâyet duyuyorum ya da Neena beni bunlardan uzak tutuyor. Her neyse, ihtiyacım olan şey buydu zaten."

"Winthorpe Teknolojileri'nin ihtiyacı," diye düzelttim.

Başını gazeteden kaldırdı. "Evet. Ayrıca benim de. Artık şirketteyken daha az stresli ve daha fazla özgüvenli hissediyorum."

Bu hiç hoşuma gitmemişti. *Kocamın ihtiyacı olan şey,* Neena mıydı yani? Rahatsız edici bir kıskançlığın göğsüme doğru ilerlediğini ve kalbimi tırmaladığını hissettim. William'a içten bir şekilde gülümsedim. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Daha az stresli hissediyorum. Daha özgüvenli.

Artık kesindi.

Winthorpe Teknolojileri'nin en yeni üyesinin gitmesi gerekiyordu.

15.

NEENA

Winthorpeların mutfağında, karidesleri sebze ve karnabaharla tavada pişirip yanına pilav hazırladığım bir akşam yemeği yaptım. Kocalarımız dışarıda mangalın yanında konuşuyorlardı. Istakoz ve biftekleri çoktan hazırlayıp yanlarına koymuşlardı. Geniş mutfağın diğer ucundan dışarı baktığımda uzaktaki pencereden onları gördüm. Her ikisi de gülümsüyordu, bunu görmek beni mutlu etmişti.

"Yemek yapmana gerek yoktu." Cat, elinde bir kadeh şarapla barın diğer ucuna tünemişti. "Gerçekten. Rahat ol. Sebzeleri ben pişirebilirim."

Cat'in aşçılık hünerleri ile ilgili düşüncelerimi kendime sakladım. Yere çömelerek yapışmaz tavalarını koyduğu düzenli rafı bulana kadar alt dolaplarını karıştırdım. Yepyeni görünüyorlardı. Elime aldığım ilk tavayı,

üzerinde fiyat etiketi olmadığından emin olmak için ters çevirdim.

"Bir şey yapmadan tembel tembel oturuyormuş gibi hissediyorum," dedi. "Ayrıca evde çalışanlarımızın olmasının bir sebebi var. Bırak onlar halletsin."

Ah evet, çalışanları. Üniformalı kölelerden biri yoluma çıkmadan bir an bile William'ın yanına uğrayamaz olmuştum. Çalışanlar bu yasak aşkı daha da zorlaştırıyordu. Kendi evinde dolanan bir kocaya karşı benzersiz bir çekim hissettiğiniz düşünülürse çok yazıktı. Cat'in yatağında çıplak yatmanın düşüncesi bile hoşuma giden bir fanteziydi. Elimi mermer tezgâhta gezdirerek o yüzeyi de kutsayacağıma dair sessizce yemin etmiştim.

Omzumun üzerinden ona bakarak arkadaşça gülümsedim. "Şaka mı yapıyorsun? Bu mutfakta yemek yapmak hayal gibi bir şey. Gelecekte yaptıracağım mutfak tadilatları için notlar alıyorum."

Yüzünü ekşitti. "Mutfak tadilatları korkunç olur. Biz yaptırdığımız sırada bir gemi seyahatindeydik. Tadilata başlandığında gidebilirsen eğer bir yerlere kaç."

Ocağın ön gözünü açtım ve tavaya biraz zeytinyağı damlattım. "Not alınmıştır. Tabii yıllık iznimi alabilirsem." Ona çekingen bir gülümseme gönderdim.

"İznini FDA onayından sonra istersen eğer olmuş bil." Cat tezgâha yaslandı, ipek pantolonu fırının ışığıyla parlıyordu. "William, ekiple çalışıp ortaya çıkardığın işten memnun görünüyor. Bana herkesin sıkı çalıştığını ve prototipin yakın bir zamanda onay alabileceğini söyledi."

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Halledilmesi gereken çok mesele var. Doğru soruları sormak dışında pek bir şey yapmadım. Ayrıca William dahil herkes, verdiğim dönütleri ve önerdiğim değişikleri kabul etme konusunda çok açık davrandı."

"Doğru." Bileğindeki elmas işlemeli Rolex'ini düzeltip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçi William'ın pek değişiklik yapmaya ihtiyacı yok. Ya da geri bildirime. Senin desteğin olmadan da gayet başarılı olduğunu düşünmüyor musun?"

Duraksadım, spatula tavada duruyordu. "İşim destek olmaktan daha fazlası. Onunla ekibi arasındaki iletişimi kolaylaştırmak, onu daha iyi bir lider yapmak..." Dürüst olmak gerekirse henüz William'la gerçek bir baş başa görüşme yapma fırsatım olmamıştı. Tüm toplantılarımız onun dürtüsel olarak ekibini eleştirmesiyle ve benim, ekibine nasıl daha iyi hitap edebileceğine dair çözüm önerileri sunmamla geçmişti. Sanki karşılaşmışız gibi yapıp, bir kez daha beraber öğle yemeğine çıkma planımı yeniden uygulamıştım. Daha fazla beklenmedik karşılaşmalar şüphe uyandırabilirdi. Zaten beni göletin etrafındaki patikada görünce şaşkınlıkla tek kaşını kaldırmıştı.

"William senin yardımların olmadan büyük başarılar elde etti. Belki de artık William yerine ekibe odaklanman daha iyi olur."

"Bugüne kadarki yöntemlerimin etkili olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Odak noktanın dengesini kaybedip biraz kaydığını düşünüyorum." Hiç düşünmeden, söylediklerini yumuşatma çabası olmadan konuşuyordu, tuhaf bir kahkaha attım.

"Motivasyon planımızın ayrıntılarını açıklamam zaman alır." Omuz silktim ve musluğu açıp ağır bataryasını karnabahar dolu tasa doğru çevirdim. "Ama merak ediyorsan eğer William'a sorabilirsin."

Gülümsediğinde kusursuz beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. Buna rağmen, derisinin altından onu yakıp kavu-

ran öfkeyi hissedebiliyordum. "Tabii," dedi yumuşak bir sesle. Kadehini kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. "Söylemeden edemeyeceğim, siz ikinizin aniden böyle sıkı fıkı olmanız tuhaf geliyor."

"Sıkı fıkı mı?" Suyun kümelenmiş sebzeleri havaya kaldırmasını izlerken kaşlarımı çattım. "Bence sıkı fıkı değiliz. Hatta görüşmelerimizin çoğu çok amirane geçiyor ki bu da William'la üzerinde çalıştığımız başka bir mesele."

"Hı hı." İkna olmuş görünmüyordu. Kolsuz beyaz bluzuyla parlak siyah saçları arasındaki kontrastı yakaladım. Bakışlarındaki katılık ve sesindeki şüphe olmasa manken gibi görünürdü.

Cat üstünlüğü ele geçirmeden okları ona döndürdüm. "Kıskanmıyorsun, değil mi? Çünkü ortada kıskanılacak hiçbir-"

"Hayır." Ayağa kalktı ve kadehini, narin camını neredeyse çatlatacak kadar sert bir şekilde tezgâhın üzerine koydu. "Sadece endişeliyim. Şu anda uğraşması gereken çok iş var. Tek istediğimiz ekip parçalanıp bölünmeden bir an önce FDA onayının alınması."

İşte bu ilginçti. Cat Winthorpe, dünyanın en özgüvenli kadını, aslında kendine o kadar da güvenmiyordu. Bir güç patlamasıydı. William Winthorpe'un ahlak duvarını yıkma konusunda fazla ilerleme kaydetmemiş olsam da Cat'in dünyasına sızmıştım. Bu da neredeyse zafer kazanmak kadar tatlıydı.

Hâlâ beklemede olan şarap etkinliği başvurumun konusunu açsam mı diye düşünerek tası musluktan uzaklaştırdım. Dışarıya baktığımda Matt ve William ellerinde bira şişeleriyle mangalın başındaydılar. "Endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok. William aynı anda birçok işi yapma konusunda uzman biri. Ve ben de ona

işleri yoluna koyması adına yardımcı olacağım, onu zayıflatmayacağım. Ayrıca, bir projeye dahil olmaya ihtiyacım var. Duydun mu bilmiyorum ama şarap bağışı kuruluna girmeyi başaramadım." Her bir hecemi hayal kırıklığıyla süsleyerek sesimi alçalttım.

Cat dikleşti, aklının başına geldiğini neredeyse hissedebiliyordum. "Yönetim kurulu adayları henüz açıklanmadı."

Kaşlarımı çattım. "Adaylara mülakatları için randevu mektupları bu hafta dağıtıldı diye duydum?" Sahte kafa karışıklığını iyi oynamıştım, sorumun havasında doğal bir masumiyet vardı.

"Hayır." Başını iki yana yasladı. "Başvuruları değerlendirmek için perşembe günü buluşuyoruz."

"Ah." Yüzüm aydınlandı. "O zaman ben erken davranmışım. O kurulda olmak için can atıyorum, gerçi çok vaktimi alacak ve muhtemelen William'la eskisi gibi ilgilenemeyeceğim. Fakat tabii ki ekibe tüm desteğim devam edecek," diye aceleyle ekledim. "Kurulda yer almanın yarı zamanlı bir işe benzediğini duymuştum."

Yanıt vermedi ancak önerdiğim teklifi anladığından emindim. Sen bana şarap kurulunda yer aç, ben de kocandan uzak durayım.

Adil bir anlaşmaydı, tabii buna uymayı düşünmüyordum. William'la zaman geçirdikçe ona olan ilgim de artıyordu. Diğer herkes keyif aldığım zaferler gibi hissettirmişti, William bundan fazlasıydı. Büyüleyici derecede akıllıydı ve görmezden gelinmesi imkânsız bir cinsel çekiciliği vardı.

Yine de Cat beni şarap kuruluna aldırırsa, Atherton'daki sosyal statüm ileriye doğru kocaman bir adım atmış olacaktı. Hayatımda ilk defa saygı görecektim. Eşit görülecektim. Bu elmaslarla dolu dünyada benim

de hakkım olacaktı. Tüm bunlar William'dan biraz uzaklaşmaya değerdi. İlişkimizin yavaşça olgunlaşmasına fırsat verirdim. Ona dokunmam için yalvarana kadar bu kedi-fare oyununu uzatırdım.

Soyma bıçağını aldım ve gözlerimi gözlerine diktim. Şimdi de ben ona kendi ışıltılı gülümsememi gönderiyordum.

Bu kasabadaki kadınların hepsi birbirinin aynısıydı. Cat Winthorpe, istese de istemese de sonunda bu oyunu kaybedecekti.

16.

CAT

William'ın telefonu, tabağının yanında titremeye başladı. Loş restoranda ekranı oldukça parlak görünüyordu. İç çektiğimde William kıkırdadı, telefonu eliyle masanın altında kaydırıp sonra da cebine koydu.

"Söz vermiştin. İş bahsi açılmadan bir akşam yemeği," diye hatırlattım.

"Biliyorum, biliyorum."

Garson bir şişe şarap getirdi ve havada tutarak sunumuna başladı.

Smokinli garson şişeyi kadehime doğru eğdiğinde elimle bardağın ağzını kapattım. "Ben almayayım, teşekkürler." Garson gittikten sonra şişeye bakıp başımı aşağı yukarı salladım. "Şarap etkinliğindeki satıcılarımızdan biri de bu. Tadının nasıl olduğunu söyle."

Uzunca bir yudum aldı, duraksadı ve sonra omuzlarını silkti. "Eh işte. Tadı diğer tüm kırmızı şaraplar gibi."

Merlot şarabını, pinot şarabından ayırt edememesine güldüm. "Şey, bu satıcı altı haneli bir bağış yapacak, o yüzden muhteşemmiş gibi davransan iyi olur."

Bir yudum daha aldı. "Bak ne diyeceğim. Şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi." Kadehini masaya bıraktı. "Vakıf işleri nasıl gidiyor? Neena yönetim kurulu üyeliği için başvurduğundan bahsetti."

Tabii ki bahsetmişti. "Evet, başvurusunu gördüm." Aklıma geçen akşam beraber yediğimiz yemek geldi. Bana hiç de kibar olmayan bir şekilde başvurusunu öne almam için baskı yapmıştı. Saldırgan olmasını geçtim, aşağılayıcıydı. Kocamın onunla daha az zaman geçirmesini istiyorsam Neena'nın meşgul olmasına ihtiyacım yoktu. Bunu kendi başıma da halledebilirdim. William benim kocamdı. Neena ile vakit geçirmesini istemiyorsam, geçirmezdi.

"Eee?" Bir parça ekmeği Fransız sosuna bandırdı. Konuyla ilgilenmiş olması karşısında tek kaşımı kaldırdım. Şarap satışı meselesi, daha önce hakkında soru soracak kadar ilgisini çekmemişti. Genellikle, en büyük bağış toplama etkinliği olan yıllık festivallerden bahsedildiğinde şöyle bir bakıp geçerdi. "Eeesi..." dedim dikkatlice. "Seçileceğini sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

Kulağa alaycı gelen bir kahkaha patlattım. "Ne önemi var ki?"

"Hadi eğlendir beni biraz."

"İlk olarak, bu iş için yeteri kadar becerisi yok."

"Beceri mi?" Yüzünü buruşturduğunda ona ters ters baktım.

"Sakın."

"Tamam, tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Fakat senin kurulda olmanın bir sebebi var. Diğer tüm kadınlar..."

"Ve erkekler," diye hatırlattım.

"Hepsi bedava şarap ve sosyete sayfalarında bahsedilmek için oradalar. Yani, kuruldakiler de parlak birer yıldız değil."

"Ah, sence hepsi sosyal statü peşinde koşan tipler mi?" diye suçladım. "Haklısın. Kulağa tıpkı Neena gibi geliyor."

"Hadi ama," diye zıtlaştı. "O akıllı bir kadın."

"Duyduğuma göre bir yıl öncesine kadar sekreterlik yapıyormuş," dedim. "Ve vaktinin çoğunu seninle geçirdiğini düşünürsek, WT'ye ne kadar katkıda bulunabilir bilemiyorum." Sohbetimiz gittikçe söyleniyormuşum gibi bir hal alıyordu, toparlamak adına devam ettim. "Neena sırf sosyal statüsü için yönetim kurulunda olmak istiyor, başka bir şey değil."

"Plymouth Endüstrileri'nde çalışırken bir bağış toplama etkinliğinde yer almış. Yani bu işte deneyimi var."

"Pardon." Ufak darbelerle kuzu etimi kestim. "Kaçırdığım bir şey mi var? Toplantılarınızda ekipten mi yoksa kendinizden mi bahsediyorsunuz?"

"Öyle lafın arasında geçti." Duraksadı. "Belki de haklısındır, Neena orası için uygun bir isim olmayabilir."

"Değil zaten." Çatalımı yumuşak ete batırdım. Tek bir yemek. Onun adının geçmediği tek bir yemek istemiştim. Onun başarılarını veya ne kadar iyi olduğunu dinlemek zorunda olmadığım bir yemek. Belli ki Neena ona kefil olması için William'a baskı yapmıştı. Plymouth'ta bunun gibi bir işte çalışmıştı, öyle mi? Her neyse.

Et parçasını ağzıma attım. Kurula girmeyecekti. Başvuru mektubunu çoktan seçip elemiş ve kâğıt parçala-

yıcıya kendi ellerimle atmıştım. Yönetim kurulu toplantılarına her gidişimde onun kendini beğenmiş, sivri suratını görmek zorunda kalsaydım onu satıcılardan birinin getirdiği bir tirbuşonla bıçaklayarak öldürmek zorunda kalırdım.

William'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda dişlerimi göstererek kocaman gülümsedim.

17.

NEENA

William'ın arabası garaj yolumda gümbürdedi. Garajındaki sıra sıra dizili egzotik spor arabalardan birini seçtiğini görünce mutlu oldum. Bu iyiye işaretti. Dar alanlar, bacaklarımızın arasındaki motorun uğultusu, direksiyon başında sahip olacağı güç ve pervasızlık hissi... Tüm bunlar tam da olması gereken şey için işe yarardı.

Yan girişteki kapıyı arkamdan kilitledim ve yaklaşıp kapısını açarken bakışlarımı arabanın üzerinde minnetle gezdirdim. "Vay be." Kapının kolunu tutup ayak koyma yerine doğru stilettomu koydum. Bacaklarımı mümkün olduğunca açık gösterecek şekilde oturmaya gayret ettim.

Fark etti. Bana baktığını hissedebiliyordum. Koltuğuma oturmuş kapımı kapatırken beni izliyor ve vitesi tutan elini sıkıyordu. Arabaya bindiğim an yakınlık his-

settim, motorun azalan sesi, kadın ve erkek parfümlerinin kokusunu birbirine karıştıran klimanın serinliği... Parfümü beni sarhoş edecek kadar yoğundu.

"Bacakların için biraz daha yer lazım mı? Koltuğunu arkaya itebilirsin."

"Ah, evet. Harika olur." Yan tarafa dönüp kapıya baktıktan sonra koltuğun altını elimle yoklayıp kontrol tuşlarını aradım.

Kıkırdadı. "Orada değil, müsaade var mı?" Emniyet kemerini açtı.

"Tabii." Kızardım ve kolu bacaklarımın arasına uzandığında kaskatı kesildim. Koltuğun altına uzanıp elciği çekerken ceketinin kumaşı dizlerime sürtündü.

"Ayaklarınla kendini geri it." Sözleriyle birlikte nefesi sağ uyluğuma çarptı. Söylediklerini yaptım, koltuğum geri gidip bana on beş santimlik bir alan daha tanıdı. Kafamda mı kuruyordum yoksa William'ın yüzü mü kızarmıştı? "Eski usül. Bir arabaya bu kadar para vermişken koltuklarının da otomatik olmasını beklersin, değil mi? Komik işte."

Gülümsedim. "Hoşuma gitti. Şimdi..." Şaşkınlıkla emniyet kemerine baktım.

"Burada, dur sana yardım edeyim." Uzanıp kemeri başımın üzerinden geçirdi. "Kollarını içinden geçirmen lazım. Evet. İşte böyle." Göz göze geldik, bugüne kadar hiç bu kadar yakınlaşmamıştık. Kemeri sıkarken kolları üzerimdeki bluza değiyordu. Ağzı benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, dudaklarıma çarpan nefesi yumuşak ve sıcacıktı.

"Güzel kokuyorsun," dedi sessizce. "Çok güzel."

Başka bir adam olsaydı şu anda hamlemi yapmıştım. Gömleğini yakalardım. Gözlerimi yumuşatır, dudakla-

rımı aralardım. Pantolonundaki kabarıklığı kavramak için elimi aşağılara indirirdim.

Ama William onlardan biri değildi ve söz konusu William ise, olayları başlatan taraf o olmalıydı. Yoksa onu ele geçiremezdim. Utanmış gibi yaparak bakışlarımı düşürdüm. "Teşekkür ederim. Beni bıraktığın için de teşekkür ederim. Arabamdaki sorun ne bilmiyorum."

Doğruldu ve kendi kemerini taktı. "Aynı yere gidiyoruz ne de olsa. Sorun değil. Toplantımız olmasaydı arabana bir bakardım." Kaşlarını çattı. "Matt'in arabalarla arası iyi, değil mi? Corvette'i kendisi tamir etmemiş miydi?"

Iyh. Şu Corvette. O aptal eski arabadan *nefret ediyordum*. Onu orta sınıf mahallemizde sürmemiz zaten başlı başına olaydı, bir de kalkıp onu Atherton'a getirme konusunda ısrarcı olmuştu. "Evet, öyle," dedim usulca. "Gerçi bayiyi aradım. Arabamı götürüp garanti kapsamında tamir edecekler. Önümüzdeki birkaç gün beni işe götürür müsün? Eve Matt'le dönerim."

Hayır demek istemeyen ama evet de diyemeyen adamların yaptığı türden bir duraksama oldu. Ned Plymouth, bir keresinde bu şekilde duraksamıştı. Sonu onun için iyi olmamıştı.

"Birkaç gün mü?" Emin değildi. Tereddüdünün sebebi Cat'ti, biliyordum. Neredeyse ağlamaklı bir panikle William'ı arayıp beni işe götürüp götüremeyeceğini sorduğumda, arkadan Cat'in oflayıp puflamalarını duyabiliyordum.

"En geç perşembe ya da cumaya kadar tamir olacağını söylediler." Detaylı bir bakım istediğimde bayi çalışanları gözlerini bile kırpmamış, bana yirmi dört saatte döneceklerine dair söz vermişlerdi. Cumaya kadar arabayı ellerinde tutmalarını söyleyerek sözlerini geri

çevirdim. Onlar da bu direktifi seve seve kabul ettiler. "Çok teşekkür ederim." Varsayımsal bir yaklaşımla ve bana karşı koyması için sessizce meydan okuyarak sakince iç çektim. "Havanın güzelliğine inanabiliyor musun? Çok hoş."

Duraksadı, sohbete devam edip etmemesi gerektiğini kafasında tarttığını hissedebiliyordum. "Evet, hava çok güzel." Eli vitese gitti ve evimin garajından çıkarken arabasını ikinci vitese aldı.

Virajın etrafında dönerken evlerine baktım. Cat'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, ön balkondan bizi izlediğini gördüğümde hiç şaşırmadım. Aynı arabayı paylaşma oyunum oldukça riskli bir hamleydi. Ama William'la ofis dışında baş başa vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. O akvaryumun içinde gardını hiç düşürmüyordu ve tüm gözler üzerindeydi. Arabasında yalnızken uzanıp elini tutsam kimsenin ruhu duymazdı.

Öpüşebilirdik.

Tabii bunların hiçbirini şimdi yapmayacaktım. Henüz günlerden pazartesiydi. Onun o huysuz duvarını indirmesini sağlamak için koca bir haftam vardı. Cuma gününe kadar bizi nelerin beklediğini kim bilebilirdi ki?

William arabayı üçüncü vitese aldığında eli çıplak dizime değdi. Bacağımı çekmedim, o da vitesi sımsıkı kavramaya devam etti. Bedenlerimiz bu temasla birbirine bağlanmıştı. Bir nefes verdi ve serçeparmağının kenarı dizimin üzerinde hafif, çok hafif bir şekilde hareket etti. Gerginmişçesine kucağıma koyduğum ellerimi birbirine kenetledim ve pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim. Koltuğa iyice yerleştim, bacaklarımı açıp kalçamı kımıldattım. Onu davet ediyor, daha fazlası için yalvarıyordum.

Uzun bir aradan sonra parmağı tekrar kıpırdandı. Bu sefer daha uzaklara dokunarak işaretparmağını dizimden yukarı doğru kaydırdı. İşte bu kadardı. William Winthorpe bana dokunuyordu. Hatta neredeyse okşuyordu. Bunun yaşanması için Winthorpe'ta yedi hafta boyunca çalışmıştım. Yavaşça büyüyen çekim. Gittikçe uzayan bakışmalar. Bütün gün en ince ayrıntısına kadar planladığım karşılaşmalar. Bu yaşanan an için her şeye değerdi, tek eşlilik cephesindeki ilk kırılma anı. Bu noktadan sonra her şey daha kolay olacaktı. İkimiz de çıplak halde kalana kadar, William'ın tuzağıma tamamen düşmesine yalnızca ufacık bir direnç kırıntısı kalmıştı.

William'la yaşayabileceklerimizin ihtimalleriyle duygularım alt üst olmuştu.

Belki de ızgara peynir yerken kurduğum hayaller gerçek olurdu ve bana âşık olur, bir sonraki Bayan Winthorpe yapardı.

Belki de sadece seksten ibaret olurdu. Orgazmlar ve Cat'e karşı üstünlük kurmakla mükâfatlandırılırdım. Hemen ardından da William'a şantaj yapardım ve yüklü maaş günüm gelirdi.

Bu tuzağın hangi yöne gittiğini pek umursamıyordum. Bu dünyada bir sıçrama tahtasına daha ihtiyacım vardı ve William bana bunu verebilirdi. Severek ya da sevmeyerek. Onun yanında karısı, benim yanımda kocam olsun ya da olmasın.

Bu, geleceğimi ortaya koyduğum bir satranç oyunuydu. Tıpkı Ned ile olduğu gibi, bu sefer de ben kazanacaktım.

18.

CAT

Winthorpe Teknolojileri ofisini sektöre uygun bir şekilde inşa etmiştik. Şık, pahalı ve son derece işlevsel. Cep telefonum Tom Beck'ten gelen aramayla titrediğinde ön kapıdan giriyordum. Güvenlik masasının önünde durdum ve lobide göle doğru bakan koltuklardan birine oturdum. Etrafıma bakınıp yalnız olduğumdan emin olduktan sonra telefonu açtım.

Tom Beck hemen konuya girdi. "Ned Plymouth aramalarıma dönmese de yeni resepsiyon görevlisi oldukça yardımcı oldu. Size bir e-posta göndersem, şu an bakabilir misiniz?"

Çantamı karıştırdım ve tabletimi çıkardım. E-posta hesabıma girerek gelen kutusunu yeniledim. "Çoktan gönderdiniz mi?"

"Az önce gönderdim."

Mesaj ekranımda belirdiği an açıp ekteki belgeye tıkladım.

"Nedir bu?"

"Bu, bir iş sözleşmesinin feshi."

Duraksadım, söylediği şeyi sindiriyordum. "Neena'nın bu işe girmek için önceki işinden istifa ettiğini sanıyordum."

"Sözleşmenin bir yerinde, altı aylık süre zarfında olması koşuluyla başka bir iş bulunana kadar işine devam edeceği belirtilmiş. Ancak bu süreçte şirket arazisine girmesi veya Ned Plymouth, onun çalışanları ya da ortaklarından herhangi biriyle, karısı dahil olmak üzere ailesinin herhangi bir üyesiyle temas kurması yasaklanmış."

Midem, bunun Winthorpe Teknolojileri için ne anlama geldiğiyle ilgili endişe ve bulduğum şey karşısında duyduğum heyecanın tuhaf karışımıyla alt üst olmuştu. Sayfayı aşağı kaydırdım. "Yani Neena, şirketten dostça ayrılmış görünüyor. Peki buna karşılık adamın eline ne geçiyor?"

"İletişim yasağının yanı sıra, Ned Plymouth ile arasında geçenler ve Plymouth'a ait mülklerde ne yaşandığıyla ilgili konuşmasını yasaklayan bir gizlilik anlaşması da imzaladı."

"Sizce ilişkileri mi vardı?" Sesimi alçalttım ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

"Kesinlikle." Duraksadı. "Beni neden tuttuğunuzu hiç konuşmadık. Kocanıza dair şüpheleriniz mi-"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır." Belki de beş kez daha tekrar etsem, böyle bir şeyin ihtimali bile ortadan kalkardı. "Benim tek öğrenmek istediğim-"

"Cat." Neena'nın sesi mermer döşeli lobide çınladı, yanıma yaklaştığında tabletimi ters çevirip ayağa kalktım. "Ne yapıyorsun burada?"

"William'ı görmek için uğradım." Telefonu kulağım-

dan çekip ona içtenlikle gülümsedim."Akşam yemeği için plan yaptık. Bu yüzden eve gelmekle uğraşmasın diye buraya onu almaya geldim."

Kollarını uzatıp bana sarıldığında bile gözlerinde katı bir ifade vardı. "Ah!" Kulağıma tuttuğum telefonu görünce geri çekildi. "Telefonda olduğunu fark etmemişim."

Bir parmağımı kaldırıp bana müsaade etmesini ima ettim. "Tom, kapatmam lazım."

Telefonda vedalaşırken Neena beni izliyordu. Telefonumu ve tabletimi çantama koydum.

"Kusura bakma. Telefonu kapatmak zorunda değildin." Başını yana doğru eğdiğinde saçlarının arasındaki takma saçları fark ettim. İnce saçlarını, platin sarısı dalgalardan oluşan kalın bir yele gibi gösteren hoş eklemelerdi.

"Sorun yok." Çantamın fermuarını kapattım. "Araban ne durumda? Benim BMW da öyle olmuştu. Sürekli problem çıkarıyordu. İstersen Bill Hopkins'i arayabilirim. Yetkili bayisi var. Sizin arabayı elden geçirebilir."

"Ah, hayır." Teklifimi havada savuşturur gibi yapsa da cildinin nasıl kızardığını, gözlerinin gergin bir şekilde etrafı nasıl taradığını görmüştüm. "Tamire başlamışlardır zaten. Bir iki günlük işi kaldı bence."

"Güzel." Göz göze geldik. "William'la aynı arabada olmanın rahatsız edici olduğuna eminim."

Bakışlarında hiçbir değişiklik yoktu, el altından gizli gizli iş yapıyorsa bunu saklamakta oldukça iyiydi.

"William çok anlayışlı biri. Ama gerçekten, bunu sorun ediyorsan taksiyle gidip gelebilirim."

"Ya da Matt seni bırakır," diye önerdim.

"Tabii, gerçi o normalde saat yedide çıkmış oluyor."

Neena ile Matt'in uyuşmayan programlarını bildiğimden bu sohbetten çok sıkılmıştım. William ve ben kavga ettiğimiz sırada Neena'nın programı ile Matt'in

programı arasındaki en küçük ayrıntılar üzerine çoktan tartışmıştık; bu kavgada ona her gün Neena'yı işe arabasıyla bırakmasını yasaklamıştım. William ise Neena'ya herhangi bir sorun çıkarmamak adına duygularımı ustalıkla görmezden gelmişti. Arkadaşlar, -eğer Neena benimle böyle bir yolda ilerlemek istiyorsa- birbirlerinin kocalarına yakın davranmazlardı. Özellikle de yeni arkadaşlar. Bu düzeyde bir rahatlığa erişmek için bunu hak edecek bir şeyler yapmanız gerekirdi. Fakat ben Tom'la konuştuğumdan beri, mahallemizin bu yeni üyesine karşı giderek daha fazla güvensizlik hissediyordum.

"Bu arada," derken koluna dokundum. "Şarap etkinliğinde yönetim kuruluna giremediğin için çok üzgünüm. Senin için gerçekten çok çabaladım ama diğer üyeler senin bu pozisyon için doğru kişi olmadığına karar verdi."

"Ah?" Gözlerindeki parıltı söndü. Gülümsemesi bir anlığına silindikten sonra hızla geri geldi. "Yani, sorun değil. Bu sayede işime daha çok odaklanabilirim. William-"

"Aslına bakarsan anlamadığım bir şey var," diye devam ettim, sesimin tınısını yüksek tutarak. "Yani, Plymouth'taki onca deneyimin? Dürüst olacağım, bence asıl mesele kıskançlık."

Oltaya gelmek istemiyordu. Kafasında ölçüp biçerken vücudunun tereddütle sallandığını görebiliyordum. "Ne demek bu?"

Öne doğru eğilip sesimi alçalttım. "Kuruldaki birkaç kadın... kulaklarına bazı dedikodular gelmiş. Tabii dediğim gibi, tamamen kıskançlık. Yok evli erkekleri avlıyormuşsun falan?" Kulağa neredeyse gerçekmiş gibi gelen, söylediklerime inanamıyormuş gibi bir kahkaha attım. "Çok saçma. Bunu onlara da söyledim." Koluna dokundum. "Merak etme. Arkanı kolluyorum. Matt'i

ne kadar çok sevdiğini ve bu kasabanın nasıl bir yer olduğunu iyi biliyorum. Bu tip dedikodular..." Hafifçe titredim. "Birinin itibarını yerle bir edebilir."

Böyle bir konuşma olmamıştı. Ama tüm bu yalanlarımın arasında bıçak kadar keskin bir gerçek vardı; o da böylesi bir dedikodunun, Neena Ryder'ın Atherton'daki geleceğini tamamen yok edebileceğiydi. Gözlerine baktım, tehdidimi anlayacak kadar zeki olduğundan emindim. "Şimdi gidip William'ı bulayım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Elbisesinin üst kısmını bilinçli bir şekilde çekiştirdi. "Görmedim."

Hah! Buna neden inanmamıştım acaba? "Pekâlâ, seni görmek güzeldi. Bir ara öğle yemeği yiyelim?" Bir kolumu uzattım ve cüretkâr göğsünü kendime doğru çekip ona sarılarak vedalaştım. Yeni sahte buklelerinin kokusunu içime çektim, saçlarında William'ın parfümünün kokusunu arıyordum.

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden hızla kendini geri çekti. "Çok isterim. Haftaya?"

"Ne zaman istersen," diye cıvıldadım. "Ben hep buralardayım."

Bir adım geri atıp saçma bir şekilde el salladı. "Peki, görüşürüz." Olduğum yerde durdum ve aşırı yüksek topuklu ayakkabılarıyla lobiden geçip gidişini izledim. Asansöre gelince tereddüt etti sonra da kadınlar tuvaletine girdi. Kaçmasına bilerek izin vermiştim.Dönüp yeniden koltuğuma yerleştim.

Etrafını sarmıştım. William, hakkında söylenenlere göre Ned Plymouth gibi altmış yaşında bir abaza değildi. Biz bir takımdık, William ve ben. Biz bir takımdık, siktiğimin yazı bizim mevsimimizdi ve nerede durması gerektiğini bilmeyen sosyopat bir sarışın, yuvamı yıkamayacaktı.

NEENA

Günümüz

"Şantaj, Dr. Ryder, ağır bir suçtur. Bunun farkında mısınız?"

"Ben kimseye şantaj falan yapmıyordum." Yanmış kahveden bir yudum aldım, yutmakta zorluk çekiyordum.

"Ned Plymouth'ın söylediklerine göre öyle yapıyormuşsunuz. Bu, Ned'in size verdiği bir çekin kopyası, bunlar da iddiasını doğrulayan mesajlarınızın bir kopyası." Dedektif Cullen, sayfaları sanki servis takımlarıymış gibi düzenleyerek bana doğru ittirdi. Yarattığı düzenden memnun bir ifadeyle kısa kesilmiş tırnaklarını geri çekti.

Lanet olası mesajlar. Tüm kanıtları ortadan yok etmesi için Ned'in başının etini yemiştim, belli ki bu tavsiyeme aldırmamıştı. Ona gönderdiğim çıplak fotoğrafları da saklamış mıydı? Sözde fantezilerimi detaylı detaylı anlattığım müstehcen mesajlarımı? Bunları da

belgelerin arasında göreceğimi düşünerek kâğıtları karıştırmaya başladım.

Fakat hayır, tüm bu çıktılar benim işten ayrılış sürecimle ilgiliydi. Bana psikopat dediği mesaj. Ona uyurken boğazını keseceğimi söylediğim mesaj. Referans mektubumu yeniden ve daha iyi bir şekilde yazmasını söylediğim mesaj.

Dedektif bir kısa mesajı işaret etti. "İtiraf etmeliyim Neena, bence jüri bunları çok ilginç bulacaktır. Bu mesajlar fiyakalı dış görünüşünüzden çok farklı bir tablo ortaya koyuyor."

Gördüğüm kadarıyla Ned, bir kadını savaş bölgesine itebilirdi. Bu kadının, üzerinde Ned'in sarkık vücudu, yüzüne damlayan teri ve ona bakan çirkin suratı ile sahte orgazm yaşadığını görmek isterdim. Tüm o inlemelerim ve övgülerim inanılmaz yorucuydu. Telafi edilmesi gereken bir yorgunluktu ve saf Ned, yeni bir maaşla Hermès el çantasının yeterli olacağını düşünmüştü.

Karısından ayrılmak planlarında yoktu. Bunu, önemsemeyen bir ses tonuyla söylemiş, dikkatini tekrar bilgisayarına verdikten sonra görüşmemizi kafasında çoktan bitirmişti. Her şeye rağmen ben, Ned Plymouth'u yılda fazladan gelen altı haneli kazanç için baştan çıkarmamıştım. Uzun vadeli metresi olmak da hiçbir zaman planlarımda olmamıştı. Daha fazlasını hak ediyordum ve iş akdinin sonunda bana verdiği yedi haneli çek bunu kanıtlamıştı.

"Sonra bir de bu var." Üzerinde Ned'in sinirli el yazısının olduğu çek karşıma çıkana kadar masadaki fotoğraf yığınını yeniden düzenledi.

Hah. İşte oradaydı. Bir milyon dolar. Daha fazlasını koparabilir miydim acaba?

Muhtemelen. On yıl önce olsa o parayı alıp ortadan

kaybolurdum. Matt'i terk eder ve o parayı zengin bir kocayla, yeni bir hayat kurmak için harcardım. On yıl öncesine kadar bir milyon dolar ihtiyacım olan her şeydi. Şimdi ise yeterli değildi. William Winthorpe bana daha fazlasını verebilirdi. William Winthorpe beni Atherton'un kraliçesi yapardı ya da çekip gitmem için o paranın on katını verirdi.

William Winthorpe doğru kişiydi; tıkırında işleyen planımın hedefiydi... Ancak ben, bu oyundaki en zeki kişi olduğuma dair korkunç bir yanılgıya kapılmıştım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
TEMMUZ
İKİ AY ÖNCE

19.

CAT

Geniş ön bahçemizin ortasındaki dört Adirondack *sandalyeden birine oturdum. Evimizden kapıya kadar uzanan ağaç dallarının arasına mavi fenerler asılmıştı. Ayaklarımı bir saman balyasının üzerine uzatarak William ve Matt'in merdivenlerde durmuş, yolun karşısına yerleştirmeye çalıştıkları dev bir 4 TEMMUZ KUTLU OLSUN tabelasının yerini ayarlamaya çalışmalarını izledim. Sağ taraftaki peyzaj çalışması yapılmış çimenlikte çalışanlar kroketsetleriyle sahneyi hazırlarken, görsel iletişim ekibi de hoparlörler ve aydınlatma sistemi için kabloları döşüyordu. Kulüp öğle yemeği davetini hallediyordu; ama bizim evimiz, her zaman Atherton'daki havai fişek gösterilerini izleme etkinliğine ev sahipliği yapardı.

* Geniş kolçaklar, uzun bir çıtalı sırt ve önde arkadan daha yüksek bir oturma yeri olan şezlong tipi bir dış mekan sandalyesidir...(e.n.)

"Bayan Winthorpe." Ellerinden ve omuzlarından çalılar sarkan bir peyzaj mimarı yanıma yaklaştı. "Eğer rahatsız olmayacaksanız ateş yakmak için alanı hazırlayacağız."

"Lüften. Biraz ısınmak için can atıyorum."

Neena elinde bir şişe ve iki kadehle yaklaşırken ayaklarının altındaki deniz kabukları çıtırdıyordu. "Söylemeden edemeyeceğim, siz bu parti işini yepyeni bir seviyeye taşıyorsunuz. Ön bahçeme astığım bayrak sizin yüzünüzden şu an bayağı zavallı görünüyor."

Övgüsünü elimle havada savuşturdum. "Cadılar Bayramı süslerimizi gör bir de. Noel de var tabii. Merak etme, Şükran Günü'nü size veririz."

"Tanrım, teşekkürler." Yanıma oturdu, bana bir kadeh uzattı ve şarabın mantarını çıkarmaya çalıştı. "Böyle büyük tatillerde ne gibi hazırlıklar yapıyorsun? Yemek pişirme konusunda pek de iyi olmadığını biliyorum."

Bana laf sokuyordu, üstelik bunu daha önce de yapmıştı. Hepsi yemek pişirme becerilerimin ne kadar ilkel olduğuna dair, dikkatlice tasarlanmış yorumlardı. Onu duymazdan geldim ve kırmızı şarabı kadehime doldurması için bardağımı sabit tutarak ona uzattım. "Şükran Günü'nde hep Hawaii'deki evimize gideriz."

Kaskatı kesildi. "Ah. Orada bir eviniz olduğunu bilmiyordum. Yazları orada geçirmemenize şaşırdım."

"William için bunun ne demek olduğunu anlarsın. Buradan uzaklaşmak, ne kadar sürerse sürsün onun için zor oluyor. Fırsat buldukça kaçamak yapıyoruz. İki hafta sonra doğum günüm için gideceğiz." Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu da ekleyecektim ama bu fikrimi yuttum.

"Vay be." Miktar konusunda cömert davranarak kendi kadehini de doldurdu. "Bu hayatı yaşamayı bi-

liyorsunuz cidden. Bu şekilde asla işten izin alamam. Ekipten birinin bana ne zaman ihtiyacı olacağını asla bilemeyiz. Üstelik sene boyunca Matt çok yoğun çalışıyor."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Şarap kurulunda yer kapabilmek için savaş verirken, ekibi için pek de endişeli görünmüyordu. Matt'in iş yükü peki? Her gece garaj yoluna arabasıyla saat kaçta girdiğini dakikası dakikasına söyleyebilirdim.

"Yani Hawaii'de baş başa olacaksınız?" Bacak bacak üstüne attığında, benimkilerden bir ton koyu renkteki yeni Ugg'larını fark ettim.

"Evet." Şarabımdan bir yudum aldım. William olsa, onları davet etme zorunluluğu hissederdi. Neena neler yapacağımızla ilgili sorularının ardından incinmişçesine sessizliğe bürünüyordu, bu noktada William onlara bize katılmak isteyip istemeyeceklerini sorup sessizliği dolduruyordu. Sikerler. Bu delice ihtiyaç duyduğum, kocamla baş başa vakit geçirmem için bir fırsattı. Rahatsız edici sessizliğini alıp kusana kadar tıka basa içine atabilirdi.

"Bayan Winthorpe." Ellerinde biraz daha fazla odunla başka bir adam geldi, selamına karşılık gülümsedim. İki adam ellerindeki odunları üst üste istifledi ve ortaya karmaşık bir piramit çıktı.

"Daha önce hiç Hawaii'ye gitmedim. Uçakla mı gidiyorsunuz?"

"Evet." Davet edilmeyi uman bariz imasını duymazdan gelerek tabelanın ucunu oturtmaya çalışan William'ı izledim. Tanrım, çok seksi bir adamdı. Akıllı ve güçlü. Tişörtü ve solmuş kot pantolonuyla, bir Hugo Boss reklamından fırlamış gibi görünüyordu. Yolun diğer tarafında Matt bir sineği vurup öldürdü.

Kütük yığınının ortasına bir kibrit atıldı ve çıralar tutuşunca çıtırdamaya başladı. Alevler odunları sararken Neena bana baktı. "Genelde kaç komşu gelir?"

Sıcaklığını hissetmek istediğimden ayakkabılarımı ateşin yanına yerleştirdim. "Yüz civarında. Üst balkona izleme düzeni kurduk, gerçi çoğu aile çimlikte olmayı tercih ediyor. Saat altı civarında herkes gelmiş olur, gösteriler de dokuzda başlayacak."

Garaj yolunun solunda, golf arabasını park ettiğimiz yerin hemen ilerisinde kurulmuş mangalları inceledi. Yemek şirketi sabahtan beri etleri mühürlüyordu ve mangallardan yükselen koku ağız sulandırıcıydı. "Yeterince yiyecek var mı?"

"Evet, evet. Bu işi sekiz senedir yapıyoruz. En sevdiğimiz etkinliklerden biri. Gelen çocukları görmen lazım." Sesim biraz titreyince soğukkanlılığım sarsıldı. Sesimdeki değişikliği fark etmemiş olmasını umarak kot pantolonumdaki külleri silkeledim.

Ama fark etmişti. Bir sonraki sorusunu çekinerek sormuş, sanki yardımı dokunabilirmiş gibi şarap şişesini uzatmıştı. "Çocuk sahibi olmayı hiç düşündünüz mü?"

Şarabı alıp kadehimi doldurdum. "Tabii, arada bir." Her zaman, özellikle de böyle gecelerde. Ailelerin katıldığı etkinlikler hem bir lütuf hem de bir işkenceydi. Çocuklar beraberlerinde getirdikleri neşeyle birlikte bize sahip olamadıklarımızı anımsatıyordu. Çocuklar için mükemmel bir evimiz vardı. Yer altındaki bölmede kış ortası havuz partileri düzenleyebilirdim. Büyük salonda film geceleri. Devasa balkonlarda takımyıldızı izleme partileri. Büyük bir yudum aldım. "Peki ya siz?"

İstifini hiç bozmadı. "İlk zamanlarımızda evet. Ama Matt üniversiteden mezun olduğunda prostat kanseri

teşhisi konuldu, bu da çocuk sahibi olma ihtimalimizi ortadan kaldırdı."

"Üzüldüm," dedim. Nefret ettiğim meraklı ve ısrarcı ebeveynler gibi konuşarak. "Evlat edinebilirdiniz," diye bir öneride bulundum.

"İstemedik. Dürüst olmak gerekirse çocuksuz oldukça mutluyuz." Beni inceledi, buraya kadardı. Sıra bana gelmişti. Bana karşı dürüst davranmıştı ve benim de ona karşı aynı şekilde davranacağımı umuyordu. "Siz de mutlu musunuz?"

Tabii ki mutluyduk. Mutlu olmak için bir çocuğumuz olmasına ihtiyacımız yoktu. Ama William çocuk istiyordu. Ben çocuk istiyordum. William ailemizin geleceğini finansal açıdan inşa ederken ben de bebek yaparak katkıda bulunmalıydım. Fakat bu işte acınası bir şekilde sınıfta kalmıştım. "Şu anda hamile kalmak planlarımız arasında yok." Yalan, elimdeki şarap kadar katıksızdı. "Sizin gibi biz de hayatımızı seviyoruz. Çocuklar..." Dudaklarımın kenarının kıvrıldığını hissettim ve bunun üzülüyormuşum gibi görünmemesini umut ettim. "Çocuklar hayatımızdaki her şeyi değiştirir."

Her şeyi değiştirir. Göğsümün içinde, ağzımdan çıkan kelimeler kalbimi kırıyordu. Kurduğum ve sonrasında derinlere gömdüğüm tüm hayaller, sanki tüm güçleriyle bana saldırıyordu. William küçük kızımızı havada döndürüyor. William'ın anlamlı bakışlarını ve benim çarpık gülümsememi alan bir erkek çocuğu, evin verandasından koşturarak kendini havuza atıyor. Pazar sabahları yatakta bir sürü kişiyiz... Sonra çikolatalı pankekler.

"Yani çocuk *istemiyorsunuz*?" Söylediklerimi düşünürcesine başını yana eğdi. "Aslında şeyle hiç alakası..."

"Hayır." Bozulmuş yumurtalıklarımla, yüzeylerinin kistlerle dolu olmasıyla, spermlerin içeri girememesiyle

hiçbir alakası yoktu. Ne demişti doktor? Verimsiz. Sonuç vermeyen ameliyatlar veya hormon tedavileriyle, evlat edinme konusunu rafa kaldırmamıza yetecek kadar yüksek olan hamile kalma ihtimalimle hiçbir alakası yoktu. William'ın ne istediğini biliyordum: kendi soyundan bir bebek. Sıradaki seçenek taşıyıcı anneydi. Bedenimden bana bu tek şeyi vermesini çaresiz bir şekilde umarak, taşıyıcı anne seçeneğini elimden geldiği kadar ertelemiştim. Hamileliğimi görsün istiyordum. Büyümüş karnımı sarmalasın. Doğumda elimi tutsun. Anne olmak istiyordum ve çocuğumu başka bir annenin doğuracak olması ailemizin geleceği için sağlam bir adım değildi.

"Hmm." Tek söylediği buydu. *Hmm.* Sanki gerçeği biliyormuş gibi. Sanki zayıflığımı görmüş gibi.

William'ın merdivenden inişini izledim ve Neena'ya, benimle ilgili olan bitenleri anlattığına dair içimde büyüyen paranoyayla savaştım.

~

"Özür dilerim." Beşinci kez özür dileyerek kaşlarımı çattım, bir elim karnımdaydı. "Gidip uzanmam lazım. Gerçekten, bu geceki tüm yardımlarınız için teşekkürler arkadaşlar."

"Eğlenceliydi." Neena öne doğru bir adım attı ve kollarını bana dolayarak sarıldı. Ben de ona sarılıp Matt'e döndüm.

"Umarım şimdi daha iyisindir," dedi ters bir şekilde. Bana garip bir şekilde yandan, hızlıca sarıldı ve sonra hemen geri çekildi.

"Kalan etlerden biraz götürmek istemediğinize emin misiniz?" dedi William.

"Yani..." Neena hâlâ yiyeceklerle dolu büfeye baktı.

"William şaka yapıyor." William'ın teklifini kabul et-

mesine ve bu geceyi yarım saat daha uzatmasına fırsat vermeden araya girdim. "Yiyeceklerin hepsini evsizler için sığınma evine bağışlıyoruz. Çalışanlar paketlemeye başladılar bile."

Neena beni, "Sen sakın başka bir şey yeme," diye uyardı. "Mideni daha da bozmak istemezsin."

"Teşekkürler." William'ın göğsüne yaslandım. "Size iyi geceler."

Bir tur daha vedalaşılıp iyi dileklerde bulunuldu. Arkalarından kapıyı çarpıp kapatmamak için kendimi zor tuttum ve kapıyı kapatmak için yeni golf araçlarına binip garaj yolunu yarılamalarını bekledim. William'a baktım. "Onları her yere çağırmak zorunda mısın?"

Kaşlarını çattı. "Onları buraya davet eden sensin. Unuttun mu? Morton'lardayken."

"Mahalledeki herkesi davet ettim. Ve açık konuşayım, Neena memelerine dayadığı et sosuyla davet edilmeyi beklemeseydi onları çağırmayı es geçerdim."

İç çekti, alarmını kurdu ve mutfağa geçti.

"Ben de mahallenin geri kalanı gibi altıda gelirler diye düşünüyordum. Saat birden beri buradalar." Saatime baktım. "Neredeyse on bir olmuş. Hem sen neden onları bizimle film izlemeye davet ettin ki?"

"Her 4 Temmuz'da *Jaws* filmini izleriz."

"Haklısın. Misafirler saat onda gittiğinde. Doksan dakika oturup lanet olası Kanada ekonomisini tartıştıktan sonra değil. Ayrıca, Jaws'ı hep *biz* izleriz. Sen, ben, Neena ve Matt değil. Yemin ederim bu arkadaşlığı bitirmemiz lazım. Kafayı bize takmışlar."

William şarap mahzeninin kapağını açıp içeri girerek bir şişeye uzandı.

"Sen neden onlardan bıkmıyorsun anlamıyorum," dedim.

"Matt iyi bir adam. Bu mahalledeki diğer pisliklere benzemiyor. Mimari inceleme kurulunun seçimden beklentileriyle ilgili bir tartışma daha dinlemek zorunda kalırsam, gidip kendimi asacağım. Ekstra olarak, Neena ile çalışıyorum."

İç çektim. "Evet. Benim de çalışanlarım var. Ve biliyor musun? Hafta sonları hizmetçilerimle takılmıyorum. İşi ve eğlenceyi birbirine karıştırmamanın bir sebebi var."

Şişeyi yerine iterek başka bir şişe aldı. "Neden ona karşı bu kadar katısın? WT'de işler iyiye gidiyor. Sana söylemiştim. Bu işte desteğine ihtiyacım var."

Kaşlarımı çattım. "Şirketler için *hep* destek oluyorum zaten. Fakat ekip onunla ilerleme kaydediyor diye, Neena ve Matt her gün bize gelip bacaklarımıza sürtünmek zorunda değil. Artık seninle hiç yalnız kalamıyormuşum gibi hissediyorum." Bodrumdaki termostatın derecesini bir tık arttırdım. "Hem fark ettin mi bilmiyorum ama Plymouth'lar bu akşam gelmedi."

"Kim?"

"Plymouth Endüstrileri'nden, Ned ve Judy Plymouth."

Dikkatini şaraptan uzaklaştırıp bana döndü. "Neden gelsinler ki?"

"Ben davet ettim. Judy'yi geçen hafta kulüpte görüp durdurdum ve bizzat davet ettim." Böbürlenmek istemem ancak Cat Winthorpe tarafından bizzat davet edilmek, Oscar'a adaylık için çok önemliydi. Sahip olduğum prestiji inşa etmek on yılımı almıştı. Solgun suratlı kadın olması gerektiği gibi kızararak, kırmızı ojeli pençeleriyle kolumu kavramış ve mutlaka geleceklerini söylemişti. Neena'nın bahsini açmamıştım. Ned'le karşılaştıklarında birbirlerine ne tepki vereceklerini düşünmek bile neredeyse başımı döndürüyordu. Bu

beklentiyle, Neena'nın varlığına biraz daha tahammül edebilmiştim. Yanından bir an ayrılmamış, karşılaşmalarını izlemek için hazır beklemiştim. Plymouth'ların gelmeyeceğini anladığımda heyecanım yavaş yavaş hayal kırıklığına dönüşmüştü. Karısı gelmek için neredeyse çılgına dönmüştü, muhtemelen Ned engel olmuştu. Belki de Neena'yı işe aldığımızı duymuş ve onun da orada olacağından endişelenmişti.

"Plymouth'ların konuyla alakası ne, anlamıyorum." William raftan uzaklaşıp kapıya yöneldi. "Bak, onları bizimle Jaws izlemeye davet ettiğim için özür dilerim. Hâlâ izlemek istiyor musun?"

Kıkırdayıp ışığı kapattım. "Her zaman."

"O zaman hadi gidip seni deli gibi korkutalım."

Sinema odasının girişinde William'ı durdurdum ve onu kendime çekip sarıldım. Sarılmama karşı koymadı, soru da sormadı. Kollarını koruyucu bir battaniye gibi bana doladı ve kendini güvende hissetmeyen karısına ihtiyacı olan şeyi uzun uzun verdi.

Ekranda Jaws'ın bitiş jeneriği dönüyordu. Üzerimize kaşmir bir battaniye çekerek William'ın göğsüne uzandım. Neena'yı aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Parmaklarını başımın tepesinde gezdirdi. "Bir film daha izlemek ister misin?"

Daha rahat bir pozisyona geçtim. Vedalaşırken Neena'nın William'a nasıl sarıldığını ve gerek olmadığı hâlde bir dakikadan fazla öyle durmasını hatırladım. "Tabii. Ne izleyelim?"

Uzaktan kumandayı eline alıp kaldırdı ve 4 Temmuz film listemizde gezindi. Bildik isimlerin ekranda belirmesini izledim. "Bağımsızlık Günü," diye mırıldandım.

William filme tıkladığında ona doğru döndüm. Ne-

ena ile ilgili beni rahatsız edip duran bir soru daha sormadan duramadım. "Ona kistlerimden bahsettin mi?"

Hiçbir şey söylemese de başımı koyduğum göğüsündeki kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum.

Yüzünü daha iyi görebilmek için oturuşumu değiştirdim. "Bu çok özel bir şey, William. Bizim aramızda kalmalıydı."

"Amacım o değildi, bir anda söyledim. İkimiz de aynı sorunla uğraşıyoruz. O Matt ile, ben de-"

"Aman Tanrım, kes şunu!" Göz yaşlarımın akması an meselesiydi. "Sen nasıl-" Zihnimde ikisini kısır partnerleriyle ilgili birbirlerine yakınırken canlandırıyordum. Kaçan fırsatlardan ve sahip olmayı çok istedikleri çocuklardan bahsediyorlardı. Eşleri can sıkan *bahanelerden* ibaret olan iki doğurgan insan. Önlerinde açık açık duran o kolay seçeneği akıllarından geçirmişler miydi?

Tüm bedenimi utanç kapladı. "Neena bu akşam bana neden çocuğumuzun olmadığını sordu. Ben de karşısına oturup yalan söyledim, oysaki o gerçeği çoktan biliyormuş. Kendimi ne kadar aptal hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? Bunun, ikinizin arasında bir sır olduğunu düşündüğünü bilmek?" William'ı itip kalktım, beni kolumdan yakaladı.

"Bu konu ne zaman açıldı? Nasıl açıldı? Çünkü Winthorpe Teknolojileri'yle uzaktan yakından alakalı bir konu değil."

"Bilmiyorum." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Konuştuk işte. Laf arasında. Özür dilerim."

"Ne zaman?" Olduğum yerde durup inatla ondan bir cevap bekledim. "Bana sakın hatırlamıyorum deme çünkü sen her şeyi hatırlarsın." Önemli önemsiz tüm konuşmaları detaylarıyla zihnine kaydeden bir ansiklopedi gibiydi. Ondan bir mahkemede şahitlik yapması

istense, karşı tarafın cehennemi olurdu ve tartışırken terör estirirdi.

Yutkunduğunda adem elmasının inip kalkmasını izledim.

"Öğle yemeğinde, on altı gün önce."

"Birlikte öğle yemeğine gittiğinizi bana söylememiştin." Kolumu elinden kurtardım.

Yüzünü buruşturdu. "Birlikte gitmedik, ben öğle yemeği yiyordum, o da masaya uğradı sonra da beraber yedik."

Yalan söylüyor gibi hissetmiştim fakat ayrıntılara kafa yoramayacak kadar duygusaldım. "Ee?"

"Neden çocuğumuzun olmadığını sordu. İnsanlar soruyor, Cat. Bu çok normal bir soru. Bana bunu anlamadığını söyleme."

İnsanlar soruyor. Bugüne kadar ona kaç kişi bunu sormuştu? Kaç defa kısırlık mücadelemin detaylarıyla cevap vermişti?

Arkamı döndüm, William'ın peşimden geldiğini duyunca aniden durdum ve elimi kaldırdım. "Beni yalnız bırak. Beni sadece... yalnız bırak."

Devasa evin içinde sessizce ilerledim. Bana seslendi, adımlarının sesi merdivenden yukarı, oradan da koridorda yankılanıyordu. Beni bulamayacağı tek yere çömelip gizlendim. Servis asansörüne binip cilalı ahşap yüzeyinde bir top gibi kıvrıldım ve yalıtımlı ağır kapısını kapattım. Sırtımı duvara yaslayarak derin bir nefes aldım, ardından gözyaşlarına boğuldum.

20.

NEENA

"Koşuya mı çıkıyorsun?" Cat bana öyle bir bakıyordu ki, sanki az önce ona bir sirke katılacağımı söylemiştim. Evinin sıcaklığı, Cat'in tam arkasındaki büyük ön kapılardan dışarı sızarak tenimi gıdıklıyordu.

Ona en iyi gülümsememi gönderdim. "William bana civardaki parkurları göstermeyi önerdi. Kendi başıma bulurum sandım ama bulamadım."

"Hadi ya? Tabelalar çok net aslında." Kollarını göğsünde birleştirdi.

"Daha iyi hissediyor musun? Düşündüm de bence mideni bozan şey, o 4 Temmuz patates salatası olabilir. Kusmadın, değil mi?

Cat sinirli görünüyordu, yüzü güzel hatlarını buruşturan türden bir ifadeye bürünmüştü. "Patates salatası yüzünden olduğunu sanmıyorum."

Güçlü göğsüne oturan uzun kollu beyaz bir üst ve

koyu renk saçlarını örten beyzbol şapkasıyla William yanında belirdi. Altında eşofmanı ve Nike ayakkabılarıyla neredeyse yenebilecek kadar iyi görünüyordu. "Hazır mısın?"

"Hazırım." Cat'e neşeyle el salladım. "Bir saate döneriz."

"Ben-" Karşı çıkmak için bir bahane aradı. "Will, bir şişe su falan getireyim-"

"Böyle iyiyim." Dudaklarına minik bir öpücük kondurduktan sonra çenesini bana doğru kaldırarak kapıdan çıktı. "Günaydın."

"Günaydın." Cat'e arkamı dönüp hızlı adımlarla merdivenlerden indim. Geniş araç yoluna vardığımda olduğum yerde zıplayarak kaslarımı ısıtmaya başladım. "Öncülük etmek ister misin?"

Ana yola bakıp başını sallayarak onayladı. "Tabii. Patikaya Britnon'dan gireceğiz. Altı buçuk kilometrelik bir parkur, senin için de uygunsa eğer."

Kıkırdayıp ukala bir şekilde sırıttım. "Sen bana yetişmeye çalış."

Uzun yolda koşmaya başladığımda William da yanımda rahatça koşuyordu. Adımları benimkinin neredeyse iki katıydı. Sorun değildi. Dolabımda farklı renklerde bir yığın koşu tişörtü vardı. William'ın sabah erken saatlerde koşuya çıktığını fark ettiğimde koşu bandımda kilometrelerce koşmaya başlamıştım. Yeniden yarışabilecek güce erişene kadar hızımı ve mesafemi arttırmıştım. İşte bu kadardı... *Neena'nın Cat'ten Daha İyi Olduğu Şeyler* listesine eklenecek bir madde daha.

Kendime, William'a karşı sabırlı olmam gerektiğini hatırlatarak kocaman bir nefes verdim. Yavaş ilerliyor olsak da biraz hız kazanmaya başlamıştık. İlişkimiz iş ilişkisinden arkadaşlık ilişkisine evriliyordu; mesaj-

larıma her geçen gün daha hızlı dönüyor, aramızdaki espriler çoğalıyor, öğle yemeği tekliflerim artık katı bir isteksizlikle değil, hemen kabul görüyordu. Ona arada bir dokunuyordum ve kendini geri çekmiyordu. Winthorpe Teknolojileri'nde çalışanlarına karşı takındığı sert ve önsezili duruşunu kaybetmişti.

Virajdan döndük, neredeyse onların evinin önündeydik. Başımızın üzerinde ağaç dallarından oluşan tavana bakıp serin sabah havasını içime çektim. Zihnimim içinde kendi sırtımı sıvazlıyordum. Bu koşuya çıkmak başlı başına bir zaferdi. Şimdiye kadar Cat'e dikkatli yaklaşmıştım fakat William koşu için bana katıldığında yüzündeki o huzursuz ifade... Hiç beklemediğim bir şekilde keyif vericiydi. Benim hakkımda söylenerek William'ın başını şişirmeye başlamış mıydı yoksa?

Tek yapmam gereken William'ın gözünde masum olarak kalmaktı. Deli karısına karşılık benim akıllı, uysal halim. Nevrotik paranoyasına karşı sakin, eğlenceli halim. Düşünceleri ve korkuları için güvenli bir sığınak. Ona değerli ve korunduğunu hissettirecek bir destek. *Cat'in* daha iyi bir versiyonu olacaktım. William, yasak olanın baştan çıkarıcı çekimine kapılacaktı.

"Neye gülüyorsun?" Parkurun açık kapılarından çıkıp kendimizi sokağa attığımızda kolu benimkine değdi.

"Hiçbir şeye." Yere baktım, aniden güldüm ve ağzımın neredeyse ikiye bölünerek açıldığını fark ettim. "Ekiptekileri düşünüyordum. Son zamanlarda bayağı bir yol kat ettik."

"Gerçekten mi?"

William'ın ilgisi, onun hakkında sevmeye başladığım şeylerden biriydi. Sanki etrafında olan biten her şeyi durdurmuş ve tüm dikkatini bana vermişti. Bunu ilk görüşmemizde de hissetmiştim. Şimdi de başını

doğruca bana çevirmişti, koşu ayakkabılarımızın altındaki çakıllar çatırdarken bunun tadını çıkardım.

"Evet." Uydurduğum hikâyeye devam ederek aradaki paralelliği görmesini umdum. "Aramızda hep bir mesafe vardı, son zamanlarda beni aralarına almaya başladılar." Yolun kenarındaki yokuştan yukarı çıktığımızda, bir malikânenin taş duvarları bizi rüzgârdan koruyordu. Köşeyi döndüğümüzde sabah sisinin altına gizlenmiş Palo Alto manzarası belirdi. Parkta durduk ve esnedik, kaslarım artık iyice ısınıp gevşemişti. Bir ayağımı bankın üzerine dayadım, diğer ayağımın üzerinde geri sıçrayarak William'ın da dikkatinden kaçmayan sağlam bir esneme pozisyonuna geçtim. Hemen ondan tarafa dönerek bakışlarını kaçırma fırsatı bulamadan onu yakaladım. Esnek bacaklarımın başka neler yapabileceğini hayal ediyor muydu?

Dizlerimin arkasını ve kalçalarımı esnettikten sonra başımla ağaçların arasındaki ufak çim alanı gösterdim. "Arka tarafımı esnetmeme yardım eder misin?"

Biçilmiş çimlere uzandım ve bir bacağımı kaldırdım. Üzerime yerleşti, dizleri yere, omuzları bileklerime değiyordu. William öne doğru eğildikçe bacağım hiç zorluk çekmeden hareket etti, gençlik yıllarımda ettiğim danslar bacaklarımı hâlâ ikiye ayırabilmemi sağlıyordu. Takdir olarak algıladığım bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Bacağımı her itmesinde bana daha fazla yaklaşıyordu. Birbirimize böyle yakınken vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Elinin bacağımın iç kısmını kavrayışına ve her bir parmağın bıraktığı yanma hissine bayılmıştım.

İçinde olduğumuz risk başımı tatlı tatlı döndürüyordu. Cat'in üstü açık arabasıyla köşeden döndüğünü, kocasını üzerimde, leğen kemiğini uyluğuma bastırmış

halde görünce frene asıldığını ve arabasının farlarının yandığını hayal ettim. Başımı kaldırıp ona baktım, o yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinin kenarı kısıldı.

"Diğer bacağa geçelim mi?"

Başımla onayladım. Topuklarının üzerine oturup bacağımı serbest bıraktı ve diğerini kaldırdı. Aynı pozisyona geldiğinde ben de onun zihninde dolaşmaya çalıştım. Kendini tutuyor muydu? Pek öyle görünmüyordu. Ama çekingen miydi? Evet. Hâlâ biraz çekingendi. Hayranlığının sınırlarını dikkatlice belirliyordu. Ferrari'de giderken dizimi okşayan parmağını düşündüm. Bir daha hiç yaşamadığımız o güzel temasımız. En azından bu, doğru yöne giden bir hareketti. Temas. Yakınlık. İradesinin sınırlarını zorluyor olmalıydı.

İçinde bir çatlak oluşturmak beklediğimden daha zor olmuştu; ancak sadakati, onun en çekici bulduğum özelliklerinden biriydi. William aramıza yeni sınırlar koydukça ya da kendini geri çektikçe onu daha çok istiyordum. Daha çok takdir ediyordum. Cat teşekkür etmesi gerekiyorken sızlanıp duruyordu. Akıllı olanımız destekleyici ve sevgi dolu eşi oynamaya başladığında, William'la büyüyen arkadaşlığımız yüzünden onu iğnelemeye başlayacaktı.

Bu oyunu, son derece eğlenceli yapan da buydu. Kartlar bendeydi. Ellerinde ne var biliyordum. Cat ise... oyunu bile bilmiyordu.

William'ın boğazından hafif bir hırıltı çıktı. Bacağımı daha fazla ittirdi, ayağım başımın yanına geldi ve William'ın çıkardığı sesin güzelliği karşısında mutluluktan gözlerimi kapattım.

21.

CAT

Tom Beck'in Neena hakkında hazırladığı rapor tam otuz iki sayfaydı. Elimde kahvemle koltuğumuzun bir ucuna yerleştim ve kabartmalı kapağı açtım.

İlk birkaç sayfa hüzünlü olmasına rağmen hiç şaşırtıcı değildi.

Eskiden fakirdi, benden de fakir. Annesi tarafından henüz on yaşındayken terk edilen, babası da bu olaydan yedi yıl sonra kaçan küçük bir kasaba güzellik kraliçesi. Tacını takarken tüm kasabanın sempatisini kazanmıştı... Genç Neena'nın başında tacı, göğsünde kuşağıyla çekildiği grenli fotoğrafına gözlerimi kısarak baktım. Gazete başlığı zar zor okunuyordu. Çilek... kraliçesi. Komik. Bu bilgiyi şarap bağışı kuruluna yaptığı başvurudan çıkarmış olması normaldi. Belli ki mezun olana kadar teyzesi ve enişte siyle yaşamış sonra da Matthew Ryder ile evlenmişti.

Bu noktadan itibaren işler sıkıcı bir hal almıştı. Ev tapuları, kredi kartı bakiyeleri ve kredi notlarıyla ilgili sayfaları hızla çevirdim. Hepsi ortalama şeylerdi. Sağlık geçmişiyle ilgili bölümde işler ilginçleşmeye başlamıştı.

Bazı operasyonlar yaptırdığını biliyordum ama geçirdiği ameliyatların listesini görünce ağzım açık kaldı. Kol sıkılaştırma. Kalça kaldırma. Karın gerdirme. Meme büyütme. İkinci bir meme büyütme. Yanak estetiği. Kaş kaldırma. Göz kenarı. Çene estetiği. Kulak şekillendirme. Rinoplasti. Boyun gerdirme. Vajina dudağı ve vajinoplasti. Resmen Frankenstein'in canavarıydı. Bu minik sarışının önceki haline ait bir fotoğrafı vardır diye umarak raporun geri kalanını hızla taradım. Ama gazete küpüründen başka bir şey yoktu, ben de raporun sağlık geçmişi kısmına geri döndüm.

Estetik operasyonları listesinin altında DİĞER OPERASYONLAR başlıklı bir kısım vardı. Apendektomi, yirmi yaş dişi çektirme, bir kol kırığı, burkulan ayak bileği... Tarihine odaklanarak detaylarını incelediğim bir maddede tırnağımı sabit tuttum.

Sekiz sene önce. Kürtaj.

~

Üç gün geçmişti ve tek düşünebildiğim Neena'nın aldırdığı bebeğiydi. Çocuk sahibi olmakta sorun yaşadığımı bilmesine rağmen sormakta ısrarcı olduğu o sorular. Sekiz sene önce Neena hamile kalmıştı. Hamile! Hamileydi ve bebeğinden vazgeçmişti. Matt'in prostat kanseriyle ilgili anlattığı şeylerin herhangi bir gerçekliği var mıydı? Ve eğer bu doğruysa, Neena'nın sahtekâr olduğuyla ilgili düşüncelerimi doğrulamış olurdu. Öğle yemeğimiz için ıstakozlu makarna salatasını buzdolabından çıkardım. William'ın telefonu çaldı. Başımı ona çevirdiğim anda gelen bildirimi sessize alarak önündeki

kâğıt işlerine odaklandı. Telefon tekrar çaldığında mutfak adasının üzerinden uzanıp elime aldım, ekranda onun adını görünce şaşırmadım. İki yeni mesaj.

Ofise biraz kurabiyelerimden getirdim. Aç mısın?

Saat üçte kesin buluşuyoruz, değil mi?"

Neena'nın ona neden mesaj gönderdiğini sorma isteğimi bastırdım. Düzenli toplantılar yaptıkları bir programları vardı. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri, saat üçte. Bunu doğrulamaya gerek yoktu. Günün her saatinde mesaj atıp gevezelik etmenin de anlamı yoktu. William onunla birlikteyken daha rahat hissetmeye başlamıştı, telefonuna her bildirim geldiğinde sinirim tepeme çıkıyordu.

Hayatımıza karışması, tüm sosyal normları kenara atan bir düzeye gelmişti.

49 stadyumunda locanız mı var? Biz de Amerikan futboluna bayılırıuuuz.

Aaaa! Ne güzel oldu da markette denk geldik. Beraber öğle yemeği yiyelim!

Böyle çat kapı geldiğimiz için kusura bakmayın ama işe bakın ki kazara en sevdiğiniz şaraptan bir tane fazla almışız!

Akşam yemeğinde boktan sağlıklı şeyler yiyeceğiz. Siz de bize katılıp yemeği sevmiş gibi davransanıza?

Tamam, kabul ediyorum. Sonuncusu kelimesi kelimesine bu şekilde değildi ama satır aralarını okumuştum. Neena ve William'ın iki haftada bir beraber çıktıkları koşuları da eklediğimi düşünürsek nereye baksam, onun o gülünç suratını görüyordum. Artık William öğle

yemeği için evdeyken bile bizi rahatsız ediyordu. Telefonu sessize aldım ve tezgâha geri fırlattım. "Bıktım ondan. Yemin ederim onun suratını görmeden ya da o tuhaf kahkahasını duymadan bir gün geçirmenin hayalini kuruyorum."

"Kimin?" William sonraki sayfaya geçti, kalemiyle bir sözleşmenin satırlarını tarıyordu.

"Neena," diye çıkıştım.

"Sen ne ara bu kadar gaddar oldun?"

"Pardon?"

"Neena'nın kahkahasında bir şey yok. Ya da kıyafetlerinde ya da artık her ne konuda mızmızlanıyorsan." Sayfanın altındaki alana imzasını attı ve ismindeki i'leri gereğinden daha kalın yazdı.

Arkamı dönüp dolaptan tabakları çıkardım ve tezgâhın üzerine dizdim. "Yani şimdi de onu mu koruyorsun?"

"Ona karşı neden böyle düşmanca tavırlar takınıyorsun anlamıyorum. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. O senin gibi değil, Cat. Hayatta her şeye sahip değil."

Boğuk bir ses çıkardım. "*Bunun* ne anlama geldiğini bilmek isterim."

Sözleşmeyi bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve tezgâhın diğer ucuna geldi. Mermere yaslanarak beni yiyeceklerden uzaklaştırmaya, kendine doğru çekmeye çalıştı. "Sen çok güzelsin demek." Kollarımı kavuşturarak direndim.

"Ve o değil. Senin çalışmana gerek yok ama o çalışmalı. Sen bu sosyal çevrenin kraliçesisin, o dışlanmış birisi. Seninle, bizimle ve dünyamızla rekabet etmeye çalışmak onun için yorucu olmalı." Aramızdaki mesafeyi kapattı, kollarımı hâlâ göğsümde bağlı olsa da bana sarıldı. Kollarımı açmaya çalışırken vücutlarımızın girdiği garip pozisyon sert soğukkanlılığımı bozdu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. William bundan yararlanarak her iki yanağıma da öpücük kondurdu.

Kaşlarımı çatıp kendimi ondan uzaklaştırdım. Aklımdan Tom Beck'in raporu geçiyor, ne kadarını onunla paylaşmam gerektiğini düşünüyordum. "Bana övgüler yağdırman Neena'nın haddini bilmeyen biri olduğu gerçeğini değiştirmez. Buraya gelip evine giren *kuşu* çıkarmanı istemesi falan? Bir kuşu bile nasıl kovalayacağını bilmiyor mu?"

"Çok korkmuştu, Cat. Kuşun olduğu odaya girdiğimizde titriyordu."

Homurdandım. "Ah, lütfen. Peki işe giderken beraber gitmek istemesi? Geçici araba denen bir şey var. Bayiyi aradım. Ellerinde bir sürü geçici araba varmış. Almamak için özellikle belirtmiş olması gerek, böyle bir şeyi neden yapmak istesin?" Alnıma hafifçe vurdum. "Hah, doğru ya; çünkü seninle vakit geçirmek istiyor. O kadın bir *yılan*, William. *Yılan!*" Neden çığlık çığlığa olduğumu anlamayarak derin bir nefes aldım. Öğle yemeğimizi hazırlamaya geri dönüp gerekli malzemeleri aradım. Sonra kâseye uzanıp bir avokado aldım.

"Cat."

William'ı duymazdan gelerek bir bıçak çıkardım ve meyveyi kesme tahtasının üzerinde ikiye böldüm. Hamile kalabilmişti. Bunun ne büyük bir lütuf olduğunun farkında değil miydi? Şimdi sekiz yaşında bir çocuğu olabilirdi ama bunu istememişti. Bebeğini çöpe atmıştı. Onun aksine ben, düşük yapmaya bile yaklaşamamıştım. Boğazımdan yukarı bir hıçkırığın yükseldiğini hissedince gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sertçe kırpıştırdım.

"Lütfen ona karşı daha anlayışlı ol."

Dört parçaya böldüğüm avokadoları önüme aldım ve bıçağı uzunlamasına kullanarak kabuğunu soydum. Bir dakika sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladım. "Onunla bir daha koşuya gitmeni istemiyorum."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Vay be. Bu konuda bu kadar mı özgüvensizsin? Onu işten de kovayım mı? İstediğin bu mu? Başka bir eve mi taşınalım?"

Biberleri bir araya getirip bıçağı öfkeyle şeritlerin üzerinden geçirdim. Kesme tahtasının üzerinde kırmızı ve yeşil biber küpleri uçuşuyordu.

O sarışın orospu, beni köşeye sıkıştırmıştı ve bundan nefret ediyordum.

22.

CAT

"Günaydın, Bayan Winthorpe."

"Günaydın." Aşçıya gülümseyerek kendime bir fincan kahve koydum. " Bahçede yürüyüşe çıkıyorum. Ben dönmeden William kahvaltıya inerse ona dışarıda olduğumu söyle lütfen."

"Elbette." Phillip başıyla onayladı, kupamı alıp arka kapıdan dışarı çıktım ve sabah serinliğini içime çektim. Ortancalar çiçek açmıştı, güllerin ve çimlerin üzerinde düzgün bir şekilde sergilenen farklı renkteki güzelliklerin tadını çıkarmak için orada biraz zaman geçirdim. Bu bahçe evimizle havuzun arasındaydı. Arsamızın devamındaki meyve bahçesinin girişine kadar da uzanıyordu. Eskiden baharat ve çilek yetiştirmiştim. Fakat sonra elma ve limon ağaçlarının mükemmel bir uyumla bahçede yetişmesini sağlamak için yıllarca uğraşmıştım.

Ryderlarla bizim evimiz arasında mahremiyet du-

varı gibi uzanan çitler, bizim evin köşesinde bitiyordu. Bahçelerden yürüyerek ilerlerseniz onların evinin arka bahçesine ulaşabiliyordunuz. Beyaz güllerden oluşan bir tarhın etrafından dolaştım ve yukarı baktığımda elinde kahvesiyle balkonda duran Matt'i gördüm.

Tırabzanlara yaslanmıştı. Bu mesafeden bile, beyaz bornozundan fırlayan koyu renkli göğüs kıllarını görebiliyordum. "Günaydın!" diye seslendi.

"Günaydın." Yaklaştım ve elimi kaldırıp selam verdim. "Dışarısı sıcakmış!" Son birkaç gün berbat geçmişti, hava nemli, gökyüzü karanlık ve griydi.

Matt güldü. "Sıcak mı bilemem ama hoşuma gitti."

Aramıza garip bir sessizlik çöktü, gerçek bir sohbet etmek için birbirimizin yeteri kadar yakınında değildik. Yine de çaba gösterilebilirdi. "Yer döşemeleri harika görünüyor."

Balkonda benim olduğum tarafa geldi ve öne eğilip kulağını uzattı. "Ne?"

Bir nilüfer tarhının etrafından dolandım ve arka bahçelerimizi birbirinden ayıran alçak taş duvara yaslandım. "Döşemeler!" Havuzlarının etrafını saran yeni beyaz döşemeyi işaret ettim. Bu rengi temiz tutmak imkânsızdı. Bunu Neena'ya söylediğimde beni dikkate almamış, ağartma ve haftalık temizleme gerektirecek canlı bir kemik rengi seçmişti. Başparmağımla güzel işareti yaptım.

Başını aşağı yukarı sallayıp arkasını döndü, yüzünde birdenbire suçlu bir ifade belirdi. Arkasındaki kapı açıldı ve Neena'yı gördüm. Üzerinde asla çıkarmadığı spor kıyafetleri vardı. Muhtemelen koşu bandında sekiz kilometre koşmuş sonra da zıplayarak kahvaltısını bitirmişti.

"Günaydın!" diye seslenip el salladım.

Matt'in yanına gelip gülümsememe karşılık vermeden bana tepeden baktı. "Cat." Kocasına dönüp duyamadığım bir şeyler söyledi.

Matt'in başı önüne düştü, bana tuhaf bir şekilde el salladı. "Sonra görüşürüz." Cevap olarak elimdeki fincanı kaldırdım, bakışlarım Neena'nın yüzündeydi. Sanki kahvaltılık gevreğine çişimi yapmışım gibi bakıyordu. İfademi hafif, sesimi de neşeli tutarak, "Şu havanın güzelliğine inanabiliyor musun?" dedim.

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet, güzel."

"Matt *çok iyi* görünüyor. Ketojonik diyet muhteşem bir şey." Kollarımı çite dayadım, sabahlığımın açık kalan yerlerinden soğuk hava tenime işliyordu. "Belki William'a da başlamasını söylemeliyim."

Gözlerini kırpıştırarak bakıyordu, vereceği yanıtı düşünürken kendiyle savaştığını görebiliyordum. Muhtemelen, bana gözlerimi kocasından uzak tutmamı söylemek istiyor, diğer yandan konuyu William'a getirdiğim için hangisine tepki vermesi gerektiğini düşünüyordu.

Sonunda, "Şarap bağışı etkinliği nasıldı?" diye sorabildi.

Bunu biliyor olmasına şaşırmıştım. Fakat sonra düşününce, hiç de şaşırmamıştım. Bunu, sohbet etmek için bir bahane olarak ortaya atıp sormuş olması komikti. Valerie Cortenza, salı günü William'ı Neena ile birlikte Beyv'nin Sandviçleri'nden çıkarken gördüğünü söylemişti. Bu bilgiyi çok ilginç bulmuştum çünkü benim o öğle yemeği buluşmasından haberim yoktu. Eve dönmüş ve takvimimi incelemiştim. Aynı gün William'la akşam yemeği için dışarı çıkmıştık ve Neena'yla öğlen yemek yediğine dair tek kelime etmemişti.

"Güzeldi. Kurula katılamadığın için tekrar çok üzgünüm." Sahte bir üzüntüyle kaşlarımı çattım.

Çitten uzaklaşıp kahve bardağımı dudaklarıma götürdüm ve gözden kaçması imkânsız olan devasa elmas taşlı yüzüğümün göründüğünden emin oldum. *William benim.* "İyi günler, Neena."

"Sana da." Gülümsedi, ben de gülümsedim. Sabah serinliği ikimize de uğramamıştı.

23.

CAT

"Orada olmadığıma inanamıyorum." William boğazını temizledi, bitkinliği telefondan bile anlaşılabiliyordu. "Seni şimdiden özledim." Hawaii'deki evimizde, geniş yatağımızda yatarken esnedim ve ayağımla üzerimdeki pahalı nevresimleri ittim. "Biliyorum. İşler nasıl?"

İnledi. "Ne kadar boktan bir durumun içinde olduğumu nasıl anlatırım bilemiyorum. Anlaşmayı kurtarmak için rakamlar üzerinde çalışıyorum ama pek umut verici değil."

"Üzüldüm." Başımın altındaki yastığı kabarttım. "Seyahati iptal etmeliydik." Adaya doğru yola çıktığımız andan beri telefondaydı. Onunla sohbet etmeye çalıştığım zamanların yarısında görmezden geliniyordum. Parmakları telefonunun üzerinde geziniyor, mesaj bildirim sesi beni deli ediyordu. İki akşam yemeği-

mizden, ana yemeklerimizi yerken ayrılmış, aramalara dönmek için restoranın dışına çıkmış ve ben tatlıyı bitirdikten sonra geri dönmüştü.

"Minicik anlarımız için bile buna değerdi. Satın alma ekibinin her bir üyesini işten kovduktan sonra sana bir tatil borcum var."

Bu sefer sorun Winthorpe Teknolojileri ile değil, Winthorpe Yatırım ile ilgiliydi. William, bir muhasebe firmasını satın alma işlemlerinin tam ortasındayken üst yönetimden bir muhbir, durum tespiti belgelerinin yarısının değiştirilmiş olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bu sabah William Hawaii'de jetten inip saat dokuzda direkt uçuşla geri dönmüştü. Havaalanından doğruca ofise gitmiş ve kendini işe vermişti. Gün boyunca arada bir telefonla haberleşiyorduk, her görüşmemizde enerjisi biraz daha azalmış oluyordu.

Ahizeye doğru esnedim. "Ben de seninle dönebilirmişim aslında. Seni yatağa sürükler ve birkaç saat uyuman için zorlardım."

"Bu kulağa çok çekici gelse de orada olduğun için mutluyum. Birinin o manzaranın keyfini sürmesi gerekiyordu."

Açık Fransız pencerelerden turkuaz sulara baktım, hafif dalgaların sesi zar zor duyuluyordu. "Başka şeylere bakmayı tercih ederdim."

"Sen önümüzdeki birkaç gün manzaranın tadını çıkar. Masaj yaptır ve kredi kartının limitini doldur. Geri döndüğünde seni bronzlaşmış, şımarmış ve fiyasko tatilimiz için beni cezalandırmaya hazır bir halde görmek istiyorum."

"Aklında ne tür bir ceza var?"

İnledi. "Pis bir şeyler. Çok sevdiğim o siyah dantelliyi giy."

Gülümseyerek yan döndüm ve kuş tüyü yastığı başımın altına sıkıştırdım. "Aklıma başka fikirler sokma..."

Kıkırdadı, William bitkin bir haldeyken bile gülümsemesi kalbime işliyordu. O an yanımda olmasından, sıcak bedeninin bana sarılmış olmasından başka hiçbir şey istemiyordum.

"Matt ya da Neena ile konuştun mu?" Nevresimi üzerime çektim.

Hoşuma gitmeyen bir duraksama oldu, cevap vermeden önce bir tereddüt. "Hayır. Neden?"

"Senin döndüğünü biliyorlar mı acaba diye merak ettim." Gözlerimi kapatıp paranoyamı defetmeye çalıştım. William ofisteydi. Kadınlar ya da ayartılma söz konusu olduğunda pazar akşamı ofiste olmak, William için en güvenli yerdi. "Hiç uyumayı planlıyor musun?"

"Gerçek rakamları çözdükten ve hukuk ekibiyle konuştuktan sonra ancak bir saat kadar uzarırım. Orada saat kaç oldu? On bir buçuk?"

"Evet." Esnedim. "Yataktayım."

"Kaliforniya'da şimdiden bir yaş yaşlandın."

"Iyhhh." Yan dönüp kıvrıldım. "Hawaii'deki yaşımda kalmayı tercih ederim."

"İyi ki doğdun, tatlım. Uyandığında beni ara. O zamana kadar kafamı toparlamış olurum."

"Ararım. Seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra yatağımda neredeyse bir saat kadar yattım. Beynim yaşlanıyor olmam konusunda hastalıklı düşüncelere dalıyor, yatakta William'ın şimdi boş olan tarafı bana sesleniyordu. Eve yalnız dönmesine nasıl olmuştu da izin vermiştim? İlişkimizi inşa ettiğimiz temele her açıdan ters bir hareketti. Her şeyi beraber yapardık ama şimdi, William'ın burada bir başıma kalmam konusunda beni ikna etmesine izin vermiştim, hem de doğum günümde.

Ertesi sabah bir şişe soğuk şampanya açtım ve portakal suyu bardağıma sağlıklı kabul edilebilecek bir miktar şampanya döktüm. Yaşlandıkça doğum günlerinin daha acı verici olması gülünç bir durumdu.

Bunlardan birincisi, mecburi hediyeleşmelerdi; genellikle sosyal çevremizde sanat haline gelen, her biri doğru mesajı vermek için özenle seçilmiş, içlerine teşekkür kartları konan hediyeler olurdu. Hediye alıp verme eylemi bile, düzgünce idare edebildiğimden emin olmak için yıllarımı verdiğim sosyal hayatın mayın tarlasıydı.

Sonra telefon görüşmeleri vardı. Ailem, kardeşlerim, arkadaşlarım bir sürü iş ve sosyal çevremden insanlar arardı. İyi niyetle yapılan aramalardı ama canım istemiyordu, özellikle de böyle bir günde. Tek istediğim Neena'dan binlerce kilometre uzakta, Hawaii güneşinin altında William'ın bana gülümsemesiydi. Bu dört günü Neena'nın kendini beğenmiş sırıtışı, tezgâhın ortasında folyoya sarılmış tabakları ve William'ın benimle konuşurken bahsettiği fikirleri olmadan tekrar bağ kurarak geçirmemiz gerekiyordu. Bir kez daha *Neena demişti ki* dediğini duysaydım ellerimi kulaklarıma götürüp onları koparacaktım.

William'ın ondan bahsetmesinden daha kötü olan bir şey varsa, o da sessiz kalmasıydı. Benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Telefonu neredeyse vücudunun ayrılmaz bir parçası haline gelmişti, e-postalar ve mesajlar beraber geçirdiğimiz zamanı ele geçirmişti. On üç yıldır beraberdik ve onu hiç bu kadar dalgın görmemiştim. Bir şeyler ters gidiyordu, adaya gittiğimizde ikimizi yeniden bir araya getirecek gizli planım için gün sayıyordum.

Gelin görün ki işte bu haldeydik. William eve dönmüş, ben ise Facebook'ta tanımadığım insanlardan gelen doğum günü mesajlarımda geziniyordum. Sanki yaşlanmak benim dünyamda kutlanacak bir şeymiş gibi. Bir gün William için çok mu yaşlı olacaktım? Bunu hiç düşünmemiştim, evliliğimize karşı bakış açım, hep kibirli bir noktadan olmuştur. Ama son zamanlarda, Neena'nın nefesini ensemde hissettiğimden beri her şeyi sorgulamaya başlamıştım. Bardağı geriye doğru eğdim, boş midem baloncukları protesto edercesine büzüşüyordu. Telefonumu bırakıp suya baktım ve sahile inip su kenarındaki hamaklardan birinde tüm şişeyi bitirmeyi düşündüm.

Cep telefonum çaldı, açtığımda ekranda annemin yüzü belirdi. "Selam anne."

"Doğum günün kutlu olsun balım."

Beklenmedik bir duygu patlaması. Arka plandan babamın ve televizyondan gelen beyzbol maçının sesini duyabiliyordum. Zihnimde onu TV karşısında açılır koltuğuna uzanmış, bacaklarına örtülü battaniyesiyle canlandırdım. En yakınımdaki sandalyeye oturup annemin günlük olaylar, kız kardeşimin ailesi ve çocukları hakkında gevezeliklerini dinledim. Seyahatimizi sordu, ben de ilk iki günü dört günmüş gibi, havayı ve keyif aldığımız yemekleri ballandıra ballandıra anlattım.

"Telefonu William'a versene. Bir merhaba diyeyim."

"Ah, anne, William duşta. Çıktığında selam söylediğini iletirim." Yalanım boğazımda düğümlendi. Doğum günümü yalnız geçirdiğimi kabul edemeyeceğim kadar gururluydum.

Görüşmenin geri kalanının üstesinden çabucak geldim ve telefonu kapatıp hemen William'ın numarasını tuşladım. Bir kez çaldıktan sonra sanki meşgulmüş gibi

telefon sesli mesaja gitti. İç çekip mesaj bırakmadan aramayı sonlandırdım.

Aklım karanlık tarafa gitmeye başlıyordu. Okyanus kıyısındaki bu evde hissettiğim yalnızlık; şüphelerime, güvensizliklerime ve paranoyama fazla mesai yaptırıyordu. Korkularım büyümüş, iltihapla kaplanmıştı. Aramızda yolunda gitmeyen bir şeyler mi vardı?

Daha önce de böyle hissetmiştim. Altı sene önce buna benzer bir duyguya kapılmıştım. William ofiste daha fazla zaman geçiriyor, ben de bu değişikliklerden şüphelenmeye başlıyordum. Her gün sıkmaya başladığı o parfüm. Asla sektirmediği yeni antrenman programı. Daha önce görmediğim bir ofise gitme sevdası.

Bir gün William'ın iş bilgisayarına uzaktan erişmeyi başarmış ve potansiyel suçluyu bulana kadar e-postalar arasında saatlerce dolaşmıştım. İlk gözüme çarpan asistanıyla arasında geçen kızın ona Sayın Başkanım, diye hitap ettiği konuşmalardı. Bu, biraz tuhaf olsa da hiç beklemediğim bir şey değildi. Winthorpe Şirketleri'nin hem başkanı hem de yönetim üyesiydi. Ama William cevabında ona Bayan Lewinsky* olarak hitap etmişti.

Kelimeler bulanıklaşana kadar ekrandan gözlerimi ayıramamıştım ve sıcak yaşlar gözlerimin kenarlarını delip geçmişti. Gözyaşlarının yerini daha kuvvetli bir his, öfke almıştı.

Kız işe başladığından beri aralarında geçen her mesajlaşmanın bir çıktısını alıp elimde tuttuğum keskin ve fosforlu bir kalemle deliye dönmüştüm. Onları suçlayabileceğim satırların altını çizip birçok ünlem işareti içeren notlar alıyordum. Olan bitenden habersiz kocam eve geldiğinde, çalışma odasının her yeri kızgınlıkla ka-

* Monica Samille Lewinsky, eski Beyaz Saray stajyeri. Başkan Bill Clinton, 1995-1996 yılları arasında Beyaz Saray'da çalışırken Lewinsky ile ilişkisi olduğunu itiraf etti.

ralanmış kâğıtlarla kaplıydı, valizlerim de hazırlanmış ve kapının yanında duruyordu.

Yavru yılan gibiydim, zehrimi kontrol edemiyor ve ilk hamlemde elimde olan tüm güçle saldırıyordum. Kocamla arasındaki çizgiyi aşan tıknaz esmer için elimde hiç cephanelik kalmamıştı.

Kız cidden tıknazın tekiydi. En endişe verici olan da buydu. Evliliğimizi seksi hatunlara, gösterişli kraliçelere ve sıkıcı bir yazman kılığına giren poster modellerine karşı sürekli alarmda tutarak ilerletiyordum. Onun tipini biliyordum -kusursuz vücutları olan uzun bacaklı esmerler- ve bu yüzden her olası tehdidin önünü kesmiştim. Cinsel çekiciliği olan bir adamdı, hemen hemen her kadına çekici geliyordu. Evliliğimizin ilk birkaç senesini, onun sadakatini sağlam bir zemine oturtana kadar güzellik abideleriyle badminton oynayarak geçirmiştim. Ama William yoldan çıktığında en sıradan kadınlarla birlikte olmuştu. Brenda Flort. O zamanlar William otuz beş, kadın kırk iki yaşındaydı. Karın bölgesi genişti, bileğinin üstünde biten kısa bir pantolon giyiyordu. Gözlüklüydü, çünkü lensler gözlerini acıtıyordu. Saçlarını sürekli dağınık bir şekilde topluyordu. William'ın ikinci kez dönüp bakmayacağı kadınlardandı ama bakmıştı işte. Flört etmek uğruna evliliğimizi riske atmıştı. Ve kapıdan girdiği an bunu anladığından emin olmuştum.

İşler hiç iyi gitmemişti. Gözyaşları eşliğinde bir vicdan azabı, soğukkanlılığının sarsılması ve onu affetmem, ona bir şans daha vermem için bana yalvarmasını beklemiştim.

Bunun yerine e-postaları bir hiçmiş gibi görmezden gelerek kibirlenmişti. Bana deli demiş ve konuyu benim masum çevreme getirip aynı yakıştırmaları yapmıştı.

Saatlerce kavga etmiştik, boğazlarımız acıyordu. Söylediğine göre, Lewinsky ile ilgili bir haber üzerine sohbetlerinden sonra birbirlerine lakap takmışlar. Bu kadarmış. Hem Tanrı aşkına, kadın yaşlıymış. Onunla yattığını mı düşünmüşüm? Kendi çalışanlarıyla şakalar yapamayacak mıymış? İlişkimizde kendime bu kadar mı güvenmiyor muşum? Geçen yedi senede ondan şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey yapmış mı?

İçimdeki öfke dinmişti ve okuduğum her kelimeyi tekrar sorgulamaya başlamıştım. Daha fazla araştırma yapmadığım, onu takip edip e-postalar dışında başka kanıtlar bulmaya çalışmadığım için kendime lanet etmiştim. Yanılmış mıydım yani? Her şey basit bir kelime oyunundan mı ibaretti?

Sessiz kalmış sonra William beni kollarının arasına almak istediğinde ona izin vermiştim. Sözlerine güvenmiş, içimdeki endişeleri yutmuştum. Valizlerin içindekiler giyinme odasına götürülmüş, ertesi sabah da çalışanlar dolaplara geri yerleştirdiğinde öğlen olmadan kusursuz hayatımıza geri dönmüştük.

Ona boyun eğmiştim ama Neena ile ilgili yaptığım, kaygısız yorumlara rağmen William'a bir daha asla tam olarak güvenemeyecektim.

~

Telefonum çaldığında sörf yapıyordum. Sudan çıkıp bornozumun cebini karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. "Selam aşkım."

"Orada olup seninle bugünü kutlayamamaktan nefret ediyorum." William'ın sesinde suçluluk vardı, kendime acıma partimden ona bahsetmekle ilgili düşüncelerimi bir kenara attım.

Neşeli bir ses tonuyla ona sabahımı nasıl geçirdiğimi anlattım, öğle yemeğimi abarttım. Ona sahildeki kafe-

den ve kuma yarı gömülü halde bulduğum sağlam bir deniz kabuğundan bahsettim.

"İçki içmiş gibisin."

Elimde tuttuğum, neredeyse boşalmış şampanya şişesine baktım. "Evet. Bu gece için ayırdığımız bir şişe Dom vardı, hatırlıyor musun? Ve çikolata kaplı çilekler?"

"Ah." İç çekti. "Doğru. Hepsini vücudundan yalayarak yeme planım vardı."

"Sakın beni kışkırtma. Birbirimizi görene kadar daha iki günümüz var. Hem zaten eve gelir gelmez üzerine atlama planları yapıyorum."

Uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. "Sensiz mutsuzum. Eğlenceni bölmek istemem ama... Sana burada ihtiyacım var."

Bana ihtiyacı vardı. Bu, aramızda sürekli dile gelen bir cümle olmasına rağmen kurak kalmış duygularım, sanki bunu ilk defa duyuyormuş gibi içine çekip aldı. Şişeyi yere attım ve şampanyanın birazının şişenin ağzından fışkırıp kumlara dökülmesini izledim. "Havaalanını ara ve jeti hazırlamalarını söyle. Hemen yukarı çıkıp valizlerimi hazırlıyorum. Yirmi dakikaya çıkmış olurum." Kafamdan zaman hesaplaması yaptım. Beş saatlik bir uçuş... Kaliforniya saatiyle gece yarısı orada olabilirdim.

"Teşekkür ederim." Sesi, sevgi ve ihtiyaçla ağırlaşmıştı. "Söz veriyorum seni adaya geri götüreceğim ve bu sefer her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Biliyorum." Ona telefondan bir öpücük gönderdim ve toparlanıp kocama dönmek için can atarak, yumuşak kumlarda tökezleyip eve doğru ilerledim. William'dan uzak kalmak konusunda içime sinmeyen bir şeyler vardı. Özellikle de Neena hemen yan evdeyken. İzliyor ve bekliyorken. William'ın eve döndüğünden çoktan haberi var mıydı yoksa?

24.

NEENA

Tavuğun sol budu yoktu. Fırının açık kapağından tek bacaklı tavuğa ters ters baktım. Sonra başımı çevirdim ve Matt'e küfrettim. Bağırışıma aldırış etmeden buzdolabını karıştırmaya devam etti.

"Yemin ederim öldüreceğim seni." Fırının kapağını sertçe kapatıp çöp kutusunun kapağını açtım. Anında kirli bir kâğıt havluya yarım yamalak sarılı kanıt karşıma çıktı.

Bir paket yoğurt çıkardı ve beni duymazdan gelerek kapağını açtı.

Çöp kutusunun kapağını zorla yerine oturtmaya çalıştım. Oturtamayınca küfrederek, "Tavuğun budunu sevdiğimi *biliyorsun,*" diye söylendim.

Tabii ki biliyordu. Tavuğun budunu ve uyluk kısmını hep ben yerdim. NFL kanalını kablolu TV paketimize ekleme isteğini reddettiğim için büyük olasılıkla bu parçaları yemişti.

"Tavuk tam pişmemişti bile. Daha yirmi dakikası var." Belki de salmonella kapar ve ölürdü. Bu sayede onun beş milyon dolarlık sigorta poliçesine konardım ve baş ağrılarım da son bulurdu. Bu fikre ısınmıştım. Evliliğimizde ilk kez olmamakla birlikte, bunu olası emeklilik senaryoları listeme eklemiştim.

Brokolili ve peynirli fırın yemeğimin hazırlıklarına döndüğümde mikserin yanında titreyen telefonuma bakmak için durdum. Parmağımın ucundaki peyniri yalayarak telefonu elime aldım.

Erken dönmem gerekti. Evdeki ışıkları görürsen endişe etme.

William'ın mesajına bakakaldım. Yalnızca *Onun* mu geri dönmesi gerekmişti? Cat'i orada mı bırakmıştı? Cat'in doğum günü için Hawaii'de nasıl da "baş başa vakit" geçireceklerine dair kendini beğenmiş bir şekilde attığı naraları düşündüm. Hah! Muhtemelen doğum günü mumlarını alıp yalnızlığının bir tarafına sokmuştu. Tezgâha eğilip mesajına cevap yazdım.

Ben: Ne zaman döndün?
William: Dün ama sürekli ofisteyim.
Ben: Her şey yolunda mı? Yemek getireyim mi?

"İşte bu gülümsemeyi seviyorum." Matt tezgâhın diğer ucundan yanıma geldi ve beni kendine çekip sarıldı. Telefonu ondan uzak tutup Matt'e minicik bir öpücük verdim. "Ne? Mükemmel bir tarif mi buldun?"

"Yok, çalışanlardan birinden mesaj gelmiş. Cihazla ilgili büyük bir gelişme var." Telefonu arka cebime koyup gülümsedim. William'ı bize yemeğe davet edebilir-

dim fakat bunun nesi eğlenceli olurdu ki? Tüm dikkati Matt'te olurdu, ikisinin birbiriyle olan yakın ilişkisi beni tahrik etse de arkadaşlıklarının William'la ilerleme kat etmemi yavaşlatabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Ve bir ilerlemeye ihtiyacım vardı. Cat'in bu pazartesi şarap bağış etkinliği merkezinde elime tutuşturduğu son ihanetiyle, William'a olan ilgim on kat artmıştı. *Üzülerek bildirmeliyiz ki...*

Sanki siktiğimin Sarmaşık Ligi* okullarından biriymiş gibi. Altı üstü bir avuç lakros takımı anneleri ve Ambien bağımlılarıydı. Gruba biraz zekâ getirebilirdim. Ben bir doktordum. Beni sorgusuz sualsiz kucak açarak karşılamaları gerekirdi.

Ancak yönetim kuruluna girmek için oluşturulan seçilmiş adayların mülakat listesine bile girememiştim. Hanemde bana artı katacak başka bir silahım olmasa da, Cat ile olan arkadaşlığım bana *bunu* sağlayabiliyor olmalıydı. Sabote ettiği ortadaydı. Orada olmamı istemiyordu, bu yüzden güzel manikürlü elleriyle adımın üstünü çizmişti. Ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiştim. William'la olan iletişimimi azaltmayı bile önermiştim ama umurunda olmamıştı. Bencil, işte Cat tam olarak buydu. Bencildi ve kıt görüşlüydü.

Cat, beni aday havuzundan çıkarmaktan fazlasını yapmıştı. Kuma bir savaş çizgisi çizmiş ve William'ı baştan çıkarmam için bana yeni bir neden vermişti.

"Git otur." Matt'in uzanma koltuğunu işaret ettim, bu iğrenç mobilya uğruna verdiği savaşta kaybeden ben olmuştum. Çirkin şey sinir bozucu derecede rahattı, baştan çıkarıcı siren çağrısı bazı günlerde rahatlatıcı olabiliyordu.

---

* Sarmaşık Ligi veya bazen Sarmaşık Birliği, Birleşik Devletler'in New England bölgesi ve güneyindeki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu dayanışma ligi.

"Dikkatimi dağıtırsan sırf inadına her şeyi yakarım."

Yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi ve altıncı sınıftaki bir yumruklaşmadan kalma yontulmuş dişi ortaya çıktı. "Kusursuz aşçılık sicilini bozar mısın yani? Buna cesaret edemezsin."

Beni bu kadar seviyor olması tatlıydı. Beni, William'ın Cat'i sevdiğinden daha çok sevdiğine bahse girebilirdim. Cat kendini kraliçe sanıyordu ama şatosu kumdandı. Mükemmel zamanlamayla vuracak olan sarışın dalga ve... bummmm. Önce yavaşça erozyona uğrayacak, sonra da çağlayarak yere dökülecekti.

Pantolonumun arka cebine koyduğum telefon tekrar titredi. Matt'in koltuğuna kurulmasını izlerken telefonu çıkarıp mesaja baktım.

Yiyebileceğimi sanmıyorum. Gece Cat'i havaalanından alana kadar ofiste kalacağım. Ama teşekkür ederim.

Ne istediğini biliyordum, ipuçları neredeyse reklam panolarında sergileniyordu. Brokolinin üzerine rendelenmiş peynir koyarken tek elimle mesajına cevap verdim.

Bir iki işimi halletmek için Palo Alto'ya gidecektim zaten. Birkaç saate sana bir tabak getiririm, tabii sorun olmazsa.

Bu mükemmel olurdu. Gece geç bir saatte. Boş bir ofiste. Yalnızca ikimiz, elimizde karton tabaklar, birbirimizin varlığından mutluyuz. Önüme bir fırsat çıkmıştı, kaçırmak tam bir aptallık olurdu.

Hiç sorun değil. Görüşürüz o halde.

Gülümsedim ve fırının sıcaklığını arttırdım.

"Yani, elde ettikleri gelir uydurma mı?" İki saat sonra özel toplantı odasındaki masanın kenarına tünemiş, bariz bir keyifle yemeğine gömülen William'ı izliyordum. Boğazının kasılmasını, adem elmasının inip kalkmasını izledim. Bir haftadır tıraş olmamıştı, Hawaii'de geçirdiği zaman boyunca bronzlaşmıştı ve saç tıraşı olamamıştı. Ortaya çıkan sonuç bağımlılık yapıcıydı. Bu vahşi hali, elle yontulmuşçasına güzelliğini daha fazla gözler önüne seriyordu. Zekâsı, gücü ve yakışıklılığı... Saygı çerçevesi içerisindeki mesafemizi koruyamayarak ona biraz daha yaklaştım.

"En azından bir kısmı. Doğrulayabileceğimiz verilerle anlaşmayı yeniden yapmam ve her şeye rağmen bu işten kâr elde edip edemeyeceğimize bakmam gerekiyor."

"Peki ya edemezsen?" Masadan geri çekildim ve boş şişesini aldım.

Ona bir şişe su daha getirmek için buzdolabına doğru gittiğimde beni izledi. "O zaman vazgeçerim. Bu, sektördeki varlığımızı genişletmek için bir fırsattı; ancak çok da gerekli değildi. Bir bilinmeyen için her şeyi riske atmam."

Bir bilinmeyen için her şeyi riske atmam. Ona baktım. Bu kelimelerin altında yatan bir ima mı vardı, yoksa farkında olmadan zihninin derinliklerinde olan biteni kısacık da olsa bana açık mı etmişti? Belki de beni, bir hamle yaptığında ne tepki vereceği bilinmeyen bir joker olarak görüyordu.

William'ın son iki ayda geçirdiği değişimi izlemek ilginçti. Ona dokunduğumda irkilir, uzun süre göz teması kurmaktan kaçınırdı. Sohbet ne zaman iş dışında bir konuya gelse, Cat'in adını dilinden düşürmezdi. Şimdi

ise gözlerinin üzerimde oyalandığını, gülümsediğinde bakışlarının daha sıcak olduğunu, açık konuşmak için tavrının değiştiğini fark ediyordum. Artık Cat'ten eskisi kadar sık bahsetmiyor, bahsetse bile adını sık sık anmıyordu. Bu her şeyi anlatıyordu. Doğru yönü işaret eden küçük, minik oklar.

Bacaklarımı düz tutup kalçamı dışarı çıkararak mini buzdolabının önünde yere doğru eğildim. "Sen bu anlaşmadan çekilmek istiyor gibi değilsin."

"İstemiyorum. İsteseydim burada oturmuş, rakamlar arasında boğulmazdım. Bunun yerine Hawaii'de bir kumsalda karımı beceriyor olurdum."

Doğruldum ve ona yaklaşarak tam önünde durdum. Bu kaba lafları rekabetçi yanımı uyandırmıştı. "Ama işte buradasın."

"Evet." Bakışlarını bana doğrulttu. "Seninle."

Benimle.

Şişeye uzandı, ben şişeyi bırakırken parmaklarımız birbirine değdi. William Winthorpe alfaydı, kovalamayı severdi. Ben de elimden gelen her şekilde bu mücadeleyi teşvik etmiştim. Küçük bir aşağılamayla birleştirilmiş flörtöz bir gülümseme. Kocamdan bahsettikten sonra hafifçe ona dokunuşlarım.

Bazen onun da bana aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordum. Elbiseme iltifatlar, karısını uzun uzun öpmesi. Sabah gönderdiğim mesajlara hemen yanıt vermeler ama geceleri sessizliğe gömülmeler. Bu bir oyunsa, çok iyi oynadığı ve keyif aldığı bir oyundu. Ona gülümsedim, ilişkimizin sınırlarının bulanıklaştığını hissedebiliyordum.

Komşu. Patron. Çalışan. Arkadaş.

Birbirimizin etrafında dönüyorduk ve her dönüşte birbirimize daha da yaklaşmıştık. O an gelmiş miydi?

Gözlerimiz birbirini bulduğunda William ayağa kalktı. "Buraya asıl gelme sebebin neydi, Neena?"

"Karnın açtı," dedim sessizce. Geri adım atmadım. Aramızdaki mesafe zaten profesyonel olamayacak kadar azdı. Etrafımızı saran boş bina sessiz ve hareketsizdi.

Suyunu toplantı masasının üzerine koyup bana uzandı. Parmak uçlarını belime yerleştirdi. Uyluklarımız birbirine değene kadar, kalçalarımız bir olana kadar ve bedenim ona tamamen yaslanana kadar beni kendine çekti. Sıcaklığı tüm vücudumu dağlıyordu. İşte bu kadardı. Eli sırtımdan yukarı kaydı ve saçımı eline dolayarak çenem yukarı kalkana kadar çekti, yüzüm onun yüzüyle buluştu. O an gelmişti. Bakışları ağzıma kaydı. Nefesimi tuttum.

Ve sonra... başını eğdi, dudaklarımız buluştu. Dudaklarının çevresindeki kıllar yumuşak bir fırça gibi dudaklarımı gıdıklıyordu. İkinci bir öpücük, bu seferki daha yoğundu. Dudaklarımız aralanıyor, dili dilime değiyordu. Ağzı sıcak, öpüşü narindi, hatta neredeyse tereddütle doluydu. Büyük William Winthorpe, ahlaki bir kararsızlık anındaydı. Elimle başının arkasından tutup onu kendime çektim ve öpüşmemizi hararetlendirdim. William tepki vererek beni toplantı odasının duvarına çarpana kadar geri itti, elleri bedenimi keşfediyor ve kavrıyordu...

Geri çekildiğinde sanki masummuş gibi yaparak ellerini havaya kaldırdı. Duvara yaslandım, kararsız kalmıştım. Dudaklarım az önceki temastan dolayı hâlâ sızlarken öylece bekledim.

"Bu hiç olmamalıydı." Döndü ve avuçlarını masaya dayadı, güçlü omuzları çökerek kamburlaşmıştı. Bir eliyle aniden su şişesine vurunca irkildim. Şişe odanın diğer ucuna uçtuktan sonra duvara çarpıp yere düştüğünde küfretti. "Gitmen lazım."

"Ben..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Sorun yok, William. Kimse hiçbir şey bilmeyecek."

"Git," diye tısladı.

Yere çömeldim, çantamı aldım ve soğuk odadan aceleyle çıktım. Asansöre ulaşana kadar düz ayakkabılarımı yere hafifçe vurdum ve ilerlerken bana seslendiğini duymak için kulaklarımı dört açtım.

Seslenmedi, önemli değildi. Aramızdaki elektriği, tutkuyu ve bana olan ihtiyacının yükselip taştığını hissetmiştim. Bu bir son değildi; başlangıçtı, profesyonel ilişkimiz ve arkadaşlığımızın arasındaki bu belirsiz çizginin bulanıklaşmaya başladığı yerdi.

Belirsiz çizgiler. Herhangi iki çizgiyi, birbirine yeterince sürterseniz her şeyin rengini değiştirebilirdiniz.

Onun evliliğinin.

Benim hayatımın.

Her şeyin.

25.

CAT

Hawaii'den döneli bir hafta olmuştu ve henüz havanın soğumasına alışamamıştım. Boğuk bir çığlık duyduğumda ısıtmalı havuzun sığ ucundaydım, başım suyun altına gömülüydü. Anında sert zeminde kendimi ittirip ayağa kalktım ve yüzeye çıktım. Gözlerimdeki suları kırpıştırarak gidermeye çalışırken çevre düzenleme işinin başı Maria, havuzun kenarına diz çökmüş, çılgınca kollarını sallıyordu. "Ne oldu?"

"Ses yandan geldi," diye fısıldadı. "Yeni komşulardan. Yardım çığlıkları atan bir adam var. Polisi aramak gerekir diye düşündüğüm için gitmedim."

Havuzdan çıktım ve sabah serinliğinde titredim. Saçımdaki suyu sıkarak Maria'nın uzattığı bornozu aldım. Uzaktan acı dolu bir bağırış duyduğumda başımı sesin geldiği yöne çevirdim. "Evde kim var? ¿Quien está aquí?"

"Kimse. Yalnızca biz varız."

"Tamam." Bornozu üzerime geçirip parmak arası terliklerimi giydim. "Telefonunuz." Bana endişeyle bakıyordu. "Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Arnavut kaldırımlı yol boyunca ilerleyip Ryderların evine doğru koştum. Soğuktan dişlerim birbirine çarpıyordu. Bugün kapalı havuzda yüzmem gerekiyordu fakat yüzmenin ardından biraz jakuzi keyfi sonra da taze kesilmiş çim ve güllerin kokusu eşliğinde, İtalyan jambonu ve biraz kavun atıştırma fikri beni cezbetmişti. Evlerimizin arasındaki alçak duvara baktım, duvar boyunca dolanarak çalıların arasından geçebileceğim bir açıklık buldum. "Matt!" diye seslendim. "Matt! İyi misin?"

"Buradayım!" Ses, havuz bölgesinden geliyordu. Havuzun olduğu yüksekliğe çıkan merdivenleri tırmandım ve onu gördüğümde kayarak olduğum yerde öylece kaldım. Keskin bir nefes alarak, "Matt. Sakın kıpırdama," dedim.

Çimlerin üzerinde çok garip bir pozisyonda yüzükoyun yatıyordu. Kolu imkânsız görünen bir açıyla geriye doğru bükülmüş, yüzü acıdan bembeyaz olmuştu. Yanında demir parmaklıktan kopan parçalar vardı. Yukarı baktım ve üst balkondaki açıklığı gördüm. Bornozun cebinden telefonumu çıkarıp hemen 911'i tuşladım.

"Ambulans çağırıyorum Matt. Kımıldamamaya çalış."

Operatöre adreslerini verip olanları anlatırken kollarımı göğsüme doladım ve bornozuma sıkı sıkı sarındım. Aramayı sonlandırdıktan sonra, "Yoldalar. Beş dakikadan az süreceğini söylediler," dedim.

"Neena'yı ara," diye mırıldandı.

Çoktan numarasını tuşlamıştım, doğrudan sesli mesaja yönlendirdiğinde sinirle homurdandım. Aramayı sonlandırıp tekrar denedim. Sonuç aynıydı. Saatime baktıktan sonra Winthorpe Teknolojileri'nin resepsiyonunu aradım, telefonu William'ın asistanı açtığında rahatladım.

"Ashley, ben Cat. Neena ile konuşmam lazım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, Bayan Winthorpe. Eşinizle bir toplantıdalar. Onları rahatsız etmemem söylendi."

Kaşlarımı çattım. "William'ın ofisindeler mi?"

"Hayır, toplantı odasında."

Toplantı odası. Kapalı laboratuvarlar dışında binada özel alan sağlayan tek yer orasıydı. Tesadüf olabilir miydi? "Onları rahatsız etmen lazım. Bir kaza oldu ve hemen Neena ile konuşmam lazım."

"Elbette, Bayan Winthorpe. Sizi bekletebilir miyim? Hemen çağırıyorum."

26.

NEENA

William'ın toplantı odasındaki sandalyesinin arkasında duruyordum. Ağır deri mobilya masanın gerisinde duruyordu. William'ın boynundaki gergin kasları yoğurdum. "İşte bu kadar. Yavaşça nefes al ve tut." İçimden üçe kadar saydım. "Şimdi mümkün olduğu kadar yavaş bir şekilde nefes ver."

Gergin bir düğüm buldum ve onu başparmağımla ezdim, bir demet gergin sinir yavaşça çözülüyordu. Tüm nefesini verdi ve inledi. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Tabii ki iyi hissettirecekti. Onu soyabilseydim bunu tüm vücuduna yapardım. İnleyerek adımı sayıklar ve ömür boyu bana biat ederdi. *Yakında,* diye kendime söz verdim. Yakında. Toplantı odasının kilitli kapısına baktım ve sesimizin ne kadarının dışarıdan duyulabildiğini merak ettim.

"Başını sandalyeye yasla." Geniş sırtını sandalyeye yaslayarak sözlerime itaat etti. Ellerimi başının tepesine koyarak, parmaklarımı kalın saçlarının arasından usulca gezdirdim. Tırnaklarımı hafifçe kafatasına sürtüyordum. "Gerginliğinin kafandan uçup gitmesine izin ver. Korkunu veya stresini serbest bırak ve evrene gönder." Ritmim yavaş ve metodikti, ona yetecek kadarını vermiş, daha fazlasını istemesine alan tanımıştım. Ellerimi kafasından çekip sandalyenin etrafında döndükten sonra tam önünde durdum. "Gözlerini kapat."

"Bana emirler verip duruyorsun..." Uyuşturucu verilmiş gibiydi. Bir sonraki adımı atıp onu meditasyonla tanıştırdığım için kendimi alkışladım. Ekiple olumlama ve çekim yasası üzerine çalışıyorduk, William bu fikre alışmakta zorlansa da artık yavaş yavaş uyum sağlıyordu.

Nazikçe saçlarını çekiştirdiğimde gözlerini fal taşı gibi açtı. O derin karanlıklarda, aramızda alevlenen kimyaya olan ihtiyacı görebiliyordum. Öne uzandım, parmaklarımı göz kapaklarının üzerine koydum, dokunduğum yerlerden kıvılcımlar çıkmaması şaşırtıcıydı. Dudakları hafifçe aralandığında ağzının vücudumda, yeni iç çamaşırımın üstünde gezindiğini hayal ettim. Bileğini tuttum ve büyük elini kendime doğru çevirdim. Saati bileğinden aşağı kaydı. Biraz gerilmişti. Bileğindeki gerginlik azalıyor, tüm duyuları benim dokunuşuma göre tepki veriyordu. "Gözlerini açma," diye emir verdim. "Sığ nefesler al. Mantranı tekrarla."

Elini sandalyenin koluna yerleştirip parmaklarımı gömleğinin kıvrımları ve dikişleri boyunca gezdirerek kollarındaki gerginliği ellerine doğru çektim. "Stresini parmaklarımın gittiği yere yönlendir. Endişelerini, korkularını. Bırak gitsinler. Her şey olması gerektiği gibi ve güzel olacak."

Aynı hareketi diğer kolunda da uyguladım, artık gerginliği kalmamıştı. Uzuvları gevşek ve akıştaydı. Nefesi yavaşladı, göğsü dar mavi gömleğinin sedef düğmelerinin altında neredeyse hiç hareket etmiyordu. Dizlerinin arasına bacaklarımı sokarak ittim ve bacaklarını açtım. Sağ baldırına yavaşça oturup yüzünü izledim. Hiç tepki yoktu, itiraz yoktu. Sabırla hareket edildiğinde başka bir sınır daha kolayca aşılmıştı.

Bu sabah William için giyinmiştim. Yandan yırtmacı olan diz boyu kalem etek. Kalçalarımda biten çorap. Büyük memelerimi saran örgü kazak.

Parmak uçlarımı nazik dokunuşlarla yüzünde gezdirdim; güçlü burnunun çizgilerine, sert hatlarına, erkeksi çenesine, tıraş olurken unutulan kirli sakallarına dokundum. Alnında küçük daireler çizerken, yanaklarında daha geniş dokunuşlar ve dudaklarında fısıltı yumuşaklığında darbeler tercih ettim.

Gözlerini açtı. Kahverengi gözlerindeki karanlığı görebiliyordum. Karanlık ve ihtiyaç. Tereddütle savaşan arzu. Parmaklarımı hareket etmeye, ağız çizgilerinin etrafında gezmeye ve dudaklarının pürüzsüzlüğü üzerinde zikzaklar çizmeye zorladım.

"Yapamam," diye fısıldadığımda, bunun onu harekete geçireceğini, ona meydan okuyacağını ve belirsizliğimin onu kendi duygularından uzaklaştıracağını biliyordum.

Bakışları sertleşti ve elinin sandalyenin kolundan kaydığını, sırtıma dolanıp beni kendine yaklaştırdığını hissettim. "Yapabilirsin."

Hareket etmeden kaldık. Bir duraksama anıydı, yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Sonra beni kendine çekti. Ellerimi dudaklarından indirip gömleğini kavradım ve ben de onu kendime çektim. Dudaklarımız buluştu,

çarpıştı ve birbirimizin içinde eridik. Dili dilimin altında gezindi, öpüşü derinleşirken belimi daha sıkı kavramıştı.

İstediğim her şey buydu, ilk öpücüğümüz solda sıfır kalmıştı. Ateşliydik ve birbirimize muhtaçtık. Dudaklarında soluk soluğa kaldığımda vücudum onun vücuduna karışıyor, beni öpmesine karşılık verirken ellerimi gömleğinin üzerinde dolaştırıyordum. Sıcaklık arttıkça aramızdaki kimya da artıyordu.

Kapıyı tıklatan parmak eklemlerinin sesini duyduğumuzda sıçrayarak birbirimizden ayrıldık.Güçlükle nefes alıyordum, asistanının ısrarla adımı seslendiğini duyduğumda ciğerlerim genişledi.

Orospu. William'dan uzaklaştım ve kıyafetimi düzeltirken göz temasını kesmeden ona güven verdim. Koltuğun üzerindeki aynaya bakıp makyajımla saçımı kontrol ettim. Her şey olması gerektiği gibiydi. Kilidi çevirip kaşlarımı çatarak kapıyı açtım. "Ashley, henüz on beş dakikamız..."

"Kocanız," diye sözümü kesti. Yüz hatları endişeyle buruşmuştu. "Yaralanmış."

27.

CAT

William ve Neena eve beraber geldi. Aldığı travmatik habere rağmen Neena'nın ruju henüz tazelenmiş gibiydi. William'ın arabasından inişlerini, Neena'nın ambülansın yanından koşup sedyede yatan kocasının yanına gidişini izledim.

William yanıma gelirken "Ne oldu?" diye sordu. Islak saçlarımı gördüğünde kaşlarını çattı. Bornozumu daha sıkı kapatırken tıslayarak beni kollarının arasına aldı.

"Korkuluklara yaslanmış ve sonra da oradan düşmüş gibi görünüyor. Şerif Dan burada, inceleme yapıyor. Matt çimlere düştüğü için şanslıymış. Bir adım öteye düşseydi taşa gelecekti."

William yüzünü buruşturdu. "Sen iyi misin?"

"Sadece biraz üşüdüm." Başımı göğsüne yasladım. "Ayrıca Dan'den, mahallede hız yapanlar hakkında bir ton laf işitmek zorunda kaldım."

"Zavallı kız," diye söylendi ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Baş belası seni."

"Yani, bu kahramanca hareketim sayesinde bana biraz müsamaha gösterilebilir bence. Bunu ona da söyledim." Omzumun üstünden işini fazlasıyla ciddiye alan emekli dedektife, mahallemizin güvenlik görevlisine baktım. "Bunun tırabzanlardan düşmekten daha fazlası olduğunu düşünüyor. Dan'i bilirsin işte."

"Ah, evet. Dur tahmin edeyim... sigorta poliçesi dolandırıcılığı? Yoksa cinayete teşebbüsten mi şüpheleniyor?" Güldü. Dan geçen sene Bayan Vanderbilt'in yırtılmış sinekliğinin bir haneye tecavüz planı olduğu konusunda ısrarcı olmuştu. Davetsiz misafirlerden korunmak için posta kutularımızı en iyi uygulamalarla donatmış, ev sahipleri için özel bir toplantı düzenlemiş ve mahallemizdeki gece vardiyalarını iki katına çıkarmıştı. Kapalı kapılar ardında konuştuğumuz, hepimizin hemfikir olduğu bir şey varsa o da bir seri katilin, Atherthon sakinlerini hedef alması durumunda Dan'in bunun düşüncesiyle bile orgazm olacağıydı.

"Bence cinayete teşebbüs." Gülümsedim. "Bilirsin ya... Genç bir kadın, hımbıl bir koca. Bahse varım Neena'nın kendini sağlama alacağı bir sigortası vardır. Üstüne bir de yasak ilişki ekle, adamın ihtiyacı olan her neden sağlanmış olur."

Kafamda mı kuruyordum yoksa William'ın duruşu mu sertleşmişti? Tam başımı ona çevirmiştim ki yüzündeki huzursuz ifade, aniden gülümsemeye döndü.

"Cat." Neena'nın sert sesi arkamdan geliyordu. Ona döndüğümde kollarını balon gibi şiş memelerinde kavuşturmuş, stilettosunun burnunu tık tık yere vuruyordu. "Matt'in yardımına koştuğun için teşekkürler. Sanırım artık iyiyiz. Eminim eve dönüp..." Bakışları tatsız

bir şey yemiş gibi bornozumun üzerinde gezindi. "Üzerine kuru bir şeyler giymek istersin."

"Sadece Matt'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Tanrı'ya şükür taş döşemelere düşmemiş."

"Evet, buna hepimiz şükrediyoruz," dedi ekşi bir sesle.

"Hastaneye gitmek için araba lazım mı?" Kocam bir adım öne çıktı, şaşkınlıkla ona baktım.

"Evet," dedi hemen. "Bu çok..." Derin bir nefes verdi. Tüm o plastiğin altında gerçek bir insan olup olmadığını merak ederek onu dikkatlice inceledim. "Çok iyi olur. Teşekkür ederim, William."

Teşekkür ederim, William'mış. Sanki onu hastaneye William tek başına götürecekmiş gibi.

"Hemen eve gidip üzerimi değiştireyim." William'a baktım. "Giderken eve uğrayıp beni de alırsın?"

"Ah, sen burada kalsan olur mu?" Neena dönüp ambulansa baktı. "Burada bu kadar insan varken evi bırakıp gitmeyi hiç istemiyorum. Buralara göz kulak olabilirsen çok yardımı dokunur."

Bakışlarım Neena ve William arasında gidip geldi, hastaneye beraber gitmelerinin düşüncesiyle bile mideme kramplar giriyordu. Kocamın Neena'nın manikürlü pençeleriyle kolayca ulaşabileceği bir mesafede, baş başa geçirecekleri saatler süren beklemeler olacaktı. "Tabii." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Nasıl yardımım dokunacaksa." Kollarımı William'a doladım, göğsüne sokuldum ve parmak uçlarımda yükselerek boynuna bir öpücük kondurdum. "Ofise dönmen gerekirse bana haber vermen yeterli. Gelip senin yerine durabilirim."

"Seni seviyorum," dedi sessizce."Islak saçlarınla daha fazla dışarıda kalma. İçeri geç." Başıyla Neena'ların evini işaret etti. "Oradan göz kulak olabilirsin."

Neena katı bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, Cat. Will, sen hazır olduğunda arabada olurum."

Will? Takma adını duyduğumda yüzümü yumuşak tutmaya devam ettim. Sonuçta dört harf ne ima edebilirdi ki? Başparmağımı yüzük parmağımın üzerinde gezdirerek elmasıma dokundum ve orada olduğu için kendimi rahatlatmaya çalıştım. Neena arabaya yöneldiğinde Willam'la göz göze geldik.

"Bana öyle bakma," diye söylendi. "Ne? Şimdi neyi taktın kafana?"

"Ashley ikinizin toplantı odasında olduğunuzu söyledi." Omuz silktim. "Ofiste bir sorun mu vardı?"

"Öncesinde büyük bir grupla toplantım vardı. Odadan çıkmadım. Neena'yla görüştükten sonra da reklam bölümüyle toplantım vardı." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Biliyorsun."

"Bildiğim şey, senin yönetmekle sorumlu olduğun dört farklı şirketinin olduğu ve onu hastaneye götürecek bir sürü başka insan olduğu. Ben. Maria. Bir arkadaş. Neena'nın bile arkadaşı vardır."

"Cat, ben..."

"Bak. Matt senin arkadaşın. Bunu anlıyorum. Ben de onların yanında olmak istiyorum. Ama son zamanlarda çok meşgulsün ve seninle hiç vakit geçiremiyorum. Şimdi hastaneye gidip oturmak için bütün işlerini bir kenara mı bırakıyorsun? Saatler sürecek biliyorsun, değil mi?"

"Arayabilirim."

"Ben hastaneyi çoktan aradım. Matt'i bekliyorlar ve geldiği gibi müdahale edecekler. Her şeyin en hızlısı ve en iyisini yapacaklar. Yine de saatler sürecektir." Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarını öptüm. "Sen sadece... iyi ol."

"Ben her zaman iyiyim."

Ondan uzaklaşırken buna inanabilmeyi diledim.

28.

NEENA

Emniyet kemerimi taktım ve Will'in Cat'le yaptığı, bol bol kaş çatma ve baş sallama içeren konuşmasını duymaya çalıştım. Kollarını Will'e dolayıp onu öptü. Ellerinin saçlarının arasında dolaşmasını izledim. Göğsümü delip geçen kıskançlık dalgasıyla savaşıyordum. Cat'i öpemezdi. Daha bir saat öncesine kadar *beni* öpüyordu. Kocam ambulanstayken ve tüm dikkati *beni* hastaneye götürmeye odaklanması gerektiğinde onu öpemezdi. Dudaklarını dudaklarından ayırsa da olduğu yerde kaldı. Başları birbirine yakındı, sessizlerdi.

Dikkatimi dağıtmak için öne doğru uzandım ve torpido gözünü sessizce açıp içindekileri kurcaladım. Birkaç tane göz damlası şişesi gördüm. Birini elime alıp kapağını çevirerek açarken dışarı baktım. Hâlâ aynı yerdeydiler, Cat'in vücudu onunkine yapışıktı. Küçük şişeyi kaldırıp başımı geri yatırdım. Solüsyondan her iki gözüme de damlattıktan sonra şişeyi cebime atıp torpi-

do gözünü kapattım. Bana doğru döndüklerinde, sahte göz yaşlarımı görmelerini umarak yüzüme acı dolu bir gülümseme yerleştirdim. Gözlerimi kırpıştırdığımda yanağımdan bir damla yaş döküldü.

William Cat'in başının üstünü öptükten sonra yanından ayrıldı. Aracın köşesinden dönerek kapıyı açtı. "İyi misin?" Koltuğuna yerleşti ve arabayı çalıştırıp kapısını kapattı.

"Evet." Uzanıp koluna sarılmak, parmaklarımı parmaklarına geçirmek ve sıcaklığına sığınmak istedim. Fakat yapmadım. Önüme baktım ve Cat'in yanından geçerken gevşek bir şekilde el salladım. Bu, oynaması garip bir roldü, duygusal bir dul adayı. William'ın bana olan ilgisini arttıracak ve Matt'i kıskanmasını sağlayacak bir şeyler düşündüm. İlerlemek için açık bir yol değildi; özellikle de bölünene kadar çok iyi ilerlediğimiz o güçlü yolu düşündüğümde. O toplantının devamındaki on beş dakikada neler olabilirdi? Elleri kazağımın altında gezinirken üzerine binmiş olur muydum? Düşüncesi bile beni sersemletmeye yetmişti. Dizlerimi birbirine bastırarak oturuşumu değiştirdim.

"Matt'in yaraları hakkında sana bir şey söylediler mi?"

Öpüşmemizden bahsettiğinde ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Ani bölünmemiz yüzünden planımı takip edememiştim. Kafamdaki plana göre aslında onu daha fazlası için cesaretlendirirken, isteksizce bunu devam ettiremeyeceğimizi söyleyecektim. Sonunda da yaptığımız şeyleri bir sır olarak tutmamız gerektiğine odaklanan bir konuşma yapacaktım. Bu planımı hâlâ gerçekleştirebilirdim tabii ama farkındalığı yüksekken aynı etkiyi yaratmazdı.

"Neena?"

Ona baktım. "Efendim?"

"Matt'in durumunu biliyor musun? Ne kadar kötü yaralanmış?"

"Ah." Yutkundum ve yanaklarımdaki nemi görmesini umarak koltukta ona doğru biraz döndüm. Göz damlasını kullanırken elimi korkak alıştırmamalıydım. "Koluyla birlikte muhtemelen birkaç kaburgasının da kırıldığını söylediler."

"Tanrı'ya şükür Cat onun bağırdığını duymuş."

"Evet." Cat'e binlerce şükür olsun. O olmadan ne yapardım ben? Ah, hadi şimdi hepimiz Cat'i ve milyon dolarlık havuzunda yüzerken, kocamın çığlığını duyabilme becerisini övelim. Her bahse varım ki yardım ederken kendini Matt'in üstüne atmıştı. Muhtemelen bornozunun kemerini gevşetmiş, önünü açmış ve bikiniler içindeki bedenini ona sergilemişti. Matt ona bakmış mıydı? Cat'in boynu olduğunu hayal ederek tırnaklarımı kemerime geçirdim. Bu hayatta pek fazla bir şeyim yoktu,Matt yalnızca bana ait olan az sayıdaki şeylerden biriydi. Herhangi bir kadının, Matt yaralı bir halde hareket edemeden yatarken onun üzerine abanması, haddini aştığı anlamına gelirdi.

Üstelik hayatını kurtarmış falan da sayılmazdı. Muhtemelen William'la toplantımdan sonra eve geldiğimde onu bulurdum. Bulmamış olsam dahi, altı üstü kırık bir kol ve birkaç kaburgaydı. Eninde sonunda sürünerek içeri girer ve kendine ambulans çağırabilirdi. Ya da Tanrı korusun, kendi kendine hastaneye gitmeye kalkışırdı. Açıkçası beni aramak varken Cat neden 911'i aramayı kendine görev edinmişti, anlamamıştım.

William duraksadı. "Cat hastanenin müdürüyle yakın. Kadını çoktan aramış, yani Matt'e iyi bakacaklardır."

Cat böbürlenerek gözüme sokana kadar, Winthorpeların hastanenin doğu kanadının parasını ödediğinden haberim olmamıştı. "Bağlantımızı" bilseler çalışanların Matt için yerlere eğileceğine dair bana garanti vermişti.

Bağlantılar hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kocasıyla benim aramda yeşermekte olan şeye dair en ufak bir fikri yoktu. William ağıma düşmüştü. Onu kendime çekmek için sadece zamana ihtiyacım vardı. Cat ya da Matt'in olmadığı bir zamana.

"Bak..." İşte vakti gelmişti, öpüşmemizden bahsedecekti. Sözlerinin altında yatan pişmanlığı, dudaklarında asılı kalan özrü şimdiden duyabiliyordum. Bir anda sözünü kesip ona engel oldum. "Hiç endişen olmasın." Işıklardan dönmesini, vitrinleri ve sokak tabelalarını geçmesini, sabah güneşinin ön camdan içeri süzülmesini izledim. Siperliği indirdim ve koltuğu, Cat'in uzun bacakları ve gövdesi için ayarlanmış yükseklikten aşağı indirme dürtümü bastırdım. "Ne yaşandıysa aramızda. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri yoldaydı. Hastane girişine döndüğümüzde kemerimi çıkarıp öne doğru eğilerek yerden çantamı aldım. "Beni ön kapıda bıraksan olur mu? Resepsiyona geldiğimizi haber vereceğim."

Başını sallayarak onayladı. Arabayı büyük ön girişe doğru yaklaştırdıktan sonra kaldırımda durdu. Arabayı park konumuna getirdiğinde ona doğru eğildim, kollarımı boynuna doladığımda bedenim konsola hafifçe sürtünüyordu. Yeni parfümümün kokusunu alacağını umarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Elinin sırtımdan aşağı doğru kaydığını ve bir anlığına beni kendisine çektiğini hissettim. "Park ettikten sonra gelip seni bulurum. Bir sorun olursa beni ara."

Geri çekilerek kapıyı açtım. "Teşekkürler. İçeride görüşürüz."

Arabadan inmeden önce kısa bir an yaşandı. Gözlerimizin buluştuğu bir kırılma anı... Aramızdaki gizli kimyasal çekimin hâlâ güçlü olduğunu hissettim.

Arabadan inerken gülümsememe engel olamadım.

29.

NEENA

Matt arabada bir acayip davranıyordu. Alçısı çok büyüktü, emniyet kemerini ayarlamaya çalışırken gürültüyle kapıya çarptı. Arka koltukta otururken beceriksizce konuşmaya çalışmasını izliyordum. Kötü bir yorum yapmamak için yutkundum.

William'a, "Bıraktığın için teşekkürler," dedikten sonra beni görmek için başını çevirdi. "Neena, kendi arabanı neden almadın?"

Bu açıdan beni göremediğine şükrederek camdan dışarıyı izledim. "Senin için çok endişelendim. Arabayı William'ın sürmesinin daha doğru olacağını düşündük."

Matt, ona salladığım diğer tüm yalanlar gibi bunu da kolayca yemişti. Bizi sıkıntıdan esnetecek sahneyi tekrar tekrar anlatmaya devam ettiğinde onu dinlemeye devam ettim.

Elinde kahvesi. Her zamanki gibi sütsüz.

Hava balkonda durulamayacak kadar soğuk.

Ağaçların arasında bir şahin görmüş.

Her zamanki gibi korkuluklara yaslanıyormuş, derken korkuluk çökmüş.

"Yemin ederim, hayatım boyunca hiçbir zaman o birinci katın yüksek duvarlarına küfretmemiştim. Beş metreden fazla var mıdır sence?"

Sessizlik olduğunda bir anda benimle konuştuğunu fark ettim. "Ha... evet. Beş metre."

Matt kıkırdadı, bunu neden komik bulduğunu anlamamıştım.

"Şükürler olsun ki çimlere düştüm. Hani düştüğünüzde bedeninizi gevşek bırakın derler ya, bunu *biliyor* olmama rağmen tam bir aptal gibi elimi uzattım. İyi ki ayaklarımın üzerine düşmemişim. Zayıf ayak bileklerim dal gibi kırılırdı."

Gerçekten de zayıf bilekleri vardı. Eskiden buna gülerdik. Bir keresinde ona halhal takmıştım. Biraz sıkı olsa da altın zinciri kıllı bacağına tam oturmuştu.

"Doktor bana evde kalıp kaburgalarımın iyileşmesi için üç hafta dinlenmem gerektiğini söyledi."

Bu düşünce karşısında yüzümü ekşittim. Üç hafta boyunca Matt'le evde tıkılı kalmak mı? Kafayı yerdim. Hem de sağ kolunu kırmıştı. Zaten başıma çok iş açıyordu, genelde kullandığı elinin kırık olmasıyla şimdi daha fazla üzerime gelecekti. Öne doğru uzandım ve William'ın da gördüğünden emin olarak Matt'in sağlam omzunu ovuşturdum. "Ben sana güzelce bakarım bebeğim. Kuş sütüyle beslerim. Hatta öyle ki, sonunda işe gidecek kadar iyileştiğinde bu ilgimden bıkmış olacaksın."

Başını çevirip elimi öptü, Matt gerçekten de tatlıy-

dı. Tüm kusurlarımı görmezden gelme becerisini, bana olan sevgisinin büyüklüğünü ve koşulsuz güvenini yeniden yaratmak zor olacaktı.

William'ın cep telefonu çaldı, ekranda Cat'in adının belirdiğini gördüm. Telefonu açtı ve Cat'in sesi arabanın hoparlörlerinden yayıldı.

"Selam aşkım. Neredesin?"

Cat'in onunla konuşma biçiminden nefret ediyordum. Öyle çok sahiplik, aşinalık ve güvenle doluydu ki... Liseden beri Matt'le birlikteydim, yine de ne zaman onları bir arada görsem, sanki Matt'le aramızdaki şey yetersizmiş gibi geliyordu. Onu tahtından indirmek ve küstahlığını yerle bir etmek için sabırsızlanıyordum.

"Eve geliyoruz şimdi." Önümüzdeki trafik ışığı sarıya döndü, William gazı kökledi ve tam kırmızı yandığı anda ışıktan geçti. "Süper. Eve geçip seni karşılarım. Balkondaki parçaları çöpe attım ve direklerin arasına bant çektim."

"Harikasın Cat." Matt, sanki sesini duyurabilmek için hassas mikrofona yaklaşması gerekirmiş gibi öne eğildi. "Çok teşekkür ederiz."

Ah, evet. Çok, çok, çok teşekkür ederiz. Yatak odamızdan geçip balkona çıktığını hayal ettim. Evde attığı her adımda muhtemelen bizi yargılamıştı. İyi ki sabah yatağı toplamıştım.

William, "Ben geçici bir korkuluk yaparım," diye öneride bulundu. "Yarın akşam yapabilirim. Yeni bir parça alana kadar sizi idare eder."

"Çok iyi olur." Uzanıp kolunu sıktım ve elimi kol kaslarının üzerinde gezdirdim. "Çok naziksin, Will."

Telefonun diğer ucundaki Cat hiçbir şey söylemedi ve bunun, -benim her iki adamla da beraber olmamınonu delirttiğini biliyordum. Koltuğuma yaslanarak gü-

lümsedim. "Will?" dedim tatlı tatlı. "Yolda bir yerde dursan ve yiyecek bir şeyler alsak olur mu?"

Cat sertçe, "Burada zaten yemek var," diyerek araya girdi. "William, Philip az önce ıstakoz dürüm ve sevdiğin o peynirli bisküvilerden yaptı."

William bir anda canlandı. Cat, gurmelere layık öğle yemekleri hakkında durmadan konuştu. Seni seviyorum faslını bitirip telefonu kapattıklarında neredeyse öğürecektim. Bunu bu kadar sık dile getirmeleri doğal değildi. Sağlık alanında, neredeyse bir profesyonel olarak bu hareketteki özgüvensizliği hissedebiliyor, dev bir kırmızı ünlem işareti gibi sürekli duygularını doğrulamaya yönelik ihtiyaçlarını görebiliyordum. Bir evlilik danışmanı olsaydım eğer, onlara sevgilerini kelimelerden ziyade hareketleriyle göstermelerini söylerdim. Ayrıca William'ı bir kenara çeker ve bundan çok çok daha iyisini yapabileceğini açıkça belirtirdim.

Yokuşu çıkıp mahalleye girdik, camdan dışarı bakıp önümden akıp giden manzarayı izledim. Önde oturan erkekler, San Francisco futbol takımının son maça çıkıp çıkamayacağı hakkında hararetli bir sohbete dalmıştı. Koltuklar arasında uçuşan konuşmalarını, kahkahalarını dinledim ve öpüşmemiz yüzünden William'ın Matt'e karşı suçluluk duyup duymadığını merak ettim. Yoksa o da benim gibi, aramızdaki yakın ilişkiden ve riskten tahrik mi oluyordu?

Henüz bilmiyordum ama yakında öğrenecektim. Suçluluk hissediyorsa bu duyguyu bir şekilde defederdim. Yaptıklarımız için bahaneler üretirdim. Tabii bu suçluluk duygusu sikini kaldırıyorsa, oyunu buradan da oynayabilirdim. Riski arttırır ve bahisleri yükseltirdim.

Her ne şekilde olursa olsun, William'ın hiç şansı yoktu.

NEENA

Günümüz

"Winthorpe çalışanlarının ifadelerine göre siz ve William Winthorpe, gün geçtikçe birlikte daha fazla zaman geçirmeye ve toplantılarınızın birçoğunu toplantı odasında yapmaya başlamışsınız." Dedektif başını önündeki defterden kaldırdı. "Kimseler olmadığı için mi toplantı odasında buluşuyordunuz?"

İlk seksimizi düşündüm, Matt'in balkondan düşüşünden yalnızca bir hafta sonraydı. Eteğim kalçalarımdan yukarı sıyrılmıştı. William'ın pantolonunun fermuarı açıktı. Masada yuvalanıp giden bir kalem... Çok hızlı olmuştu. Kirli. Cinsel olarak tatmin edici değil ama duygusal olarak nefes kesiciydi.

"Neyi ima etmeye çalıştığınızı anlayamadım," dedim sertçe. "Bir ilişkimiz olduğunu zaten biliyorsunuz. Bu bir şekilde gözünüzden kaçtıysa, kendinize yeni bir iş bulmanız gerek. Cat, kasabadaki herkesin bunu öğ-

renmesini sağladı." Aşağılanan bir kadının öfkesi cehennemde bile yoktur, derler. Cat bu deyişin parlak bir örneği olmuştu.

"Haklısınız, Neena. Ned Plymouth'u baştan çıkardığınıza dair elimizde kanıtlar var. William Winthorpe'u baştan çıkardığınıza dair kanıtlar. Bunları bir kenara bırakıp asıl meseleye dönelim." Masanın kenarına oturdu, bana dokunacak kadar yakındı. Kollarını cılız göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kocanızın ölmesi gerektiğine ne zaman karar verdiniz?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
AĞUSTOS
BİR AY ÖNCE

30.

CAT

"Yemin ederim o kadının hikâyelerinden bir tanesini daha dinlemeye katlanamayacaktım. Mide bulandırıcıydılar. Onunla uluslararası bir uçuşta sıkışıp kalsaydın, sen de aynısını yapardın."

William sessizce kahkaha atarak sarsıldı. Bardağı dudaklarına götüremeyince masaya bıraktı. "Ben asla bunu yapmazdım. Kibarca gülümser ve anlattığı her şeyi dinlerdim."

Garson önüme çilekli pastadan koyarken arkama yaslanıp kıkırdayarak, "Uydurma," dedim. "Dinlemezdin. Oyun alanında, grup seks hakkındaki hikâyesini anlattığı sırada bir bahane bulurdun. Tabii bu, belki uçakta bir hayalet olmazdı ama..."

"Kesinlikle uçakta bir hayalet olmazdı." Çikolatalı turtayı önüne çekti. "Tuvalete giderdim."

"Bunu da denedim," diye belirttim. "Tuvalette git-

tim, geldim ve anında kaldığı yerden anlatmaya devam etti."

Beyaz eldivenli çalışanın masamıza daha fazla tatlı koymasını izleyerek çatalımı altı katlı kremalı pastaya daldırdım. Meyveyle beslendiğimiz iki günlük arınmadan sonra, battı balık yan gider diyerek bir tatlı ve içki randevusunu hak ettiğimizi düşünmüştük. İkinci şişe şampanyanın da dibini gördüğümüzde, Londra'ya giderken gerçekleştirdiğim on bir saatlik uçuş boyunca yanında sıkışıp kaldığım, önüne gelenle yatmış yaşlı bir teyzeyle olan anılarıma gülüyorduk. Elimdeki tüm bahaneler tükendiğinde kadının kucağında oturan bir hayalet gördüğümü söyleyip çığlık atmaya başlamıştım. Telaşa kapılan birinci sınıf kabin görevlileri beni hayalet olmadığına dair yatıştırmaya çalışmışlardı. Onlar beni başka bir koltuğa geçirene kadar silahımı elimden bırakmamıştım.

Kadehini kaldırdı. "Amerikan Havayolları'nın kara listesine girmiş olmanın şerefine."

"İşte buna değer." Kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Ayrıca, jet alma sürecini hızlandırdı." Sırıttım. "Ki bu da bütün bu süreç boyunca, benim şeytani planımın bir parçası olabilir."

Gülümsedi. "Seni çok seviyorum."

Masanın üzerinden ona doğru uzanıp bir öpücük kaptım.

Dondurmayla birlikte servis edilen kızartılmış muzun, masamıza gelişini izlerken ağzındaki baklayı çıkardı. "Bir süredir düşünüyordum da, bir aile kurma konusunda bakış açımı değiştirmeye hazırım."

O kadar beklenmedik bir açıklamaydı ki boğazıma bir çilek parçası takıldı. Suyumdan kocaman bir yudum aldım. William'ın söylemek üzere olduğu şeylere karşı

midem düğümlenmeye başladı. Taşıyıcı anne seçeneğini kabul edemezdim. Yapamazdım bunu. Henüz vakti değildi. "Evlat edinmeyi düşünmeye açığım."

Midemdeki kasılma hafifledi. Söylediği şeyleri zihnimde tartarken, titrek bir nefes verip şampanyama uzandım. "Emin misin?" Onu inceledim. "Sen her zaman bu fikre-"

"İnatçılık ettim. Biliyorsun işte, erkeğin soyunu devam ettirmesi, gurur. Ama bir ailem olsun istiyorum ve artık kabullenmem gerekiyor ki yaşlanıyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Yaşlı falan değilsin." Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum ve yumurtalıklarımdan vazgeçtiği için mutlu mu yoksa incinmiş mi olduğunu anlamaya çalıştım.

Bana gülümsedi. "Senin anne olduğunu görmek istiyorum. Neena, evlat edinme sürecinin birkaç aydan da kısa bir sürede hallolacağını söyledi."

İçimdeki coşku çiçekler açıyorken bir anda soldu. "Neena'nın tüm bu meseleyle alakası ne?"

"Eh, sen de biliyorsundur, Matt'le çocuklarının olması imkânsız. Geçmişte evlat edinme seçeneğini düşünmüşler. Bu konuyu da o açtı ve düşünmem için beni zorladı."

"Yani, ikiniz *yine* benim kısır olmamı konuştunuz, öyle mi?" Bu düşünceden midem bulandı, önümdeki tabağı ittim. O, bebeğini çöpe atmıştı. Evlat edinmek isteyebilecek bir aileden çekip almıştı. Buna rağmen William, bu konuyu *onunla* konuşmuştu. *Ondan* tavsiye almıştı.

"Hayır, öyle olmadı..." Duraksadı. "Lütfen. Akşamımız mahvolsun istemiyorum. Mutlu olursun diye düşünmüştüm."

"Sekiz sene önce kürtaj yaptırmış olduğu düşünül-

düğünde, Matt'le birlikte evlat edinme konusunu düşünmüş olmalarını şaşırtıcı buluyorum." Çenemi sıktım. Elimde çok daha uzun süre tutmam gereken kozu, ortaya çıkardığım için kendime kızmıştım. Ama sözleri daha fazla içimde tutamamıştım. Boğazımdan yukarı tırmanmış ve ağzımdan çıkmaya hazır olduklarında onlara engel olamamıştım. Neena bebeğini öldürmüştü, başka bir bebeği evlat edinme hakkı yoktu.

"Ne?" William irkildi, belki de söylediklerim boşa gitmemişti. "Bunu nereden duydun?"

"Bu doğru. Kanıtım var." Kollarımı kavuşturup beyaz keten örtünün üzerine koydum. "Yani, eğer Matt boşa kurşun atıyorsa, bebeğin babası kimdi?" Tek kaşımı kaldırıp bir cevap bekledim.

Kaşığının yanında duran telefonunun ekranı gelen bildirimle parladı. Ekrana baktı, Neena olup olmadığına görmek adına, telefonuna eğilip bakmamak için kendimi zor tutmuştum. "Neden Neena'nın geçmişini kurcaladığını sana sormayacağım." Bakışları bana döndü. "Ama az önce sana evlat edinme konusuna sıcak baktığımı söyledim ki bu da yıllardır istediğin bir şeydi. Yine de bu konuşmayı, Neena'yla kavga edecek bir bahane bulmaya çevirebiliyorsun."

"Onu kovmanı istiyorum." Oturduğum yerde dikleştim, ağzımdan çıkanlara ben de şaşırmıştım. Haftalardır hayalini kurduğum, konusunu hiç açamadığım bir şeydi. "Evliliğimiz için varlığı iyi bir şey değil."

"Onu kovamam," diye karşı çıktı. "FDA onayını almamıza haftalar kaldı. Teklif ve talep bombardımanı altındayız, ekibin uyumlu çalışmasına ihtiyacım var. Şu an Neena'yı onlardan koparıp alamam."

"Matt'i aldatmış. Neden senin etrafında dolanmasını isteyeyim ki?" Sesimi alçalttım, kızarmış muzlarımızın sunumunu neredeyse bitirmek üzere olan garsonun bize yakınlığının farkındaydım.

"Şirketi evliliğimizin önüne koyma."

"Asıl sen güvensizlik hissini dört sene boyunca üzerinde çalıştığım her şeyin önüne koyma." Uzanıp elimi tuttu, başını eğip bakışlarını indirerek gözlerimizi aynı hizaya getirdi. Herkesi etkileyebilecek güçte olan ama benim üzerimde hiçbir zaman işe yaramayan bir bakıştı.

"Dört sene boyunca *çalıştığımız,*" diye onu düzelttim. "Her zaman yanındaydım. Seni hep destekledim. Ve eğer Neena'nın varlığının, WT'nin başarısı üzerinde zerre kadar faydası olduğunu düşünseydim ben..."

"Faydası var. Senin görüp görmemen bir şeyi değiştirmez."

Garson cızıldayan sunumu önümüze koyduğunda elimi William'ın elinden çektim ve uzaklara baktım. Bir faydası *yoktu,* ne Winthorpe Teknolojileri ne de William için. Üç ay süren ekip çalışması ve çalışanlara anketler yapmak, on üç senelik bir evliliğin yerini alamazdı.

"Cat, önemli olan şeye odaklanalım. Cihazı pazara sunabileceğimiz hale getirmek üzereyiz, sonrasında çok daha az çalışacağım.Ailemize odaklanabileceğim. Evlat edinmiş olsak da birlikte ilerlemek istediğim aileme."

Evlat edinmiş olsak da. Standartların altında bir çözüm ancak nihai hedefe ulaşmak için kabul edilebilir. Özünde her zaman bir iş adamıydı ve elinde dikkatsizce taşıdığı doğruluk bıçağının verebileceği zararı bilmiyordu. Ben bu denklemin önemli bir parçası mıydım yoksa hata verdiğinde kolayca yeri değiştirilebilecek bir bileşen miydim? Eskiden birbirimize olan bağlılığımız üzerine yeminler ederdim. Şimdi, Neena'yı işten çıkarma fikrini reddetmesi, sürekli telefonuyla uğraşması, gün geçtikçe benden kopması düşünülünce... Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Kucağımdaki peçeteyi düzelttim ve düşüncelerimi anlamlı hale getirebilecek bir şekle sokmaya çalıştım.

"William, evlat edinme fikrine sıcak baktığın için çok

heyecanlı olsam da benden uzaklaşıyormuşsun gibi hissediyorum. Neena her fırsatta aramıza giriyor. Sen bütün meselenin Winthorpe Teknolojileri olduğunu düşünüyorsun ama iş bu kadarla kalmıyor. Sana olan ilgisi... bu hiç sağlıklı bir durum değil."

"Bu senin özgüvensizliğinin ve paranoyanın sesi. Ekipteki diğer tüm üyelere de aynı ölçüde ilgi gösteriyor."

Gözlerimi devirdim. "Cidden mi? Biyologlarla koşuya mı çıkıyor? Elinde en sevdikleri kurabiyelerle, diğer çalışanların da mı kapılarında bitiveriyor? Anlamıyorsun. Neena senin peşinde."

"Uzatma." Olması gerekenden daha yüksek çıkan sesinin diğer masalara gittiğinden endişe duyarak etrafıma bakındım. "Biraz bana odaklanabilir misin? Geleceğimizle ilgili seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Bak, eğer evlat edinme sürecini başlatmak istiyorsan ben varım." Yüz hatları gevşedi, içimdekileri söylemek için acele ettim. "Fakat FDA onayını aldığımız an, Neena şirketten gidecek. Gerekirse ona yüklü bir tazminat verirsin. Masasını boşalttığını ve giriş kartını teslim ettiğini göreceğim. Komşularımla, herkesin çitlerinin kendi tarafında kalan alanıyla ilgilendiği normal bir ilişkim olsun istiyorum. Tamam mı?"

Gülümsedi. "Tabii ki."

"Ben ciddiyim," diye uyardım. "FDA onayından sonra Neena gidecek."

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni öpmek için kendine çekti.

"Anlaştık."

Galibiyet kazanmış gibi hissetmeliydim...

Ancak hiç öyle hissetmiyordum.

31.

NEENA

William eskisi gibi değildi. Sabahki ekip toplantımızda, bakışlarının inatla odanın farklı noktalarında gezindiğini, asla bana doğru bakmadığını fark ettim. Bunu, grupça görselleştirme egzersizi yaptığımız sırada not defterinin kenarına yaptığı karalamalarda gördüm. Ona attığım mesajların peşinden gelen sessizlikte fark ettim, geveze tavrı birden taş gibi katı bir sessizliğe dönüşmüştü.

Onu dikkatle inceledim ve bu soğukluğun kaynağını anlamaya çalıştım. Sebebi Matt miydi? Öpüştüğümüz için hissettiği suçluluk? Cat? Bir ipucu bulabilmek için Cat'in sosyal medya hesaplarını açtım ve gönderilerini taradım. Kulüp etkinlikleri. Yardım galaları. Arka planda bahçesinin göründüğü, elinde kahvesiyle çekilmiş profesyonel fotoğrafları. Yeni bir çift topuklu ayakkabı, arkasından hiç de masum olmayan bir açıyla görünen

giyinme odası. Kadife raflarda sergilenen mücevherler gibi aydınlatılan ve sergilenen, birbiriyle uyumlu renkteki ayakkabı rafları.

"Toplantı odasına gel." William ofisimin kapısından seslenmişti, ses tonu katıydı. Cevap vermemi beklemeden arkasını dönmüş ve özel toplantı odasına doğru koridor boyunca yürümeye başlamıştı.

İnternet tarayıcısını kapatıp telefonumu ve not defterimi alarak peşinden gittim. Koridorun her iki tarafına da baktım, kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra içeri girdim.

"Kapıyı arkandan kapat." Elleri ceplerinde, pencerenin önünde duruyordu.

Kapıyı kapattıktan sonra tereddütle odada yürümeye başladım. Her neye kızdıysa kendimi buna hazırlamaya çalışıyordum. Karar verdim, en iyi savunmamın her suçu üzerine atmak olduğuna...

"Cat bana kürtaj yaptırdığını söyledi. Doğru mu bu?" Bana döndü, bakışları keskindi. Hiç beklemediğim bu suçlama karşısında bocaladım.

"Ah, evet." Yaptığım onca şeyin yanında, bu işlemin hasta geçmişi kayıtlarımda göze çarpması zordu. William'ın aklından geçenleri ve o meraklı sürtüğün bunu nasıl öğrendiğini anlamaya çalıştım. "Ben-"

"Kürtaj umurumda bile değil. Vücudunla ne istersen yaparsın. Fakat bu olay, senin sadakatsiz bir kadın olduğun gerçeğini apaçık ortaya koyuyor. Benim romantik oyunlarla baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok, Neena. İkimiz de yetişkiniz. Eğer seninle sevişmemi istiyorsan, bunu söylemen yeterli."

Omuzlarındaki gerginliği ve sözlerindeki acımasızlığı anlamaya çalışarak boğazımı temizledim. O bir alfaydı. Oyun oynamayı, kovalamayı istemeliydi. Yere

baktım ve stratejimi gözden geçirdim. "Ben... şu an ne yapacağımı bilemiyorum. Hiç bu kadar-"

Tam önüme gelene kadar bana yaklaştı. Parmaklarıyla çenemi tutup yukarı kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Zırvalamayı kes, Neena. Ben, senin bu tatlı masum ayaklarını yemem. Ya bunu *istersin*. Ya da istemezsin. Hangisi?

"İstiyorum," diye fısıldadım.

"Güzel." Elini çenemden indirdi. "Eteğini sıyır. İç çamaşırını çıkar. Çığlık atman gerekse bile sesini çıkarmayacaksın."

32.

CAT

Vanguard'ların evinin önündeki teslimat kamyonları ve araçlarını görünce, kendime geldim. Yaz boyu süren yalnızlığım son bulmuştu. Garaj yolumuza açılan dış kapının açılmasını beklerken Kelly'yi aradım.

Telefonu bir gürültünün ortasında açtı. Oğluna güneş kremi sürmesi gerektiği konusunda talimatlar yağdırıyordu. Oflayarak, "Alo," dedi.

"Görünüşe bakılırsa evi senin için hazırlamaya başlamışlar. Ne zaman dönüyorsun?"

"Altı gün içinde ve bak Cat, çok ciddiyim, dönmeyi dört gözle bekliyorum. Güney Amerika'dan bıktım. John'a söyledim, seneye Paris'e gitmemiz lazım. Paris'i esas yazın görmek lazım demezler mi hep?"

"Paris'ten nefret ediyorsun sanıyordum."

Sinirli bir şekilde nefes verdi. "Her neyse, tek bildiğim bir daha Kolombiya'ya gelmeyeceğimiz. Sanki

süt köpüğü onlar için tamamen uzak bir kavrammış gibiler."

"Zorlu bir hayata benziyor."

"Of, kes sesini. Sen de en az hepimiz kadar şımartılmış birisin; sadece bunu daha iyi saklıyorsun. Ama evet, cuma günü eve dönüyoruz ve atları da yarın gönderiyoruz. Sakın alay etme, bir tanesine benim adımı verdik. O büyük ceylan gözlerine karşı koyamadım."

Güldüm, Kelly'nin döneceğini düşündükçe göğsüme oturan kaya yumuşamıştı sanki.

"Döndüğümüzde bir parti vermenin iyi olacağını düşündüm. Biz bize bir şeyler, belki birkaç çift, hep beraber Stanford maçına gideriz."

"Biz varız." Vitesi indirdim ve anahtarı kontakta bırakarak arabayı evin önüne park ettim. Ben eve girdikten sonra biri gelip arabayı alır, baştan aşağı bakımını yaptıktan sonra garaja götürürdü. Kelly haklı mıydı? Ben de en az diğerleri kadar kötü müydüm? Yoksa daha bile beter halde miydim? On yıldır benzin istasyonuna gitmemiştim, en az bu kadar uzun bir süredir markete ayak basmamıştım. Yeni ütülenmiş nevresimleri, tenisten döndüğümde benim için çoktan hazır edilmiş banyomu ya da maaşlı kişisel asistanımı çok doğal şeylermiş gibi karşılıyordum.

"Bu akşamki maç için ne yapacaksınız?"

İnleyerek ön kapıyı itip açtım. Sessiz eve adımımı attığımda çantamı girişteki büyük, yuvarlak masanın üzerine, taze kesilmiş zambaklardan oluşan bir buketin yanına bıraktım. "Neena ve Matt'in evine gidiyoruz. Görünüşe bakılırsa, kocalarımız futbol üzerinden bir bağ kurmuş." Ben çift olarak bizi birbirimizden ayırmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken kurulan bir bağlantı daha.

"Küçük sarışınla ne durumdasınız? Haklı mıymışım? Sosyal bir sülük mü?"

"Haklıymışsın... hatta daha bile fazlası var. William'a benim hiç istemediğim kadar yakınlaştı."

"İşler daha beter bir hal almadan önce, yılanın başını küçükken ezmelisin. Josh ve o bakıcıyı hatırlıyor musun? Hayatımda gördüğüm en iyi bebek bakıcısıydı ama o tazecik kızın, Josh'la aralarında bu kadar ortak nokta varken bizim evimizde yaşamasına izin vermem imkânsızdı. Yani, futbolu sevmek de ne demek? Nasıl oldu da dünya üzerinde futbolu seven tek kadını bulup getirmiştim anlamıyorum."

Kelly'yi hoparlöre aldım ve koltuğa oturup önce sosyal medya hesaplarıma sonra da e-postalarıma baktım. Beck Özel Dedektiflik'ten gelen e-postayı gördüğümde zihnim yavaşladı.

"Kelly, kapatmam lazım. Maç altıda başlıyor ve ben hâlâ duş almadım."

"Tamam, bak ne diyeceğim? Haftaya maça Neena'yı da getir. Josh zaten kocasıyla bir şeyler konuşacaktı, ben de onunla biraz daha zaman geçirmiş olurum."

E-postaya tıklayıp açtım. "Bu neden kulağa, Neena'yı katledilmeye götürüyormuşum gibi geliyor?"

Bir kahkaha patlattı. "Ah, tatlım, beni çok iyi tanıyorsun. Fakat uslu duracağım. Hem, düşmanını yerle bir etmeden önce, onu iyice tanıman gerekir."

Düşüncelerimi kelimesi kelimesine yansıtan bu cümleyi duyunca gülümsedim. "Tamam, bu geceki maç ıstırabını çekeceğim. Sonraki haftalar için de maç izlemeye bizim eve davet edeceğim."

"Süper. Sonra görüşürüz o zaman. Benim için William'a sarıl."

Aramayı sonlandırıp e-postayı aşağı doğru kaydır-

dım. Bir fatura ve birkaç fotoğraf ekliydi. Fotoğrafları büyüttüm.

William ve Neena. Mahalledeki parkurdaydılar ve bir ağaç hafifçe önlerini kapatmıştı. Gözden uzak bir köşedeydiler. Neena'nı eli William'ın kolunda, William'ın başı da ona doğru eğilmişti. Dışarıdan bakınca masum görünebilirdi ancak aralarındaki yakınlık, mideme bir bıçak gibi saplanmıştı.

Winthorpe Teknolojileri otoparkından bir fotoğraf daha vardı. Gece çekildiği belliydi. Çıkış tabelası karanlıkta parlıyordu ve güvenlik kulübesinin yanında park edilmiş yalnızca iki araba vardı. William'ın Porsche'si ve Neena'nın BMW'si. Fotoğrafı titreyen parmaklarımla yakınlaştırıp inceleyerek sağ üst köşedeki zaman bilgisini buldum, 20:44. Tarihini görene kadar hiçbir şey ifade etmemişti. 14 Temmuz. Doğum günüm. Hawaii'deki yalnızlığımı düşündüm... William'ın ofiste tek başına oluşunu... ve sonra fotoğrafa tekrar baktım. Ofiste yalnız değildi.

En yakınımdaki sandalyeye oturdum, göğsüm keskin bir acıyla sıkışmıştı. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes almaya çalıştım ama bu çok fazlaydı. William'ın arabasının garaj yoluna girdiğini duyunca hızlıca e-postamdan çıkış yaptım.

William kürtaj olayını biliyordu ama kalanını... Hemen kapının yanındaki aynada yüzümü kontrol ettim. Gözlerimin kuru, ifademin sakin olduğundan emin oldum. Elime geçen bu bilgiyle ve Beck'in raporundaki diğer her şeyle, akıllıca davranmam gerekiyordu. Kartlarım kapalı oynamalıydım. Domino taşlarını tek tek dizip, sonunda düşmelerine izin vermeliydim.

İlk taşa çoktan dokunmuştum, bundan henüz kimsenin haberi yoktu. Ön kapıyı açtım ve o ışıldayan ara-

basının önünden geçip bana doğru basamakları çıkarken, güçlü profiline hayranlıkla bakarak kocama ışıl ışıl gülümsedim. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra beni havaya kaldırıp ufak bir daire çizerek döndürdü. William'ı sımsıkı kavrayarak koyu yeşil çimlerin ötesine baktım. Ryderların çatısının ucu, selvi ağaçlarının tepesinin arkasından görünüyordu, ceza almış yaramaz bir çocuk gibi bir köşeye tünemişti.

33.

NEENA

Mutfakta bir yığın kardinal kırmızısı peçeteyi düzelttim ve bir kadeh şarap doldurdum. "Şunun sesini kısar mısın?" diye çıkıştım. "Kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum."

Matt, tam bir görev bilinciyle uzaktan kumandayı kaldırdı ve oturma odasında olduğu yerden kımıldamadan televizyonun sesini kıstı.

"Şunları da büfeye koy. Birazdan gelirler."

Ağır hareketlerle koltukta doğruldu ve ayağa kalarak yavaşça bana doğru yürüdü. "Yiyecekler ve içecekleri mi?"

Yiyeceklere eleştirel gözle baktım. Ballı soslu köfte. Ünlü acı sosum. Etli ve küflü, peynirli soğuk sandviçim. Özel bir aşçım olmayabilirdi ama burada, Cat'in burun kıvırabileceği hiçbir şey yoktu. Buzdolabımı açarak, William'ın sevdiği biraların dizili ve hazır olduğundan emin

oldum. Matt, tezgâhtaki ağır sos kâsesini sağlam koluyla kaldırmak için mücadele veriyordu. İç çekerek onu oturduğu yere geri gönderdim. "Bunu ben hallederim."

Toplantı odasında seks yapmamızın üzerinden dört gün geçmişti. William'ın benden uzakta, kendi ofisinde geçirdiği dört gün. Çarşamba ve cuma günkü toplantılarımızın ikisini de iptal etmişti. Asistanı bana mazeret göstermeden yapılan güncellemeyi e-posta ile göndermişti. Bugün gelmezler diye düşünmeye başlamıştım fakat Cat'in mesajları, şen şakrak ve samimiydi. Hiç de iptal edeceklermiş gibi değildi. William, ona attığım mesajları okumamıştı.

Seks sonrası dönemde erkekler cinsel performanslarının iyi olduğundan emin olmak için çaresizce peşime düşerlerdi. William ise pantolonunun fermuarını çekmiş, gömleğini içine sokmuş ve tek kelime etmeden çıkıp gitmişti. Sonra da beni tamamen görmezden gelmişti. Suçu, seksten tatmin olmamış olmasına atacaktım fakat benim zevk almamı umursamazken kendisi yeterince zevk almış gibi görünüyordu.

Ya da belki de yanılmıştım. Belki de nefret etmişti. Belki de işini hızlıca bitirmiş olmasının sebebi, yapılan bir hatayı mümkün olduğu kadar kısa kesmek içindi. Güvensiz yanım bu fikre tutunmuş, paniklemiş, kaotik bir tekrar halinde öneriler sunmuş ve eleştirmişti. Kendimden duyduğum şüphe saplantılı bir hal almadan önce, bazı şeyleri düzeltmem gerekiyordu.

Acı sos kâsesini sıcak altlığın üzerine ortalayarak koydum ve derin bir nefes aldım. *Büyük bir adım atıldıktan sonra karşı tarafın kendini geri çekmesi normaldir* diyerek kendi kendime kısa bir hatırlatma yaptım. Külotumu çekerken gözüme çarpan minicik selülit izimle ya da sahte orgazmımın inandırıcılığıyla bir ilgisi yoktu.

Olamazdı. William'ın kişiliği, bağımlılık üzerine kurulmuştu ve bağımlılar standart bir kalıbı takip eden, tahmin edilebilir tiplerdi.

Harekete geç.

Zevk al.

Pişman ol.

Uzak dur.

Özle.

Takıntı yap.

Kendini haklı çıkar.

Takıntı yap.

Seni bağımlılığından uzak tutanlara sırtını çevir.

Takıntı yap.

Harekete geç.

Babam, bu döngüyü defalarca tekrarlamıştı. Kumarla. Kadınlarla. Alkolle. İstismarla. Belki de içimde kabul etmek istemediğimden daha fazla iz bırakmıştı. Ne de olsa William Winthorpe'a karşı bir bağımlılık hissediyordum. *Onun bana* takıntılı olmasını sağlamak ve bunu inşa etmek için yavaş yavaş ilerlemiştim... Bu işi henüz bitirmemiştim. Ödüle koşarken acele edip önemli birkaç adımı atlamıştım. Tabii ki hiçbir şey boşa gitmiş değildi. Son dört gündür üzerime düşen rolü iyi oynamıştım. Uzak durmuştum. Herhangi bir tehdit oluşturmamış, baştan çıkarıcı bir şekilde mesafeli davranmıştım. Şimdi ise bu geceki iletişimimizi düzgün ayarlamalıydım. William'ın bırakacağı ipuçlarını takip etmeliydim. Dengesini bozmalıydım. Kancayı solungaçlarından geçirip öyle derine sokmalıydım ki, daha sonra onu kendime çekmeye başladığımda çaresizce kollarıma atılmaktan başka bir şey yapamamalıydı. Doğru açıdan bakıldığında sütyenimin bir kısmını masum bir şekilde gösteren, ışıltılı, altın rengi V yaka bluzumu düzelttim. Sütyenime

uzanıp göğüs dekoltemi düzelterek kendini belli etmesini sağladım. Sebze ve sos tabağına uzanarak Matt'in peşinden büfeye kadar geldim ve tatmin olmuş bir şekilde başımı sallamadan önce masa düzenine şöyle bir bakış attım.

Cat yan kapıyı açarak, "Tık tık!" diye seslendi.

William'ın içeri girdiğini görünce gülümseyerek o tarafa baktım. "Selam. Şimdi sizi arıyordum. Maç neredeyse başlıyor."

"Ah, bilirsin ya. Bizim biraz... dikkatimiz dağıldı." Cilveli bir kıkırdamayla elini uzatıp yirmi dolarlık bir fahişe gibi, William'ın kalçasını avuçladı. Öğürmemek için şarabımdan hızlıca bir yudum aldım.

"William." Matt yaklaşınca, William'ın yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Stanford'ın kaybetmesini izlemeye hazır mısın?"

"Bu pek olası değil," diye cevap verdi. "Eğer olur da kaybederlerse, acımı benden sakladığın o yirmi bir yıllık tekilayla dindirmeyi planlıyorum."

Kocam sanki bu söylenenler doğru değilmiş, sanki eve her misafir geldiğinde Fuenteseca'sını bir köşeye saklamıyormuş gibi kıkırdadı. "O zaman şişeyi bu gece patlatalım. İçimde buna ihtiyacın olacakmış gibi bir his var."

Matt'in, William'ın koluna girip onu oturma odasına götürmesini izledim.

Cat, "Yemekler muhteşem kokuyor," diye dalgın bir şekilde konuştu. "Bugün öğle yemeği yemedik, yani çok açız. Ve..." Aynısından her ünlünün kolunda olan büyük, tasarım çantasının içinden, hediye kâğıdına sarılmış bir şey çıkardı. "Sana bunu getirdim. Doğum günün kutlu olsun."

Duraksadım. Sersemlemiştim. "Doğum günüm olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kulüp başvurunda yazıyordu. Asistanım çevremdeki herkesin doğum gününü not alıp bana hatırlatıcı gönderiyor. Bir gün geciktim, üzgünüm." Bara oturup yerleşti ve çantasını granit tezgâhın üzerine koydu.

William da biliyor muydu? Cuma günü bilerek mi hiçbir şey söylememişti? Matt'in ofise gönderdiği devasa gül aranjmanını görmüş müydü? Tabii ki görmüştü. Gülleri masamın yanındaki alçak evrak dolabına, koridordan geçilirken görülebilecek bir yere koymuştum.

Uzattığı güzelce sarılmış kutuyu alırken çaresizce, "Bir şey almana gerek yoktu," dedim. "Ben sana doğum gününde bir şey almadım."

"Of, kapa çeneni de aç hadi." Gülümseyerek üzerindeki ince ceketi çıkardı. Kış mevsimindeymişiz gibi giyinmişti, üzerinde krem rengi atkı ve onunla uyumlu eldivenler vardı. "Hadi. Bunu sana vermek için haftalardır bekliyorum."

Ceketinin altında canlı kırmızı, V yaka bir elbise vardı. Ben giymiş olsam bu renk cildimi solgun gösterirdi; ama onun yanık teni, koyu hatları ve diş macunu reklamından fırlamış gibi görünen dişleriyle bir araya gelince... kusursuz görünüyordu.

Küçük bir hediyeydi, içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Bir saat? Kolumdaki saatime baktım, yıllar önce Kara Cuma indiriminden bulduğum Cartier benzeri bir şeydi. Kalın krem rengi paketi yırtıp açtım, içinden kırmızı bir kutu çıktı.

"Salla," diye ısrar etti. "Ne olduğunu tahmin et."

İçimde bir şeyler kıpırdandığında kendimi çocuk gibi hissedip dediklerini yaptım. "Hımm..." Mütevazı bir şey düşündüm. "Kâğıt tutucu mu?"

Neşeli bir ses çıkardı. "Of, bu oyunda berbatsın. Aç hadi."

Hediye paketini bir kenara koydum. Kutunun kapağını açtığımda karşıma kırmızı kâğıt mendilin üzerine konulmuş bir ürün çıktı. Düşüncelerim elimdekinin ne olduğunu anlamaya odaklandı. Saat değildi. Kesinlikle bir saat değildi. Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu bir..."

Omzunun üzerinden kocalarımıza kaçamak bir bakış atarak, "Aman Tanrım, buna bayılacaksın," dedi. "Biz buna altı-dakikada orgazm diyoruz."

"Biz?" Kutuyu ters çevirdim, küçük el cihazı bir vibratörden çok, yüz masajı aletine benziyordu. "Biz derken?"

"Yani, biz işte." Yırtık hediye paketini ve kutuyu elimden aldı. Uygun bir tepki bulmaya çalışarak vibratöre baktım.

Zihnim hâlâ bomboştu, başımı kaldırıp baktığımda Cat bir eldivenini çıkarmış, diğerini de çıkarmak üzereydi. Gözüme bir parıltı çarptı ve bileğinden tutup parmağındaki devasa yüzüğe daha yakından baktım. "Vay. Yeni bu."

Kızardı. "Sürpriz bir hediye. Dün gece William verdi."

Bana mesaj yazmayışlarını düşündüm. Suçluluk hissini. Elini çevirip ışıkta yeni evlilik yüzüğünü inceledim. Ortasındaki taş en az on karattı. Mükemmel bir şekilde oyulmuştu ve elmaslarla çevriliydi. "Eski yüzüğünü ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Uyumlu bir taş alıp küpe yaptırırım herhalde."

Elinde ne yapacağını bilemeyecek kadar çok elması olan bir kadının, rahat ve sinir bozucu üslubuyla konuşuyordu. Hissettiğim kıskançlık midemi delip geçtiğinde kendi yüzüğümü saklama dürtümü defetmeye çalıştım. Eskiden beni mutlu etmeye yetecek boyuttaydı, en

fazla iki karattı. Artık gözümde zamanla daha da ufalmaya başlamıştı.

"Çok güzel." Taşa baktım ve olumlu tarafını görmeye çalıştım, yüzüğü her gördüğümde alınış sebebini anımsayacaktım. *Benimle seks yapmış olmaktan duyduğu suçluluk*. Aramızdaki savaşta kazanılmış minik bir ödüldü. Yalnızca ödülün üzerinde benim adımın mı, yoksa Cat'in adının mı yazılı olduğunu anlayamamıştım. Kazanmış mı hissetmeliydim yoksa mağlup olmuş mu?

"Yüzüğü verirken bana yine evlenme teklif etti. Onunla yeniden evlenip evlenmeyeceğimi sordu." Cat gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinin altındaki kirpiklerde yaşların birikmeye başladığını görünce şaşırdım.

Üst üste dizdiğim peçetelerden bir tane çekip ona uzattım. "Al." *Onunla evlenmesini mi istemişti?* Bu hiç iyi bir işaret değildi. William'ın aklından geçenleri anlamaya çalışarak hızlıca düşündüm. "Ve sana teşekkür etmek istedim." Cat uzanıp kolumu kavradı ve sıktı. Seks oyuncağı kutusunun hâlâ elimde olduğunu düşünürsek, bu tuhaf bir hareketti. "Ona ne dedin bilmiyorum ama William evlat edinmeye hazır olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?" Kalbim tekledi. Belki de yalan söylüyordu. William'la yaptığımız şeyden sonra Cat'le çocuk konusunu konuşmuş olmasının ihtimali yoktu. Cat'in ona doğru koşan bebeğini kucakladığını ve William'ın yüzünün gururla ışıldadığını düşününce midem bulandı.

William müthiş bir baba olurdu. Yardıma hazır. Sevgi dolu. Eğlenceli. Çocuklar istedikleri her şey için ona koşardı, o da ne isterlerse almalarına izin verirdi. Babalarının onlara kızan sesini veya onları duvara yaslayan vücudunun ağırlığını hiç bilmezlerdi.

Bu konuşmanın sonu buraya gelmemeliydi. Geçen

hafta evlat edinme konusunu açtığımda amacım Cat'in kısır olduğunu vurgulamak, benimle birlikte olursa, -karnımda taşıyacağım çocuğuyla- sahip olabileceği alternatif geleceğin tohumlarını zihnine ekmekti. Ona gerçek bir Winthorpe verirdim, boktan bir kadının gözden çıkardığı bir bebek değil.

Cat iç çekti. "Kabul ediyorum, müthiş bir iş çıkardın. Hem William'la hem de ekiple." Bu işte bir terslik vardı. Cat çok sıcak davranıyordu, çok kucak açıcıydı ve işime olan bu ani desteğinden hoşlanmamıştım. Daha önce yaptığım işe neredeyse gülmüştü ama şimdi abartılı bir hayranlık gösteriyordu. Bunların hepsi yüzük yüzünden miydi? Yoksa bir aile kurabilme ihtimalinden mi?

Kollarını bana doladığında aklıma bir ihtimal daha geldi, Cat sarhoştu. Geri çekildiğinde dengemi kaybettiğimi hissettim, bu oyuna aniden birçok faktör eklenmişti.

"Her neyse..." Cat alt kirpiklerini nazikçe sildi ve vibratörü işaret etti. "Benimkini gerçekten çok seviyorum, senin de sevebileceğini düşündüm. Bilirsin ya." Sırıttı. "Matt şehir dışındayken falan."

"Ah." Tekrar vibratöre baktım. "Teşekkür ederim."

Güzel yüz hatlarını kırıştırarak bir dakika boyunca beni inceledi. "Ah, Tanrım. Seni bu hediyeyle rahatsız ettim, değil mi? Özür dilerim."

Onu susturdum. "Hayır, beni rahatsız etmedi. Gerçekten. Harika bir hediye. Sadece..." Konunun değişmiş olmasından memnun olarak omuz silktim. "Teşekkür ederim." *Bu boktan, ucuz seks oyuncağı için.*

"Ah, bir şey değil." Kocaman bir gülümsemeyle taburesinden kalktı. "Şimdi sen otur, ben de sana bir içki hazırlayayım. Dört saat boyunca vakit öldüreceğiz ve sana kuzey kapısındaki güvenlik görevlilerinden biri hakkında çok bomba bir dedikodum var."

Kocalarımıza bakıp ıvır zıvır çekmecemizi açtım, vibratörü makas, kalem ve bantların arasına koydum. Cat'i mutfağa kadar takip ettim ve dolapları açıp içkilerimizi hazırlamaya başlamasını seyrettim. Kraliçe arı rolünü bir kenara bıraktığında, sevilebilir olduğu anlar yok değildi.

Bir şişe votkaya uzandığında dikleştim.

"Ah, bekle, daha serinletici bir şeyim var." Yere çömelip şarap dolabını açtım ve onun için aldığım limonçello şişesini çıkardım. Kapağını çevirip açtım. "Bunu çoktan açtım, bunun hakkında çıkan yaygarayı anlamak için dün gece biraz denemek zorunda kaldım." Bir gece akşam yemeğindeyken -kendi deyimiyle- uğruna *ölünebilecek* eski bir şişe limonçellodan bahsedip durmuştu. Hem Matt hem de William, benim bugüne kadar hiç denemediğim bu limon liköründen hoşlanmadıklarını söylemişlerdi.

"Vay! Bunu bulduğuna inanamıyorum." Bulmak için saatler harcadığım nadir üretilen şişeyi almak için ileri atıldı. Araştırmalarım sonucunda şişeyi İtalya'dan sipariş etmiştim, kargo masrafı içkinin asıl fiyatının üç katından fazla tutmuştu. "Sevdin mi?"

"Bu konuda Matt ve William'ın tarafındayım. Benim için fazla ekşi. Yani..." Şişeye baktım. "Lütfen sen iç. Hepsi senin."

"Çok teşekkür ederim." Gülümsedi sonra bana tekrar sarıldı. Yaptığım şey için kendimi neredeyse suçlu hissedecektim. *Neredeyse.*

~

İki saat sonra maç devre arasına girdiğinde bunu fırsat bilerek dışarıda oturduk. Aydınlatılmış havuza bakmak hoştu, parıldayan ışıklar yansıyor, yaktığımız ateş çıtırdıyordu. Her şeyi çok yavaş yapmış olmasına,

sürekli kolundan ve kaburgalarından şikâyetlenmesine rağmen Matt aslında kıçını kaldırıp yardım etmişti. Geçirdiği son kazadan sonra sanki iyi durumdaki kolu, kırılan kolu kadar kötüymüş gibi iyice kendini salmıştı. Yine de sakatlığının iyi bir yanı vardı, Matt'in kalkıp iş yapamaması sayesinde, William'dan gelip bir şeyleri tamir etmesini veya ağır eşyaları kaldırmama yardım etmesini istemek için elime birçok fırsat geçmişti. Kocamın birçok kusuru vardı tabii, bir şeyleri görmezden gelmesi onun en güçlü yönlerinden biriydi.

Kemerli kapıdan geçtim ve kocalarımızın çoktan ateşin başında yerlerini aldığını gördüm. Ellerinde kadehleri, içinde altın rengi bir şeye karışmış buzlar. Matt'e kollarımı dolarken, "Bu elinizdekiler tekila değildir umarım," diye ikisini de uyardım.

"Öyle değilmiş gibi farz edelim." Matt bana gülümsedi, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına minik bir öpücük kondurdum.

Elinden bardağını kaptım. Seksi, cilveli karısı rolümü oynayarak ona yandan bir bakış attım. "Bardağını çalmamışım gibi farz edelim." İçkiyi fondip yaptım ve William'ın kıkırdamasıyla ödüllendirildim. Bu gülümsemeyi duymazdan geldim ve Cat'e seslenmek için arkamı döndüm. "Yardım lazım mı?"

Cat mutfakta böğürtlenli turtamdan bir dilim kesip tabağına koyuyor ve Stanford hücum marşını mırıldanıyordu. "Yok. Kim yemek istiyor söylesen yeterli."

William'a baktım. "Turtamdan yiyecek misin?" Matt'e attığım şuh bakışlarımı yüzümden silip ona boş ve masum bir bakış attım.

Beni inceledi, sözlerimdeki cinsellik dolu imayı anlayıp anlamadığımı görmeye çalıştı. Sonunda, "Olur," dedi. "Bir dilim alırım."

Aslında turtamı ne kadar sevdiği hakkında bir yorum duymayı tercih ederdim. Yine de bunu da doğru yönde atılmış bir adım olarak değerlendirdim.

~

Turta yeme faslından sonra William, elinde iki tabakla yanıma geldi. Bana garip bir şekilde gülümsediği sırada mutfakta bir şişe şampanyayla uğraşıyordum."-Dur. Sen uğraşma, ben açayım."

"Teşekkürler." İç çektim. "Bu mantarlar tam bir baş ağrısı."

Ağır şişeyi elimden aldığında kollarımız birbirine değdi. Kendimi, bir adım geri atıp uzaklaşmaya zorladım. Onu izlerken mutfak bezi alıp elimi kuruladım. "Bak. Geçen gün olanlar..." Arka bahçeye baktım, Cat ve Matt hâlâ Rolling Pine kavşağında bir dur tabelasına ihtiyaç olup olmadığı konusunda hararetli bir tartışma içindeydiler. Cat bardağını göğsüne yapıştırmıştı, yarısından fazlası boşalmış olan limonçello şişesini gördüğümde mutlu oldum. Kelimeleri yuvarlamaya başlamış mıydı? "Bir hataydı ve hepsi benim suçum. Özür dilerim. Bir daha olmayacak, bir daha olamaz."

Başını onaylarcasına salladı. "Bunu söylemene sevindim. Ben de aynısını düşünüyorum. Ben..."

"Güzel. Rahatladım." Nefes verdim ve garip bir kahkaha atmayı başardım. "Ben senin şey isteyebileceğinden endişeliydim..."

"İstemek bu denklemin bir parçası olmamalı," dedi sessizce, kapağı açarken kolları kasılıyordu. Mantarın sesi cümlenin sonundaki bir ünlem işaretine dönüştü.

"Evet," diye ona katıldım. Sesimi ona benzeterek bu iki hecelik ifademe bir nebze de olsa özlem kattım. Boğazımı temizledim. "Yani, hem fikiriz. Bir daha asla."

"Bir daha asla." Bakışlarını benden ayırmayarak ba-

şını salladı, aramızda çatırdayan cinsel gerilim içimi ısıttı.

Konuyu can alıcı bir noktada bitirmek istediğim için dolaba döndüm ve yeni bir şampanya kadehi çıkardım. Hiç acele etmeden şampanyamı doldurdum, William'ın adımlarının ada tezgâhın etrafından geçip koltuğa gidişini dinledim. İkinci yarı başlamak üzereydi.

Başka bir kadın olsa, bu konuşmanın başarısız geçtiğini düşünebilirdi ama ben ne yaptığımı biliyordum.

Arka bahçeye çıkan kapıdan başımı uzatıp Matt'e seslendim. Bir an duraksadım ve Cat'in bardağından bir yudum aldığını görünce sırtım kaskatı kesildi. Bir yudum aldı, durdu. Sonra bir yudum daha aldı. Cat'in kıkırdadığını duyduğumda ikisine doğru yürüdüm. "Ne yapıyorsunuz?" Bardağı Matt'in elinden kaptım ve Cat'e uzattım. "Sen limonçellodan nefret edersin."

"Ah, bir şans daha vermesi için Matt'i ben ikna ettim. Dediğim gibi, bu çok güzel. Tadı şeker gibi." Elini Matt'in koluna koydu, parmaklarının kararıp çürümesini umarak ikisinin arasındaki temasa gözlerimi diktim. "Öyle değil mi ama? Beğenmedim deme sakın."

Cat'in ilgisi karşısında yüzü kızaran Matt'e, ters ters bakıp Cat'i onaylamaması konusunda ona meydan okudum. Ona nasıl baktığımı görünce dikleşti. "Şey, eee, yine de benlik değil. Fazla ekşi."

"Maç başladı," dedim sertçe. "İçeri girsek iyi olur."

"Ah, tabii." Cat şişeye uzanarak ayağa kalktı. Aradaki mesafenin uzaklığını doğru hesaplayamamıştı. Şişe masadan devrilip yere düşünce irkildim. Şiddetli bir gürültü çıktı. Cam ve likör her yere sıçradığında gerilemek zorunda kaldım. Cat küfredip mahcup bir ifadeyle bana döndü. "Ah, Neena, Çok özür dilerim. Sanırım ben..."

Yana devrildi, o an William'ın burada olup karısının nasıl dağıldığını görmesini istedim.

"Takma kafana," dedim. "Ben temizlerim. Sen git oturma odasında otur, William'ı yalnız bırakma. Matt, sen de. Maçı kaçırmanı istemem."

"Ama sen sırf bu şişeyi bulmak için onca, onca uğraşşşş verdin." Kelimeleri geveliyordu, titreyerek yere çömeldi ve cam kırıklarını alıp avucunda topladı. "Çok özüğğr dilerim."

"Ciddiyim, bırak sen." Kolunu tuttum ve onu ayağa kaldırdım. "Ben hallederim."

Matt kırık şişenin üzerinden dikkatle geçti, sanki beline kadar gelen suda yürüyor gibi alçısını havaya kaldırmıştı. Cat'i oturma odasına gitmeye ikna ederek ona yolu gösterdi. Cat kapının çerçevesine takılınca yardım etmek için duraksamıştı.

Cat artık gerçekten evine dönmeliydi. Kendini kötü hissediyor olmalıydı. Etrafı temizledikten sonra ona eve gitmesini önerecektim.

Kırık parçaları bir faraşa süpürdüm, önce kuru paspasla sonra da ıslak paspasla yeri sildim. Oturma odasına döndüğümde Cat topuklu ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını altına sıkıştırmış ve koltuğun sağ tarafına kıvrılmıştı. Yüzü neredeyse grileşmişti, William'a en yakın yere otururken Cat'i dikkatle inceledim. "İyi misin?"

"Pek... harika sayılmam." Bir elini midesine götürdü.

"Misafir odasında uzanmak ister misin? Yoksa eve mi gitmek istersin? Maçın sonuna kadar kalmak zorundaymışsın gibi hissetme kendini lütfen." Çok doğru miktarda endişe kattığım önerilerimi mükemmel bir şekilde sunmuştum.

"Sanırım ben eve gideceğim." Eğilip ayakkabılarını aldı.

"Gerçekten mi?" William endişeyle yüzünü buruşturarak ona doğru eğildi. "Miden mi yoksa başın mı?"

"Daha çok..." Ayağa kalktı. Her ne söyleyecekse sözleri, William'ın gömleğinin ön tarafına fışkıran kan kırmızısı kusmukta ve vücudunun öne doğru savruluşunda kayboldu.

34.

CAT

Kusmam bir türlü durmadı. William yan tarafa geçip arabamızı getirdiğinde, Neena ve Matt'in yanından elimde bir kese kâğıdıyla ayrılıp arabaya bindim. William kapımı açıp ön koltuğa oturmama dikkatlice yardım ederken, Neena'nın ağzından endişeli sözler dökülüyordu. Görüşüm bulanıklaştı, William'ın omzuna tutundum, emniyet kemerimi takmama yardım ettiğinde rahatladım.

Neena William'a, "Muhtemelen sadece biraz uzanması gerekiyor," dedi alçak bir sesle. Öyle kısık sesle konuşuyordu ki söylediklerini anlamam için kendimi zorlamam gerekmişti. "Sarhoş oldu. Uyuyup uyandığında geçer ve sabaha hiçbir şeyi kalmaz."

Yanılıyordu. Üniversitenin ilk yılında kız öğrenci yurdumuzun rekoru bendeydi. Valencia Sokağı'nda yetişkin adamlarla shot atma yarışı yapıyordum. Sarhoş-

luğun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu hissettiğim bambaşka bir şeydi. Öyle bir histi ki eğer Neena'nın tavsiyesini dinleyip uyursam, bir daha asla gözlerimi açamayacakmışım gibiydi. Midem sanki ikiye ayrılıyor ve içten dışa doğru çürüyordu. Bunların hepsi bir hataydı. Bugün buraya gelmemiz. Bu kadar içmiş olmam. O iğrenç acı sostan yemem ve köfteleri ağzıma tıkmam.

"Ne olur ne olmaz diye onu hastaneye götüreceğim."

"Biz de sizinle geliyoruz." Matt, tüm tatlılığıyla hiç tereddüt etmeden konuşmuştu. "Bizim arabayla arkanızdan gelirim."

Neena garip bir kahkaha atarak, "Hastane mi?" dedi. "William, Cat sadece *sarhoş*. Ya da en fazla midesini üşütmüştür. Ayrıca Matt, her yerde kusmuk var. Kurumadan önce evi temizlemem lazım."

"Hastaneye gidiyoruz," dedi Matt kendinden emin bir şekilde. "William, sana temiz bir üst getiririm. Tabii gitmeden benden bir şeyler de verebilirim."

"Sonra getirebilirsen çok iyi olur. Bir an önce gitmek istiyorum. Neena, yemekler ve içkiler için teşekkürler." Neena yine karşı çıkmaya kalkıştı ama William çoktan arabanın önünden geçmiş, sürücü kapısını açmış ve yanıma oturmuştu. Uzanıp elimi tuttu. "Dayan tatlım. Birkaç dakikaya hastanedeyiz."

Karnıma kramp girdi ve acıyla nefesim kesildi. "Lütfen acele et."

~

"Zehirlenmiş mi?" Bir saat geçmişti ve William söylenen şeyi anlamamış gibi doktora gözlerini kısarak bakıyordu. "Neyle?"

Hastane yatağında uzanmış, konuştuklarını takip etmeye çalışarak doktoru dinliyordum.

"Birkaç saat içinde öğreneceğiz. Midesinden alınan

örnekleri teste gönderdik. Böyle bir durumda, normalde bu bilgiyi sizinle paylaşmadan önce yetkililere haber veririz. Yani demek istediğim, durumun hassasiyetinin farkındayız ve işe polisi dahil edip etmeme kararını size bırakmak istiyoruz."

Durumun hassasiyeti. Her yıl bağışladığımız milyonlarca dolara gönderme yapmak için ilginç bir yöntemdi. Kırık bir kolum ve morarmış bir gözüm olsaydı, aynı ayrıcalığa sahip olur muyduk? William bana baktı ve uzun bir süre sessizce iletişim kurduk. Dikkatimi doktora çevirdim. "Beni hasta eden şeyi ne kadar zaman önce yediğimi ya da içtiğimi söyleyebilir misiniz?"

"Son birkaç saat içinde. Hemen hastaneye geldiğiniz için şanslısın. Vücudun, kimyasalları toksik asitlere dönüştürmeye fırsat bulamadan kusamadığın her şeyi midenden çıkarabildik. Eğer bu olsaydı, metabolik asidoza girebilirdin."

William, sanki bu karmaşık sözlerin bir anlamı varmış gibi başını salladı, onun için olabilirdi.

"Yani geçtiğimiz on iki saat içinde." Duvardaki saate baktım. Sekiz buçuktu.

William, "Kahvaltıda çörek yemiştin," diye hatırlattı.

"Doğru. Kahve ve meyveyle." Yeni romanımla birlikte bahçede keyif yaparken yediğim tabakta neler olduğunu hatırlamakta zorlandım. "Mango ve yaban mersini vardı... mmm... avokado ve çöreğin üzerinde yumurta."

"Öğle yemeği yememiştik," dedi William. "Ryderlara giderken ne kadar aç olduğundan bahsetmiştin, öyle hatırlıyorum."

"Dün kendini nasıl hissediyordun? Denge kaybı oldu mu hiç? Bitkinlik? Baş ağrısı? Mide bulantısı?" Yanım-

daki makine, tekdüze bip sesleri çıkarmaya başladığında doktor uzanıp ses kesilene kadar düğmelere bastı.

Kaşlarımı çatarak düşündükten bir süre sonra başımı salladım. "Maçın ikinci yarısına kadar kendimi hiç kötü hissetmiyordum. Tuvalete gittiğimi ve midemin bulandığını hatırlıyorum." Acıklı bir kahkaha attım. "Kafamı allak bullak eden şeyin sadece alkol olduğunu düşünüyordum."

"Ryderlar, koridordaki arkadaşlarınız mı?"

İkimiz de başımızı sallayarak onayladık, doktor elindeki dosyaya not aldı. "Onların evindeyken ne yediniz?"

"Köfte ve acı sos. Ve limonçello." William benim yerime cevap vermişti. Başını yana eğip düşünmeye başladı. "Limonçellodan başka bir şey içtin mi sen?"

"Sadece bir bardak su." Neena, bana sanki kendimi aptal durumuna düşürüyormuşum ve yavaşlamam gerekiyormuş gibi bilmiş bir tavırla bakarak, bir bardak su uzatmıştı.

Artık kusmuğumla kaplanmış yeni koltuğunu düşündüm; dikişlerinin arasında kurumasını ve sonsuza kadar orada leke bırakmasını umdum.

"Sorunun kaynağının, etilen glikol olduğunu henüz söyleyemem, çok şekerli bir tadı vardır. Yemeğinizde ya da daha yüksek olasılıkla içeceğinizdeydi. Limonçello o tadı kolayca baskılayabilir."

"Antifiriz mi?" William bembeyaz olmuştu. "Antifiriz içtiğini mi söylüyorsun?"

"Yakında gerçek sebebi öğreneceğiz. Fakat en yaygın olanı budur." Doktor bana baktı. "Polisi aramamı ister misin? Ryderların evine gidip yemeklerden örnek alabilirler."

"Hayır." Yere düşüp kırılan şişeyi ve böylece kanıtın yok olduğunu düşünerek başımı salladım. "Bunu biz halledebiliriz. Sağduyunuz için teşekkür ederim."

Doktor gittiğinde William yanımdaki koltuğa çöktü. "Sence ne oldu? Sence, bir ihtimal sen..."

"Yanlışlıkla antifriz mi içtim?" Bir kahkaha patlatınca karnıma sancı girdi ve acıyla yüzümü buruşturdum. "Hayır. Tabii Neena ve Matt'i de herhangi bir şeyle suçlamak istemem. Yani, Matt de limonçello içti. Çok değil ama bir iki yudum. Onun bir şeyi yok gibi."

William dikkatli bir şekilde, "Sen bir iki yudumdan çok daha fazla içtin," dedi. "Doktor tatlı bir şey olduğunu söyledi. Sence içkinde biraz var mıydı?"

"Dürüst olayım mı?" İç çektim. "Bilmiyorum. William... eğer limonçelloda antifriz varsa... Nasıl? Kim?"

Elimi tutan elini sıktı. Koridordan Neena'nın sesini duyabiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve hastane yatağında kıpırdanmaya çalıştım, bedenime giren sancı yüzünden dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. "Şu an Neena ile hiç uğraşamayacağım. Benim için bahane bulabilir misin? İkisini de buradan göndermek için?"

"Tabii." Öne doğru eğilerek alnımdan öptü. "Bana birkaç dakika ver." Elimi sıktı ve ayağa kalktı, sessizce odanın diğer ucuna gidip dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Önce William'ın boğuk sesini duydum sonra da Neena ve Matt'in.

Onun buradan gitmesini ve benden uzak durmasını istiyordum. İyi olduğumu iddia etmesini, kocama beni uyutmasını söylediğini hatırladım. Uyumuş olsaydım ölebilirdim. Matt iyi miydi? Onda herhangi bir belirti var mıydı?

Neena'nın sesi tekrar çınladığında yorganımı yumrukladım, ne konuştuklarını duyabilmek için kendimi zorluyordum. William'ın sesi yükseldi. Odamın kapısı

gıcırtıyla açıldığında başımı o tarafa çevirdim ve William'ın gözleriyle buluştum.

"Şimdi gidiyorlar."

"Teşekkür ederim." Yatağa sırtımı yasladım. "Eve ne zaman gidebilirim?"

"Eve özel bir doktor gönderiyorum. İstediğin zaman gidebiliriz, eve ambulansla dönmeni istiyorum, böylece serumuna devam edebilirsin. Onlar da yol boyu seni gözetim altında tutmuş olurlar."

"Doktor için misafir odasını hazırlasınlar."

"Çalışanlar çoktan işe koyuldu. Sen bunları hiç kafana takma. İyileş, yeter." Bana bakıyordu, yüzü endişeyle gerilmişti. "Tanrım, Cat. Seni kaybetseydim..."

"Kaybetmeyeceksin," diye söz verdim ve elimi tutan elinin verdiği rahatlık hissiyle gözlerimi yumdum.

35.

NEENA

Matt arabayı ziyaretçi otoparkından çıkarırken camdan dışarı baktım. Emniyet kemeri karnımı sıktı, yatmadan önce kendimi koşu bandına atıp küçük buluşmamızın neden olduğu fazladan bin kaloriyi yakmam gerektiğini biliyordum. Soğuk sandviçler bir hataydı. Cat, pahalı limonçellodan ardı ardına içmeye devam etmişti. Ben de sinirlerimi yatıştırmak için bana hiç de yardımcı olmayan, küflenmiş peynir kaplı kalori bombalarını tek tek mideme indirmekten kendimi alıkoyamamıştım. William hastanede bana *bakmamıştı* bile. Sanki sıradan çalışanlarından biriymişim, birçok özel anı ve benzersiz bir bağı paylaşmıyormuşuz, cinsel bir geçmişimiz yokmuş gibi beni başından savmıştı. Emniyet kemerinin belini genişlettiğimde, beni nasıl da paketleyip gönderdiğini düşündüm.

Matt sinyalleri fazla erken açmıştı, tik-tik-tik-tik sesi

arabayı dolduruyordu. Çıldırtıcı sese ancak yarım dakika boyunca tahammül edebildim ve uzanıp kapattım. "Bizden başka kimse yok," dedim kısaca. "Dön gitsin işte."

Döndüğü sırada pencereden dışarı baktım. Bir koşucunun kavşakta durup olduğu yerde koşmasını izledim. Bu sabah koşuya gitmem gerekirdi. Bu akşamla ilgili her şeyi o kadar kafama takmıştım ki koşuyu atlamıştım. "Keşke evde kalsaydım. Pisliği temizlemem gerekirdi. Şimdi kusmuğu her yere sinecek."

Dürüst olmam gerekirse, Cat'in onca çalışanı varken evimi temizlemeye onlardan birini *onun* göndermiş olması gerekiyordu. Sırf onun pisliğini temizlemek için profesyonel bir temizlik ekibi getirecek param da yoktu niyetim de.

"Bence olanları tam olarak anlamadın." Matt, sanki özürlüymüşüm gibi yavaşça konuşuyordu. "William, Cat'in midesini bozacak bir şey yediğini söyledi. Zehirlendiğini."

"Ah, hadi ama!" diye çıkıştım. "*Zehirlenmek* mi? Matt, buna inanma lütfen. Cat sadece abartıyor."

"Sen de gördün. Berbat görünüyordu. Her yere kustu."

"Tamam, biri Cat'i *zehirledi*. Kim? Niye?"

"Bence William bizim yaptığımızı düşünüyor," dedi sessizce.

İrkildim. "Böyle düşünmüyor. Cat böyle düşünüyor olabilir, William değil. Ben, yani bizim hakkımızda böyle düşünmez."

Neredeyse "benim" diyecekken son anda toparlamıştım.

"Cat'in böyle düşünmesi hiç umurunda değilmiş gibi davranıyorsun!" Pasif kocam patlamıştı ve bana o sakin, sevimli dış görüntüsünün altında bir katilin yat-

tığını hatırlatmıştı. "Bu büyük bir sorun, Neena. *Büyük* bir sorun."

Aniden direksiyonu sıkıca kavradı, yüz ifadesi gerginleşiyordu. "Aman Tanrım. Sanırım kusacağım."

Öğürdüğünde ona ters ters baktım.

"*Sakın* buraya kusayım deme. Araba bile sürmemen lazım. Bütün gün içki içtin." Matt ve Cat'in yanındayken alnıma bir *kusmuk radarı* koysam yeriydi. "Hem o limonçellodan neden içtin, hiç anlamadım. Sen o içkiden nefret edersin." Cat'in onun dibinde rahatça oturmasını, elini koluna koymasını ve masum kocamın onun içkisine dokunan dudaklarını düşününce içimdeki öfke alevlendi.

"İçine kusabileceğim bir şey var mı?"

"Ciddi misin sen? Kenara çek, ben süreceğim."

Direksiyonu haddinden fazla sert bir şekilde sağa kırdı, tam kapımı açmıştım ki öğürmeye başladı.

Arabanın ön tarafından dolandım ve midesindekileri kalın çimlere boşaltmasını bekleyerek ona dik dik baktım.

"Bitti mi?"

Cevap vermedi. Yalnızca doğruldu ve yolcu tarafına geçti. Acınacak derecede küçük bir kusmuk havuzunun üzerinden atlayarak arabaya bindim, koltuğu öne kaydırdım ve emniyet kemerimi taktım.

"O likörün içine bir şey koyup koymadığını bilmem lazım." Matt, sağlam koluyla kapısını kapattı. Alçının etrafından hareket etmesi tuhaftı.

"Hiçbir şey koymadım." Arabayı çalıştırıp farları yaktım.

"Neena."

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum. Sanki

o her şeyi biliyormuş da benim hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi.

"Koymadım," diye direttim.

"Eğer koyduysan ve polis bulursa-"

"Koymadım."

"Seni korumam. Bu, önceki seferler gibi değil. Yaptığım şey... bir daha o yola giremem. Neredeyse beni öldürüyordu."

Yola çıktım ve hızlanarak bir minibüsü geçtim. Bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Ben yapmadım," diye tekrar ettim.

Hiçbir şey söylemedi. Havasız arabanın içinde, aramızdaki güvensizlik gittikçe büyüdü.

36.

CAT

İki gün sonra parlak ışıklarla aydınlatılmış hastane lobisinde, göze çarpan neon turuncu alçısıyla Matt'i kolayca tanıdım. "Selam!" İçten bir şekilde gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Alçımı çıkarıyorum." İri alçısını havaya kaldırdı. "Gün sayıyordum. Sen?"

"Ah, sadece midemle ilgili kontrole geldim. Aslında tam da çıkıyordum. Neena seninle mi?" Sanki WT'de karısını en az iki saat tutacak, tüm çalışanların katıldığı toplantıdan haberim yokmuş gibi yüzümde boş bir ifade vardı. Bütün sabahımı hastanenin lobisinde dolanarak ve onu yalnız yakalamak için bu anı bekleyerek geçirmiştim. Muhasebeyle bir randevum vardı aslında ama ona daha iki gün vardı. Bu süreçte Matt'le paylaşmam gereken bir şey vardı. Önemli bir şey.

"Yok, o çalışıyor. Sen daha iyi hissediyor musun? İyi görünüyorsun." Dondu, yüzünde bir panik ifadesi be-

lirdi. "Yani, sağlıklı görünüyorsun. Daha iyi. Daha az hasta." Zavallı adam. Muhtemelen ne zaman flört eder gibi olsa, Neena'nın ensesindeki burnunun otomatik olarak gerilmesini hissedebiliyordu.

Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Çok daha iyi hissediyorum, sorduğun için teşekkürler. Ayrıca, altı kilo vermişim. Yani..." omuz silktim. "Bu harika bir haber. Her gün limonçello içmeliyim."

"Evet." Huzursuzca kıpırdandı. "O içkiye nasıl bir şey katılmış olabilir bilmiyorum fakat şirkete telefon ettim. Herhangi bir şey bulaşıp bulaşmadığına bakmak için tesisi inceliyorlar."

"Ah, sizin bununla hiçbir ilginiz olmadığını biliyorum. Sen bir iki yudum aldıktan sonra kendini hiç kötü hissettin mi?"

"Aslına bakarsan ben de kustum." Tombul yanakları pembeleşmişti. "Hastaneden eve dönerken. Ama şimdi iyiyim."

"Acaba hepimize birden büyü mü yapıldı diye merak ediyorum. Nasıl derler bilirsin, üç sayısında bir uğursuzluk vardır. Limonçello ve senin düşüşün... Umarım başka bir şey yaşanmaz. Dün gece sizin balkondaki tırabzanları düşünüyordum da... O konuyu araştırdınız mı?"

Sanki ne demek istediğimi anlamış gibi yüzü kardı.

"Neyi araştıracağız?"

"Üst kattaki balkonun tırabzanlarını. Yatak odanızdaki. Neena sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

"Tırabzanları tutan vidaların çoğu sıkı ve sağlamdı." Kısa, tuhaf bir kahkaha patlattım. "*Fazlasıyla* sağlam hatta. Kımıldamıyorlardı bile. En uçta, senin düştüğün kısımdaki tırabzanı tutan yalnızca bir tane vida vardı ve oldukça gevşekti."

Kaşlarını çattı.

"Bu tuhaftı; çünkü direklerin içinde sanki orada vi-

dalar varmış gibi delikler vardı fakat hiçbiri yerinde yoktu. Bu bana garip geldiği için Neena'ya bahsettim. Bana hasar gören bütün malzemeyi çöpe kaldırmamı ve kendisinin, sana daha sonra kimse çöpleri toplamaya gelmeden parçaları göstereceğini söylemişti." Onu süzdüm. "Parçaları gördün, değil mi?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Evet. Tabii ki. Unutmuşum." Avucunun içiyle başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Son zamanlarda çok dalgınım."

"Yani, çok çalışıyorsun. Kolun kırıldıktan sonra biraz yavaşlarsın diye düşünüyordum ama neredeyse her gün işe gittiğini görüyorum. Vücuduna iyileşmesi için zaman tanımalısın. Tatile çıkmak gibi. Hawaii'de bir evimiz var, biliyorsun. Bir haftalığına oraya gidip romantik bir kaçamak yapmalısınız. Kumsalda gevşersiniz ve yazın son kırıntılarının tadını çıkarırsınız."

Olduğu yerde dururken bedeni gevşedi. "Sen muhteşem birisin. Ve haklısın. Çok çalışıyorum. İşte, böyle büyük bir ev olunca çıkan masraflar için biraz stresliyiz. Atherton pahalı bir yer." Yüzü gerildi. "Sen yine de Neena'ya böyle dediğimi söyleme. O..."

"Merak etme. Aramızda." İyi durumda olan koluna içtenlikle dokundum. "Şimdi git ve şu alçıdan kurtul. Eminim kolun şöyle güzelce bir esnemeye hasret kalmıştır."

"Teşekkürler." Uzaklaşırken alçılı kolunu kaldırdı.

"Ayrıca dikkat et," diye ekledim son anda aklıma gelmiş gibi. "Yüksek binalardan düşmek yok artık."

"Sorun yok," dedi. "Artık kahvemi evin içinde içiyorum."

El salladım ve hasta kayıt masasına gidişini izledim. İyi bir yalancıydı ama ben gerçekleri biliyordum.

Neena ona kayıp vidalar hakkında tek kelime bile etmemişti. Edemezdi.

37.

NEENA

İşten eve geldiğimde kocam balkondaydı, alçıya alınan kolu solgun ve cılız görünüyordu. William'ın bizim için yaptığı derme çatma korkuluğa bakıyordu. Yeni demir tırabzanın gelmesi aylar sürecekti elbette ama geçici çözümü beğenmedim desem yalan olurdu. William'ın korkuluğu yaparken tahtaları kaldırıp bir şeyleri yerine çaktığı sırada, tişörtünün vücuduna hafifçe yapışmasını izlemekten oldukça büyük bir keyif almıştım.

Fransız kapıları açtım ve balkona çıkarak yanına gittim. "Ne yapıyorsun?"

Matt bana dönmedi, dikkati hâlâ korkuluktaydı. "Tırabzanlarda vidaların eksik olduğunu bana neden söylemedin?"

"Ne?"

"Ben düşmeden önce, biri neredeyse direkte olması gereken bütün vidaları sökmüş. Tırabzanların bu kadar kolay çökmesinin sebebi bu."

"Biri tüm vidaları mı sökmüş? Sen neyden bahsediyorsun? O tırabzan her zaman biraz gevşekti."

"Evet, biraz."Bana döndüğünde şüphe dolu ifadesi yüzünden irkildim. "Nedense düştüğüm gün anında çöküverdi."

"Demek ki zamanla iyice gevşemiş. Neden bana böyle bakıyorsun?"

"Cat, sana direkteki vidaların eksik olduğunu söylemiş. Bana bunu neden söylemedin?"

Öfkeyle olduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Cat bana böyle bir şey söylemedi," dedim.

"Yani, ona kırılan parçaları çöpe atmasını söylemedin, öyle mi?"

Tereddüt ettim. "Ona ne söylediğimi hatırlamıyorum. Sadece onun eksik vidalardan bahsetmediğini biliyorum, ağzından çıkanları duyuyor musun sen? Eksik vidalar, birinin Cat'i zehirlemesi?" Yüksek bir kahkaha attım. "Paranoyaksın."

"Öyle olduğumu sanmıyorum." Yanımdan geçip eve girdiği sırada omzunu bana çarptı.

İçime yıllardır hissetmediğim bir korku girdi. "Matt." Peşinden koştum. "Matt. Nereye gidiyorsun?"

"Ofise. Halletmem gereken şeyler var." Döner merdivenden aşağı hızlı adımlarla indi, botları basamaklarda gürültü çıkarıyordu.

"Bekle." Onu arka kapının hemen önünde yakalayıp kollarımı etrafına doladım. "Matt." Yüzünü bana dönmesi için onu kendime çektim ve vücudumu onunkine bastırdım. Ellerimi boynuna sardığımda dudaklarıyla buluşan dudaklarım tatlı ve istekliydi. Cevap vermekte acele etmedi ama sonunda yumuşadı, elleri belime dolandı, dudakları öpüşüme karşılık verdi. Seks yapabiliriz diye düşünsem de bu fikri hemen kafamdan attım.

Bu zahmetli göreve yetecek kadar enerjim yoktu. Onun yerine göğsüne sokuldum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Elini başımın arkasında gezdirerek bu duygu dolu ifademe sert bir yanıt verdi. Bana sarılırken iç çekişinden anladığım kadarıyla biraz daha vakit kazanmıştım. Fakat ne kadar? Ona sıkıca sarıldım ve aklımdan geçen şeyleri yeniden hesapladım.

38.

Gece siyahlar içinde yaya olarak içeri girildiğinde, kapıdaki güvenlik görevlilerinin ne kadar işe yaramaz olduğunu görmek çok acayipti. Yapılması gereken tek şey, dikkat dağıtmaktı. Güvenlik görevlilerinin önüne bir araba yanaşmıştı ve o, duvarın büyük bir söğüt ağacıyla kapanan alçak kısmına fark edilmeden tırmanabilmişti. Beş yüz metre kadar sonra gülünç evlerin ve milyon dolarlık peyzaj çalışmalarının yanından geçerek garaj yoluna girmiş, bahçenin karanlık bir köşesine sinmişti.

Orada bekledi. Saatler geçti. Cırcır böceklerinin ve kurbağaların korosu gelip geçti. Evdeki odaların ışıkları bir bir söndü. Her şey karanlığa büründükten sonra bir buçuk saat daha bekledi, ayağa kalktı ve ellerine eldivenlerini geçirdi.

Arka kapıyı açarak sessizce içeri girdi. Ayaklarına

mavi ameliyat galoşlarından geçirmişti, ahşap zemin üzerinde ilerleyen adımları sessizdi. Merdivenlere yöneldi ve ses çıkartabilecek zayıf noktalardan kaçınarak uç köşelere ilerledi. Üst katlarda bir adam, fareli köyün kavalcısı gibi sükûnet dolu bir sesle horluyordu.

Verilen talimatlar netti ve her birini adım adım takip etti. Ebeveyn yatak odası koridorun sonundaydı, kapısı aralıktı. O küçük aralıktan televizyonun solgun ışığı dışarı sızıyordu. Kalp atışları hızlandı, belindeki kemere bağlı klipsten küçük tabancasını çıkardı ve bir kılıç gibi havaya kaldırdı. Kapıyı hafifçe iterek açtığında duraksayıp gözlerinin önündeki sahneyi izledi.

Yatakta biri büyük ve horlayan, diğeri ise sessiz ve küçük iki çıkıntı vardı. Televizyonda koşu bandıyla ilgili bir tanıtım filmi oynuyordu. Yana doğru bir adım attığında, adamın yüzü görüş alanına girene kadar devasa kral yatağın etrafında dolandı. Hantal. Ağzı açık. Gözler kapalı. Hatları gevşemiş. Gırtlağından gelen hırıltılar bu yanılsamayı gölgelese de çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Yaklaştı ve tabancanın namlusunu dikkatlice adamın ağzına soktu.

Kahverengi gözler fal taşı gibi açıldı, dudakları tabancanın soğuk namlusunu sıktı ve ardından tekrar aralandı. Davetsiz misafir başparmağıyla yavaşça tabancanın emniyetini açtı. Yüzükoyun yatan adamın gözleri ondan merhamet dilenirken, o yavaşça nefes verdi ve tetiği çekti.

39.

NEENA

Polis sessizce gelmişti ve sirenleri kapalıydı. Toplam üç araç vardı. Pencerenin önünde tünediğim yerde, midemdeki huzursuzluk düğümü büyürken polislerin evimize yaklaşmasını izledim. Bu kötü olmuştu. Neyin yanlış gittiğini bile bilmiyordum ama bu *kötü* olmuştu. Ön kapıyı açan Matt'in peşinden gittim, geniş tuğla basamakları çıktıkları sırada polislerle buluştuk.

"Bay Ryder?" Bir kadın dedektif, polis rozetini gösterdi, ardından kasabanın polis departmanının standart siyah üniformaları içindeki diğer çalışanları tanıttı. "Ben dedektif Cullen. Telefonda evinize giren kişinin evden çıkmış olduğunu siz mi söylediniz?" Ağır bir New York aksanı ve buna uygun agresif bir hali vardı.

"Evet." Matt tam olarak bir metre yetmiş beş santimlik, etkileyicilikten uzak boyunu doğrulttu. "Ön taraftan çıktığını duydum ve evin her yerine baktım. Burada değil."

Avluya baktı. "Buradan mı gitti?"

Kocam başını sallayarak onayladı, çıkışa doğru ayaklarını yere çarpa çarpa yürüyen üç polis memurunu fark etmemişti. "Evet."

Dedektif, "Lanet olsun," diye küfretti. "Donnie, geri çekil. Hepiniz geri çekilin ve nereye bastığınıza bakın. Az evvel ayak izi alma şansımızı yok ettiniz."

Evin sıcaklığına doğru geriledim, gece soğuğu kapının aralığından içeri sızıyordu. Polislerin kanıtlara zarar vermeden içeri girmeye çalışmasını izledim.

"Yan kapıyı açayım. Oradan içeri girebilirsiniz."

"Teşekkür ederiz." Kadın fenerini kaldırıp yüzüme doğrulttu. "Siz Bayan Ryder'sınız?"

"Dr. Ryder," diye karşılık verirken el fenerinin yansımalarını engellemek için elimi kaldırdım. "Rica etsem kapatır mısınız?"

"Tabii." El fenerini söndürerek bana sert bir bakış attı. "Yan kapıda buluşuruz."

~

Evin sol tarafına yaslandığım sırada ellerimi sabahlığımın ceplerine soktum. Kendimi bir suçlu gibi hissediyordum. Bu sahne türkütücü bir şekilde tanıdıktı. Şüpheli bakışlar. Çapraz sorgular. Önceki seferde eve kısaca göz attıktan sonra beni bir polis arabasının arka koltuğuna bindirmişlerdi. Önceki seferde sempatik bakışlarla sorulan bir dizi nazik soru vardı. Şimdi ise bana emirler yağdırılıyordu. Evimde üniformalı bir ordu dolanıyordu. Matt ve ben sanki şüpheliymişiz gibi dışarıda tutulup sorgulanıyorduk.

Dedektif garaj yolumuzun karanlık köşesini işaret etti. "Şu ön kapınız, çitler tüm mülkün etrafını sarıyor mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Yalnızca ön tarafı. Komşuların çitleri yan tarafları kapatıyor. Yani, yan

tarafın çoğunu. Ve ön kapıyı açık bırakıyoruz. Üzerindeki motor bozuk."

"Peki ya mülkünüzün arka tarafı?"

"Arkada dik yokuş yüzünden çit yok. Ağaç hattının ötesinde başka evler var."

"Yani birisi o taraftan içeri girmiş olabilir?"

"Elbette ama o evler de aynı bölge içinde. İçeri girebilmek için bir şekilde girişteki ana kapıdan geçmiş olmaları gerekiyor."

Garajın kapısına doğru ilerleyerek kilidini inceledi. Başıyla duvara monte edilmiş güvenlik tuş takımını işaret etti.

"Güvenlik sisteminiz kapalı?"

"Çalışmıyor. Önceki ev sahiplerinden kalma."

"Hiç güvenlik sisteminiz var mı? Kamera? Hareket sensörü? Görüntülü kapı zili?" Her bir maddeyi saydıkça sesi de yükselmişti. Sorduğu şeylere inanamıyormuş gibi konuşması karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Muhtemelen şehirde bir dairede yaşıyordu. Güvenlik sistemi gerektirebilecek bir mahallede, düşük kiralı bir yerde. Burası Atherton'dı. Eyaletteki en yüksek emlak vergisini ve ev sahiplerinin aidatlarını ödememizin bir sebebi vardı.

"Hayır." Kaşlarını kaldırdığını görünce geri çekildim. "Bilirsiniz, bu mahalledeki çoğu insan kapısını bile kilitlemez. Winthorpelar bazen kapılarını açık bile bırakıyorlar. Bir çeşit güvenlik sistemi kurmak aklımızdaydı ama evi yeniliyoruz. Yeni peyzaj çalışmamızı gördünüz mü?"

Belki de yapılacaklar listemizin üst maddelerine alarm taktırmayı eklememiz gerekirdi. Güvenlik şirketi, alınabilecek çeşitli güvenlik önlemleriyle ilgili kapsamlı bir sunum yapmıştı. Pencere sensörleri, harekete duyar-

lı kameralar, evde birileri sürekli hareket halindeymiş izlenimi verecek bir iç aydınlatma planı. Aşağı yukarı ne kadar tutacağını öğrenmiş ve birkaç dev adımla geri çekilmiştim. Bunun yerine dış mekân için oturma takımına yatırım yapma kararı almıştım. Her türlü hava koşulunda kullanılabilecek o alan, Cat her tarafına limonçello sıçratana kadar değerli ve etkileyici bir yatırım olmuştu.

Yan taraftaki girişi işaret etti. "Siz buradan çıkmadan önce bu kapı kilitli miydi?"

"Evet. Bu kapının sürgüsü var. Dışarı çıkmak için çevirip açtım."

"Buradan eve bir girelim." Eldivenli eliyle kapıyı açıp ikinci hole adım attı. Alçak sesle bir ıslık çaldı ve gözlerini etrafta, eleştirel bir havayla dolaştırırken kaskatı kesildim.

Abartılı ihtişam, Matt'in annesi böyle demişti. Valiz boşaltmaktan bitkin düşmüş ve duygusal olarak sözlü saldırıya geçemeyecek kadar tükenmiş hissettiğim bir gün, öğleden sonra mükemmel bir zamanlamayla aniden kapıda belirivermişti. Elini kadife sandalyenin üzerinde gezdirip hiç etkilenmeyerek burnunu çekmiş, *Sizin gibiler için fazla gösterişli,* demişti. *Şu avize evde var mıydı yoksa siz mi aldınız?* Matt'e benim bir gecekonduda büyüdüğümü, tasarımcı kıyafetleri giymeye başlamadan önce basma elbiselerimle son derece mutlu olduğumu hatırlatmaktan zevk alırdı. Tabii ki de yanılıyordu. Üzerimdeki ucuz elbiseyle onunla tanıştığım gece gülümsemiş olabilirdim fakat hiç mutlu değildim. Babam evdeyken ve o korkunç kasabadan kendimi kurtarıp finansal istikrarın tadına varıncaya kadar hiç mutlu değildim. Matt'i değiştirdiğimi düşünüyordu ama asıl olan şey, onun yaşam tarzının beni değiştirmiş olmasıy-

dı. Güzel bir hayatın tadına bakmamı sağlamıştı. Kendim için daha pahalı zevkler geliştirene kadar orta sınıfın bana sunduğu her lokmayı ağzıma tıkmıştım.

Arkamızdaki memurlardan biri ayakkabılarını paspasa sürttü. "Mülkte kimse yok. Arka alandaki ağaçlık alanı taradım ama boşa kürek çekiyoruz. Gitmiş olabileceği en az altı farklı yön var. Şimdilik ekipten arkadaşlar güvenlik önlemlerini genişletiyor ve mahalleden çıkan arabalarda arama yapıyorlar."

Kadın başıyla onayladı. "Yan eve, Winthorpelara gidin. Bir şey görüp görmediklerini sorun, kapılarını kilitlediklerinden emin olsunlar."

Ah, zavallı Cat. "Zehirlendiği" için muhtemelen hâlâ bitap bir haldeydi. Umarım silahlı saldırgan onların kilitlemedikleri kapılarından içeri sızmamıştır. Umarım yatak odalarına gitmemiştir. Umarım sevgili minik Cat onun paniğine yenik düşmemiştir. *Dermişim.*

Kadın bana baktı. "Diğer taraftaki mülk hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Rusynzkslar yazın burada olmazlar."

Polis memuru başını salladı. "Her iki taraftaki pencereleri ve kapıları kontrol edeyim," diye önerdi.

"Kameralara da bak. Eğer varsa, kayıtları al."

"Tamamdır." Arkasını dönüp çıkarken arkasından kapıyı kapattı, eli kalçasındaki silahının üzerindeydi.

Dedektif evde biraz daha ilerledi, köşeyi döndü ve ana girişe girdi. Elindeki dosyaya bakıp sayfayı çevirdi. "Bayan Ryder, eşinizi de içeri alacağız ve birkaç soruya cevap vermenizi isteyeceğim."

~

Omzum Matt'in omzuna sürtündü, polisler gelmeden üstünü neden değiştirmediğini merak ettim. Üze-

rinde ince, nervürlü bir atlet vardı. Büyük memeleri sarkıyor, koltuk altındaki yağları atletin kenarlarından dışarı taşıyordu. Cildi yapış yapıştı ve mide bulandırıcı bir şekilde omzuma değiyordu. Cildimizin temasını kesmek isteyerek biraz yana doğru kaydım ve dedektifin gözlerinin bu hareketimi takip ettiğini hissettim.

"Ağzımda silahla uyandım." Matt güçlükle yutkunuyordu. "Dişlerime bastırıyordu, başımı geri itiyordu."

"Sonra da tetiği mi çekti?"

"Evet. Klik sesi duydum ama ateş almadı. Tekledi. Silahına baktıktan sonra da kaçıp gitti."

Dedektif, "Şanslıymışsınız," diye yorum yaptı. "İkiniz de." Bana baktı, minnet dolu bir ifade takınarak bakışlarına karşılık verdim.

Ah, evet. *Çok* şanslıydım. Tek bir mermi sonucunda Matt ölebilirdi. Dul kalabilirdim. Bunun yerine burada oturmuş, tüm bu yaygarayla uğraşıyorduk. Bir grup yabancı evimi alt üst ediyordu. Kocam, kılına zarar gelmemiş bir şekilde yanımda otuyordu. Çok şanslıydım.

Dedektif Cullen elindeki soru listesinde aşağılara kaydı, sessizce bekleyip Matt'in verdiği yanıtları dinledim.

Aksanı var mıydı? *Hayır.*

Sesi tanıdık mıydı? *Hayır.*

Uzun boylu muydu? Kısa mı? *Tam olarak bilemiyorum. Yattığım yerden ona bakıyordum. Bir seksen vardır belki? Belki?*

Saçları nasıldı? Kısa? Uzun? Kel? *Şapkası vardı. Hah, şey, kayak maskesi takıyordu.*

Yavaşça mı hareket ediyordu? Topallıyor muydu? Herhangi bir karakteristik özelliği var mıydı?

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Dedektif sürekli soru sormaya devam etmişti ve Matt'in gözlem yapma konusundaki beceriksizliği karşısında gittikçe daha fazla sinirlenmişti. *Biliyorum,* diye araya giresim geldi. *Onu burnunun dibinde kaç defa aldattığıma inanamazsın! Ağzına silah dayalıyken bile dikkatini verememiş olmasına hiç şaşırmadım.*

"Komik bir şey mi var, Bayan Ryder?"

Sandalyemde daha dik oturdum. "Hayır."

"Gülümsüyorsunuz," diye belirtti. "Eminim bu olan biteni komik bulmuyorsunuzdur."

Matt bana dönmüştü, yüz hatları rahatsız olduğunu belli edercesine kırışmıştı. Göğsümde bir öfke patlaması hissettim. Saat sabahın üçüydü! Bu Allah'ın cezası saatte kim aklını başında tutabilirdi ki? "Yorgunum." Ayağa kalktım. "Soruları sabah cevaplayabilir miyiz? Adamı görmedim bile. Sesini de duymadım."

Kadın "Evet..." dedi sakince. "Çünkü tüm bu süreç boyunca uyuyordunuz." Cümlenin son kısmını söylerken hayali tırnak işaretleri çizdiğinde, buna nasıl cüret eder diye hayretle bakakaldım.

"Size olan biteni anlattım. Matt merdivenlerden aşağı inerken bağırarak 911'i aramamı söylediğinde uyandım."

"Bayan Ryder-"

Bir kez daha aynı hatayı yapmasına göz yummayarak, "Dr. Ryder," diye düzelttim.

"Bu iş biraz zaman alacak. Ben kocanızla görüşmemi tamamlarken,belki de kahve içmelisiniz. İyi gelir."

"Peki." Kadın fikrini değiştirme fırsatı bulmadan oradan uzaklaştım. Arka kapıdaki paspasa parmak izi almak için toz döken yakışıklı üniformalıyı gördüğümde, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve üstümü başımı düzeltmek için banyoya gitmeye karar verdim.

Banyoya gittiğimde William'ın cep telefonunu aradım. O gece üçüncü kez olmak üzere aramalarıma dönmemişti.

~

Dedektif Cullen, cılız ellerinde tuttuğu bardaklarımızdan biriyle yanıma geldiğinde yemek odasındaydım. Kahveye bakıp ona Matt'in mi getirdiğini yoksa kendi mi kalkıp aldığını merak ettim. Bu düşünceden sıyrılıp Matt'in yakınlarda olmadığından emin olarak kadına daha yakınıma gelmesini işaret ettim. Sesimi alçaltarak, "Düşünüyordum da, Matt bütün bunları kafasında kurmuş olabilir. Bir yabancı, gecenin bir yarısı bizim evde? Kapılarda hiç zorlama yok? Silahını Matt'in ağzına dayıyor ama namlu ateş almıyor?" dedim, kendi kahve bardağımı elime alırken. İçindeki kahve artık soğumuştu. Evimizin dört bir yanına dağılmış olan ve kanıt arayan ekibe baktım. "Burada birinin olduğuna dair *herhangi* bir kanıt buldunuz mu? Bir mermi deliği? Parmak izleri?"

Kadın bu fikri düşünürcesine başını salladı. "Yani, kocanızın her şeyi uydurduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Geceleri uyku hapı içiyor." Kadının açıkça tepki vermesinden cesaret almıştım. "Belki de böyle bir şey olduğunu düşündü ama olmadı."

"911'i aradığınızda eve birinin girdiğini söylediniz." Sesi sertleşiyor, hecelerine şüphe yerleşiyordu.

"Yatak odası karanlıktı. Bana 911'i aramamı söyleyen bağırmasıyla uyandım. Görüşmeyi yaptığım sırada yarı uykuluydum. Ancak elimizde ne güvenlik kaydı ne de ayak izi var. Üstelik Matt size Pee-wee Herman'dan, Arnold Schwarzenegger'a kadar herkese uyabilecek belirsiz bir tanım vermiş." Sandalyemden kalktığım sırada sesime canlılık geldi. "Aslında hiç burada olmamış bi-

rini arıyor olabilirsiniz. Bunun yerine evinize dönmek istemez miydiniz? Hem bütün eşyalarımızı karıştırma yetkiniz var mı? Bunun için arama izniniz olması gerekmez mi?"

"Neena."

Matt'in donuk sesini duyduğumda kaskatı kesildim, arkamı döndüğümde giriş kapısının hemen yanında duruyordu. Yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde hareketsiz ve gözleri donuktu. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

40.

CAT

Üst balkonda durmuş, arabaların Ryderların uzun girişini tıkamasını izliyordum. Atherton'ın simgesi olan siyah beyaz arabaların ışıkları açık, sirenleri kapalıydı. Karanlığın içinde beyaz ışık hüzmeleri taşıyan siyah figürler hareket ediyor, hareketleri çalılıklar ve ağaçlar yüzünden kesiliyordu. Yavaş ve metodik bir şekilde arama yapıyorlardı.

"Neler oluyor?" William yatak odamızdan dışarı çıktı. Üstü çıplaktı, altında ipek pijaması vardı. Gecenin serinliği karşısında ürperdiğinde kollarını göğsünde birleştirdi, dikkati anında yan evimizde olan bitene kaydı.

"Bilmiyorum. Ambulans var fakat henüz kimseyi bindirmediler. Matt ve Neena'yı aramaya çalıştım, cevap vermiyorlar. Amirin beni aramasını bekliyorum."

Sanki çağırmışım gibi o anda telefon ekranım aydınlandı. Atherton polis karakolunun amirinin özel nu-

marası ekranda belirmişti. Aramayı yanıtladım ve William'ın da duyabilmesi için hoparlöre aldım. "Selam, Danika."

"Haneye tecavüz," dedi selamlaşmadan. "Ya da ters tepen bir silahlı soygun. Henüz emin değiliz. Kar maskeli biri eve girmiş ve kocasını vurmaya çalışmış."

Keskin bir nefes aldım. "O iyi mi? Ve Neena..."

"Zarar gören kimse yok. Silah ateş almamış, adam eve giren yabancıyı korkutup kaçırmış. Eve giren şahsın nerede olduğunu henüz belirleyemedik. Bu yüzden, evde kalıp kapılarınızı kilitlemeniz gerek. Birkaç memuru sizin eve gönderdik, yoldalar. Eğer açık değilse güvenlik sisteminizi devreye sokun lütfen."

William kolumdan tutup etrafa bakarak beni içeri çekti ve Fransız kapıları kapatıp kilitledi. "Polisleri içeri almak için ana girişe gidiyorum." Üzerine yıpranmış bir Stanford tişörtü geçirirken bana sert bir bakış attı. "Sen burada kal."

Ona el sallayıp pencereye doğru ilerledim, perdeyi araladım ve karanlık çimlerde gözlerimi gezdirdim. William yatak odasından çıkıp kapıyı kapattığında telefonu hoparlörden aldım ve sesimi alçalttım. "Danika, dedektiflerin Ryderlar hakkında bilmesi gereken şeyler var."

~

Kıyafetlerimi giyip aşağı indiğimde bir polis memuru çoktan eve girmişti. Merdivenlerin son basamaklarını dönerek indiğimde adam bana başıyla selam verdi. "İyi akşamlar, Bayan Winthorpe."Selam verirken gülümsesem de adamın kim olduğunu çıkaramadım. Bakım Fonu'nun yanı sıra, departmanın yıllık Noel partisine de sponsor olmuştuk. Bu bağışlar bize plakamıza yapıştırmamız için özel çıkartmalar, her bağış listesinin

başında adımızın yazılı olması ve karakola açık davet olarak geri dönmüştü. Kasabadaki her memur adımızla arabalarımızı bilirdi. Bizi sarhoş ve miskin bir halde arabamıza binerken gördüklerinde başka yöne bakarlardı. Ancak hepsi bizi tanıyorken, ben yalnızca birkaç kişiyi tanırdım. Amir McIntyre, tabii ki. Birkaç baş komiser ve dedektif. Şehrin bizim bölgemizdeki ana devriyesi Tim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Matt ve Neena iyi mi?"

"İkisi de iyi," dedi. "Ama eve giren şahsın yerini tespit edemedik, siz bir şeyler duyup gördünüz mü diye sormak istedik."

Yanından geçip ön verandaya çıktım, çıplak ayaklarım cilalı ahşap zeminde büzüşüyordu. Boynumu uzatarak olan bitene bakmaya çalışsam da çitler görüşümü kısıtlıyordu.

William, "Cat," diyerek beni azarladı. "Lütfen içeri gir. Dışarısı güvenli değil."

Dedektif boğazını temizledi. "Bu akşam mülkünüzde herhangi birini gördünüz mü? Bir ses duydunuz mu? Olağan dışı bir şey oldu mu?"

William'a döndüm. "Hayır. Sessiz bir geceydi. Yirmi dakika kadar önce garaj kapılarının açıldığını duydum. Ses beni uyandırdı. Başka da bir şey yok."

Sundurma çatımıza baktı. "Güvenlik sisteminiz var mı?"

"Evet." William mutfağın olduğu tarafı işaret etti. "Size göstereyim." Memur başını sallayıp şapkasını çıkardı, siyah saçlarında yer yer griler vardı. "Teşekkür ederim."

Ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra adamların peşine takıldım. William mutfakta cep telefonundan ulaşabildiği güvenlik kamerası kayıtlarını açarken ben de bir demlik kahve yapmaya başladım. "Hem içeride hem

de dışarıda kameralar var, hareketle, kapı ya da pencere sensörleri tarafından tetikleniyor. İkimizden biri gece yarısı aşağı inerse evin içindeki hareket sensörlerini kapatıyoruz. Bu yüzden şu anda onları göremezsiniz."

"Bu geceye ait dış alan kayıtlarını görebilir miyim?"

Pişmanlık dolu bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Dış alandaki hareket sensörlerini çoğu zaman kapalı tutuyoruz. Tavşanlar, keseli sıçanlar ve bahçemizi ziyaret etmeyi seven tilkiler yüzünden neredeyse sürekli alarm veriyordu. Şimdi sensörler yalnızca kapı, pencere, ya da ön kapı açıldığında devreye girmek üzere ayarlı." Öne eğildim ve o geceye ait kayda tıkladım. "İşte ön kapıdan girişiniz." Arabanın evin giriş yolunda ilerlediğini gösteren birkaç kayıt. Adamın arabadan inmesi ve şapkasını takması. Ön kapıya çıkan merdivenlere gelmeden pantolonunu yukarı çekmesi. Bir an ön kapıya bakışı, sonra zili çalması.

William konuştu. "Buraya ilk taşındığımızda güvenlik konusunda oldukça sıkıydık ama zamanla bir rahatlama hissettik. Çoğu zaman alarmları devre dışı bırakıyoruz ya da kapıları bile kilitlemiyoruz."

Adam elini William'a uzattı. Ben de en azından, ona bir fincan kahve ikram etmek istediğim için aceleyle kahve demliğini aldım. "Bu benim kartım, üzerinde cep telefonu numaram var. Eğer ikinizden birinin aklına bir şey gelirse lütfen beni arayın."

"O adamın evlerine nasıl girdiğini biliyor musunuz?" Kahve servisi bölümünden bir karton bardak alarak ağzına kadar doldurdum. "Krema? Şeker?"

"Hmm, yok. Böyle iyi. Teşekkürler. Ve hayır, eve zorla girildiğine dair herhangi bir ipucu bulamadık."

William, "Kapıyı kilitlememiş olabilirler," diye yorumda bulundu. "Güvenlik sistemleri de yok. Matt

düştüğü zaman, mahalle güvenliğinin onları bunun için uyardığını hatırlıyorum."

"Evet, görünüşe bakılırsa Bay Ryder şanssızlıktan nasibini almış." Adam bana baktığında, Amir Mclntyre'ın ona ne kadarını anlattığını merak ettim.

"Ben karşı eve geçeyim." Elimdeki kahve bardağını ona uzattım ve gardıroba gidip uzun bir kaşmir hırka çıkardım. "Neena'yı görmem lazım. Çıldırmış olmalı."

William, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi. "Eğer adamı bulamamışlarsa..."

"Dışarıda kaç tane polis olduğunu gördün mü? Atherton'da şu anda en güvenli yer burası. O adam her neredeyse suç mahalline asla geri dönmez."

"Dur, bana bir dakika ver." William koridora çıktı. "Altıma bir kot pantolon giyeyim. Ben de geliyorum."

~

Ellerim hırkamın derin ceplerinde, Ryderların evine beraber gittik. Başımızın üzerinde karanlığın içine doğru yöneltilmiş uzun huzmeler uçuşuyor, beyaz halkalardan oluşan ışıklar ağaçları aydınlatıyordu. Memura yaklaştım ve garaj yolunun yeteri kadar aydınlatılmış olmasından mutluluk duyarak arkama baktım. "Şimdiye kadar nerelere baktılar?"

"Ryderların mülküne ve çevredeki arsalara. Evin arkasındaki alan oldukça dik ve kaçan adam bizden en az on beş dakika ileride."

Karanlık gökyüzüne baktım. "Helikopter getirtebilir misiniz? O şekilde arasanız?"

Kıkırdadı. "Bu iş için olmaz. Ortada bir cinayet olsaydı, o zaman belki. Ancak cinayete teşebbüs bütçe hesaplaması açısından gri alanda." Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde beni rahatlatmak adına telaşlandı. "Tabii bu, adamı bulmak için ellerinden geleni yapmayacak-

ları anlamına gelmez. Ancak helikopter gibi şeyler bu noktada biraz abartı kaçar. Merak etmeyin. Köpekler yolda. Adamın gittiği yönün izini sürebilirler." Bizi garaj yoluna doğru yönlendirdi.

William kaşlarını çattı. "Cinayete teşebbüs mü? Ben silahlı bir soygun olduğunu sanıyordum."

"Ayrıntıları sizinle dedektif paylaşacaktır." Özür dilercesine omzunu silkti. "Şimdiye kadar yürütülen soruşturmanın her detayına hâkim değilim."

Evin içinde hızlı adımlar attım, bazı cevaplara daha yakın olmak için can atıyordum.

Açık garaja girip Matt'in Volvo'sunun yanından geçerek eve adım attık. Memur, ben kapının tokmağına dokunamadan kolumu tuttu. "Bayan Winhtorpe?"

Döndüm ve bana uzattığı parlak mavi naylonları fark ettim. Ayakkabılarıma baktı. "Bunlar galoş. Ayrıca ikinizin de eldiven takması gerekli."

"Ah." Tuhaf bir kahkaha attım. "Evin her yerinde parmak izlerimiz var zaten. Buraya çok sık geliyoruz."

"Yine de olay mahallini elimizden geldiğince korumalıyız."

Galoşları ayakkabılarımın üzerine geçirirken kapıdaki cam bölmelerden içeride daha fazla memurun olduğunu gördüm. Neena, bu davetsiz misafir karşısında deliye dönmüş olmalıydı. Eldivenlerimi taktım ve söz dinlediğimi göstermek istercesine avuçlarımı kaldırarak memura bakıp başımı aşağı yukarı salladım.

İçeri girdiğimiz anda duyduğum ilk şey, Matt'in boğuk ama bariz bir öfkeyle yükselen sesiydi.

41.

NEENA

Son on altı yılda Matt'in her türlü duygudan geçtiğini görmüştüm. Gurur. Korku. Acı. Aşk. Kızmıştı da. Hatta birkaç kere öfkeden gözü dönmüştü. Ama çalışma odasına girip kapıyı kapattığımızda, yüzünde beliren nefret dolu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

"Sen az önce benim her şeyi *kafamdan uydurduğumu* mu söyledin?" Sesi çok sakin olsa da bakışlarındaki ifade, sınırları zorlanmış bir adama aitti.

"Böyle söylemedim," diye karşı çıktım. "Sadece yorgun olduğumu ve hiçbir şey görmediğimi söyledim. Bildiğim kadarıyla odamızda kimse yoktu."

"Bana bak Neena."

Baktım. On dokuz yaşımda evlenip, yirmi iki yaşımda boşanmak istediğim adamın gözlerine baktım. Bu, onun suçu değildi. Son yirmi yılda neredeyse yirmi kilo almıştı ve saçlarının yarısı dökülmüştü. Buna rağmen

neticede aynı adamdı. Sadık. Güvenilir. Bana umutsuzca âşık. Değişen bendim.

"Bugüne kadar kafamdan uydurduğum *tek bir şey* oldu mu?"

Hayır. Sinir bozucu derecede dürüsttü. Bir keresinde, ikinci el bir araba alıp kullanım kılavuzunun içinde yüz dolar bulmuş ve sırf parayı iade edebilmek için arabanın bir önceki sahibinin izini sürmüştü. Tuhaf bir hareketti ve doğal değildi. Bunun nedeni, bir nebze de olsa o zamanlar -beş yıl önce- işlediği suça bağlı olabilir miydi? Duyduğu suçluluk hissinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünmeden edemiyordum.

"Uyduruyorsun demedim," diye ısrar ettim.

"Evet, dedin. Tam olarak aynen böyle dedin."

"Bütün eşyalarımızı karıştırıyorlar, Matt. Yorgunum ve hepsinin buradan gitmesini istiyorum. Üstelik yatak odamıza giren bir psikopatla bir hırsız arasında dağlar kadar fark var. Eğer odamıza biri girdiyse bizi öldürmek için gelmemiştir. Bizi soyuyordu. Aşırı dramatik davranıyorsun ve bu da olaya yanlış yerden bakmalarına neden oluyor." *Bana yanlış yerden bakıyorlar.*

"Ölüm şu kadar uzağımdaydı." Başparmağını ve işaretparmağını birbirine bir kıl inceliği mesafesinde yaklaştırdı. "Buna şaşırmadın bile. İyi miyim diye sormadın. Dürüst olmak gerekirse umurunda olduğunu bile sanmıyorum. Demek *çok yoruldun*? Bu konuyu bile kendi meselen haline getirmeden duramadın mı?"

Sözleri karşısında ürperdim, tükürükler eşliğinde nefret saçıyordu. Sesi yükseldikçe yüzü kızarıyordu. Konuşmasını bitirdiğinde teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Tamam, özür dilerim. Lütfen sesini yükseltme. Tüm bu insanlar burada mı kalsın istiyorsun? Peki. Bırakalım da bütün evi parmak izi tozuyla kaplasınlar.

Ama yukarıdaki kasada ne sakladığını unutma." Öne doğru bir adım attım ve sadece onun duyabileceği bir sesle adeta tısladım. "Bütün evi aramalarına izin veremeyiz. Anlıyor musun beni?"

Koridordan konuşma sesleri yükseldiğinde kaskatı kesildim. Matt'in cevabını susturmak için elimi kaldırdım. Dikkatlice dinlediğimde sesi tanıyarak kapıyı açtım, içim bir heyecan dalgasıyla titriyordu.

William gelmişti.

42.

CAT

"Bay ve Bayan Winthorpe?" Kadın dedektif bize yaklaştı. "Gecenizi bölmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama burası bir olay mahalli. Olay mahallini bozmamanız için ikinizin de yemek odasında kalmasını rica etmek durumundayım."

William öne doğru yürüdü. "Anlıyoruz, özür dilemenize gerek yok. Herhangi bir ihtiyacınız olursa evimiz size açık. Operasyonu yönetmek için bir alana, tuvalete, yiyecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız eğer, gelmeniz yeterli. Çalışma arkadaşlarınıza kahvaltı olarak sandviç ve kahve hazırlamaları için çalışanlarımızı çağırdık, yoldalar."

Başını kısaca aşağı yukarı sallayarak teklifi değerlendirdi. "Teşekkürler, buna gerçekten gerek yok. Kısa bir süre sonra herkesi rahat bırakmayı umuyoruz."

"William." Neena geldi, Matt onun hemen arkasın-

daydı. Hızlıca Matt'i süzdüm, yara almadığını görünce rahatladım. "Ve... *Cat.*" Dudaklarının kenarı memnuniyetsiz bir ifade ile bükülmüştü. "İkinizin de buraya gelmesi ne hoş bir davranış. Polisin işi bitmek üzere, yani bütün bu..." Dağınıklığa baktı. "Birazdan hepsi gitmiş olur."

Dedektif Cullen, "Aslına bakarsanız," diyerek onlara baktı. "Eviniz artık bir olay yeri ve köşe bucak aranması lazım, özellikle de ebeveyn yatak odasının. Ayrıca tam bir arama emri çıkarmak için gerekli evrakları da hazır etmek üzereyiz, telefonlarınız ve bilgisayarlarınız da bu arama emrinin kapsamında olacak."

Neena bir anda kasıldı. "Ne?" diye çıkıştı. "Eve giren şahıstan iz bulmak için kanıt arıyorsunuz sanıyordum. Parmak izi, ayakkabı izi falan. Bana bu işin uzun sürmeyeceğini söylemiştiniz."

Dedektif bir adım bile geri atmadı. Açıkçası Neena Ryder'ın en büyük hayranı gibi de durmuyordu. "Üst birimlerden bir telefon geldi. Bu meseleye derinlemesine bakacağız. Hiçbir şeyi atlamadığımızdan emin olmak için daha dikkatli çalışacağız."

Üst birimlerden telefon. Derinlemesine bakacağız. İşte tam da bu yüzden geçen sene polis teşkilatına altı haneli bağışta bulunmuştuk. Bir adam evime izinsiz girip oturma odasının duvarlarını sekiz farklı çocuğun kanıyla boyasa, on beş dakika içinde FBI'ı ayağıma getirebilir, bir saat sonra da evime kavuşabilirdim. Kurallar ve prensipler vardı; ancak *her zaman* bunların etrafından dolanan ve gidilebilecek alternatif yollar da vardı. Bu yüzden amiri aradığımda ona bu olayın köküne inmeleri için gereken her yolu denemelerini söylemiştim. Zehirlendiğimi ve Matt'in şüpheli düşüşünü anlatmıştım. O da bu meseleyi, sanki kendi ailesi tehlikedeymiş gibi ele alacağına dair söz vermişti.

Bu, William'ın asla öğrenmemesi gereken ve Neena'yı kızdırabilecek bir konuşmaydı. Fakat evlerimizin

arasında yüz metreden daha az bir mesafe vardı. Geçtiğimiz hafta sonunun bir kısmını, ağzımda kusmuk tadıyla hastane önlüğü içinde geçirmiştim. Matt'in ya da Neena'nın mahremiyetinin ihlal ediliyor olması umurumda değildi. Sorularıma yanıt bulmak ve -eğer varsa- arada bağlantı kurabilmek için polisin yardımına ihtiyacım vardı.

Dedektif Cullen'la göz göze geldik ve aramızda sözsüz bir iletişim gerçekleşti. Amiri aradığımı biliyordu. Kahvemden bir yudum aldım, artık soğumuş olan içeceğimi ürpererek yuttum.

"İkinize daha önce de söylediğim gibi, burası artık bir olay mahalli."

Neena öfkeden kudurarak, "Telefon kayıtlarından ve bilgisayarlardan bahsetmemiştiniz," dedi. "Bilgisayarımda ayrıcalıklı müşterilerimle ilgili dosyalar var. Kişisel e-postalarımız var ve hayatlarımızı sırf bu mesele için didik didik etmenize izin-"

"Bu bir tartışma değil, Dr. Ryder. Bir gerçek. Bu meseleyi tıpkı bir cinayet olayına gösterdiğimiz titizlikle ele alıyoruz. Cinayet işlenmemiş olmasına şükretmeniz lazım." Not defterini, son sözlerini söylemiş birinin netliğiyle kapattı.

Neena önce tereddüt etti sonra da ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok saçma. Hepinizi dava edeceğim." Arkasını döndü, kolunu mutfak tezgâhının üzerinden geçirerek üzerindeki bütün kahve fincanlarını yere devirdi. Fincanımın tezgâhın kenarından fırlayıp, çikolata renkli bir sıvı saçarak fırının kapısına çarpmasını izledim.

Omuz silktim. "Kahvem soğumuştu zaten."

Bir tabureyi tekmeleyerek kenara fırlattığında Matt yüzünü buruşturdu.

İçgüdüsel olarak ona uzandım ve sarıldım.

Sakin bir şekilde, "Sen iyi misin?" diye sordum.

Dudakları şimdiye kadar gördüğüm en yürek bur-

kan ifadeyle büküldü. "İyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı. "Biraz sarsılmış vaziyetteyim. Ağzıma dayanmış bir silahla uyandım."

William, "Tanrım, Matt. Hayatta olduğun için çok şanslısın," diye mırıldandı.

"Yara almadan kurtulduğuna çok sevindim," dedim ona bir kez daha sıkıca sarılarak. "Kahvaltıya bize gelsenize? Biraz dinlenmek ve uyumak isterseniz misafir odamız hazır." Dedektife baktım. "Burada olmalarına gerek var mı? Çok yorulmuş olmalılar."

Neena, William'a bakarak, "Ah, bilemedim," dedi. "Size zahmet vermeyelim?"

Dedektif Cullen kabul edercesine başını salladı. "Yakınlarda olduğunuz sürece gitmenizde bir sakınca yok. Bay ve Bayan Ryder, telefonlarınız açık kalsın lütfen." Bir adli tıp teknisyeni merdivenlerin tepesinden heyecanla Dedektif Cullen'a seslendi, dedektif bize bakıp elini kaldırdı. "Bir dakika bekleyin. Size ihtiyacımız olabilir." Odadan çıktı, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üst kata gitti ve ebeveyn yatak odasına doğru gözden kayboldu.

Matt ve Neena'nın birbirlerine attıkları bakışı yakaladım, bu bakış şüphelerimi anında arttırmıştı.

"Siz eve gidin," dedi Neena hızlıca. "Bizimle işleri biter bitmez geliriz."

William, "Emin misiniz?" diye sordu. "Biz –"

Matt sözünü keserek, "Eminiz," dedi. "Birazdan geliriz."

Başımızı sallayarak onayladık ve onlarla vedalaştık. Evden çıkarken arkamı dönüp ayrı ayrı duran çiftimize baktım, bakışlarını inatla birbirlerinden uzak tutuyorlardı.

43.

NEENA

Nakit paralar, yerdeki gizli bölmenin dibinde üç düzgün sıra halinde istiflenmişti. Yerdeki paralara bakıp umutsuzca neden orada olduklarına dair bir açıklama bulmaya çalıştım.

Gizli bölme yatak odamızın zeminindeydi. Yerde açılan delik, ahşap döşemelere sorunsuz bir şekilde oturan bir kapağın altında gizliydi. Zemindeki desenler kapağın kenar çizgilerini gizliyordu. Gizli bölmeyi, buraya taşındığımızda fark etmiştim ve üzerini hemen bir halıyla kapatmıştım. Matt... Matt'in bu bölmeden haberi yoktu. Şimdi ise dizlerinin üzerine çökmüş, sessizce açıp kapanan menteşeleriyle yerdeki bölmenin kapağını inceliyordu.

"Bunu birkaç saat önce bulduk." Dedektif Cullen başıyla parayı işaret etti. "Bunca nakit para ne için?"

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu bölmenin varlığından bile habersizdim." Artık çok geçti, iç

kısımdaki elciğin üzerinde parmak izi tozunu fark ettim ve bunu nasıl görmemiş olduğuma lanet ettim.

Matt öne doğru uzandı fakat sonra tereddüt etti. "Paraya dokunabilir miyim?"

Dedektif Cullen ona bir çift lateks eldiven uzattı. "Bunları tak." Bana da bir çift uzattı ama başımı iki yana sallayarak bir iki adım geriledim. Matt eldivenleri taktı ve en yakınındaki nakit para destesini eline aldı, paralar iki bin dolarlık paketler halinde istiflenmişti. Desteнin içindekileri kontrol etti. Parmağıyla hafifçe paraların üstünden geçerek saymaya başladı.

Matt saydıkça aklımdan onunla birlikte saydım. Her destede aynı miktar olduğunu var sayarsak, en az seksen bin dolar vardı. Tüm bu para Bernie'nin Mobilyaları'ndan aldığımız ucuz bir halının altındaydı.

"Sizin değil mi?"

Vereceğim cevaba göre paranın bizden alınıp alınmayacağını merak ederek tereddüt ettim. "Parayı ben koymuş olabilirim," dedim dikkatle. "Unutmuşumdur."

Matt'in bakışları bana döndü, gözleri şüpheyle kısılmıştı. Bu küçük servet bize aitmiş gibi davranmanın önemini, nasıl olur da fark etmez diye ben de ona aynı tereddütle ters ters baktım. Aramızda uzun ve sessiz bir bakışma savaşı gerçekleşti sonra Matt tekrar paraya baktı. Yeşil banknotlardan oluşan destelerin yanına sıkıştırılmış kırmızı kutuya baktı. Ben de aynı şeyi yaptım, kırmızı kutu tanıdıktı. "Kutuda ne var?"

Dedektif başıyla kutuyu gösterdi. "Açın."

Matt kapağına uzandığında göğsüm sıkıştı, ona bunun bir tuzak olduğunu, geri çekilmesini, dokunmamasını haykırmak istedim...

Öne eğilip kutuya baktı. Kendime rağmen, içinden çıkanlara onun açısından bakabilmek için yana kaydım.

Kutunun içi fotoğraflarla doluydu. Farklı boyutlarda

fotoğraflar, orijinalleri farklı biçimlerde kesilmişti. Desteyi çıkardı ve parlak baskılı fotoğraflara tek tek baktı.

Hepsi William'ın fotoğraflarıydı. Bazıları bulanık, bazıları net. Bazıları tuhaf bir açıyla bizim evimizde çekilmişti, William'ın dikkati başka bir yerdeydi. Birinde New York'ta kameraya gülümsediği bir an vardı, diğerinde bir çeşit koşu etkinliğinde çamurla kaplı haldeydi. Bakması en zor olanlar, sona doğru olanlardı. Matt'in sırtının kasıldığını, boynunun kaskatı kesildiğini gördüm; her bir fotoğrafa acı dolu ağır çekimde bakarken hareketleri yavaşlıyordu.

William'ın düğünden bir fotoğrafı.

Cat'le bir selfie, bariz bir şekilde yataktalardı.

William bir futbol maçında, kolunu Cat'e dolamış.

Yine ikisinin bir fotoğrafı, Hawaii sahilinde çekilmiş.

Fotoğrafların her birinde Cat'in yüzü siyah keçeli kalemle karalanmıştı. O karalamaların üstüne de kendi fotoğraflarımdan dikkatlice kesilmiş yüzüm yerleştirilmişti. Parlak gülümsemem William'ın yanında yerini almıştı. Matt'in omzunun üzerinden bakarken fotoğraflar deli birinin işi gibi görünüyordu. *Benim.*

Son üç fotoğraf en kötüsüydü. Dördümüzün fotoğrafları. Kulüpte, havuz kenarında. Winthorpe Vakfı bağış amaçlı tenis turnuvasında. 4 Temmuz partisinde. Her birinde Matt'in ve Cat'in kafaları kesilmiş, önceden kafaların olduğu kaba deliğin kenarlarına kırmızı kalemle kan damlaları çizilmişti.

Elindeki fotoğrafları sanki zehirliymişler gibi yere attı. Şişman dizlerinin üzerine kapandı, sanki az önce sevişmişiz gibi hırıltılı sesler çıkarıyordu. Bana döndüğünde Matt'ten yayılan acı ve nefret hissi, kendimi savunmak için bir adım geri atmama neden oldu. "Sensen William'a takıntılısın."

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Değilim. Ben yapmadım, bunu ben yapmadım Matt. Hadi ama! Seni se-

viyorum." Onun olmadığı bir hayatla ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan attım ve Matt'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Hayatım boyunca bana kıymetliymişim gibi bakan, beni değerli bir ödülmüşüm gibi koruyan tek kişi oydu. Onu kaybedemezdim, bana böyle bakmasına izin veremezdim.

"Yattın mı onunla?" diye bağırdı.

"Ne?" Nefesim kesilmişti. "*Hayır*. Matt." Elini tutup ellerimin arasına aldım. "Matt, seni seviyorum. Tüm bunlar - bunların hepsi bir tezgâh. Bu fotoğrafları buraya biri koymuş. Ben yapmadım. Onu sevmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile. Ben seni seviyorum." Yalanlarım gerçeklerle karışmıştı, söylediğim her şeye inanması için dua ettim. İnanmak zorundaydı.

"Yirmi sene boyunca sana mükemmel bir koca olabilmek için kendimi paraladım," diye köpürdü. "Kıskançlığına tahammül ettim. Kariyerini, estetik ameliyatlarını destekledim, özgüvensiz anlarında yanında oldum... peki ne için? Yatağımızın altında seksen bin dolar saklaman ve komşumuza saplantılı olman için mi? Bunca zaman Cat olduğunu sandım. Nefret ettiğinin Cat olduğunu. Benzemek istediğin kişinin Cat olduğunu. Kafaya taktığın kişinin Cat olduğunu sandım."

"Cat'e kafayı falan takmadım," diye çıkıştım. "Ondan *nefret* ediyorum."

"Öyleyse onlarla neden bu kadar çok zaman geçirdik? Bütün o akşam yemekleri? Bir anda saçma sapan kapıdan uğramalar? Kabul et, Neena. Hepsi *onun* yüzündendi." Bana, bundan yirmi yıl önce kaçmayı başaramadığım, şimdi de kaçamayacağım bir ifadeyle baktı. "Neena, bana bak ve gerçeği itiraf et."

"O benim patronum," dedim sessizce. "Yaptıklarımın tek sebebi işimden olmamak ve bize yeni kapılar açmaya çalışmaktı." Ektiğim bu yeni fikir, tıpkı bir ot gibi anında büyümeye başlamıştı. William bana zorla

sahip olmuş olabilirdi. Uygunsuz yorumlarda bulunmuş, dokunmuş olabilirdi. O toplantı odasında neler yaşandığını kimse bilmiyordu. Benim sözüme karşı William'ın sözü olurdu. Belki bu gece olanların nedeni de William'dı. Belki de bana kafayı takan oydu ve kocamı öldürmek için kiralık bir katil tutmuştu. İşe yarayabilirdi. İşe yaramasa bile William'ın imparatorluğuna yönelik bu tehdit, bir şeyler elde etmek için yeterli olurdu. Tüm bu olan biten için birkaç ek ödül.

"Bunu da bulduk." Dedektif, yerdeki açık bölmenin yanına çömeldi ve kutunun altından bir çerçeve çıkardı. Fotoğrafı bana uzattığında Matt irkildi. İçinde eskiden düğün fotoğrafımızın olduğu, oymalı ahşap çerçeveyi tanımıştı. Sanki o noktaya çekiliyormuşum gibi çerçevenin daha önce durduğu şifonyere baktım.

"Çerçeve bizim ama içindeki fotoğraf..." Başımı iki yana sallayıp yalan söyledim. "Bu fotoğrafı daha önce hiç görmedim." Bu, William'ın kameraya gülümsediği samimi bir anın fotoğrafıydı. Cat'le birlikte gittikleri Afrika safarisinde çekilmişti. Cat'in Instagram hesabındaki yüzlerce fotoğrafından biriydi.

"Bunların hepsi komşunuzun fotoğrafları." Cama hafifçe vurdu, kısa tırnakları William'ın yüzünü gösteriyordu. "William Winthorpe."

Boğazımı temizledim. "Evet ama bunların hiçbirini ben yapmadım. *Hiçbirini* daha önce görmedim."

"Az önce parayı buraya koymuş olabileceğinizi söylediniz."

"Yalan söyledim. Para benim değil."

"Zemindeki bu bölmeden haberiniz var mıydı?"

Göğsüm daraldı, panik göğsüme ateş gibi yayılıyordu. Kapağın tutacağında parmak izlerim olmalıydı. Tereddüt ettim. "Belki."

"Belki?" Matt söylediğimi tekrarladı. Fotoğraflara baktı, William'la benim görüntülerim beynine sonsuza

kadar kazınmadan önce onunla yalnız konuşmam gerekiyordu. Ayağa kalktı.

"İyi misiniz, Bay Ryder?" Dedektifin sözleri sol tarafımda bir yerden geldi. Matt'e baktım, ten renginin soluk griye döndüğünü fark ettiğimde endişelerim artmaya başladı.

"Dürüst olayım mı?" Elini göğsünün yan tarafına koyduğunda son çektirdiği ultrasonda ortaya çıkan kalp karıncığındaki kalınlaşmayı düşündüm. "Kusacak gibiyim. Ben bilmiyordum..." Elini önündekilerin üzerinde gezdirdi. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Al benden de o kadar," diye çıkıştım, kimsenin bana inanamamasına öfkelenmiştim.

Dedektif de ayağa kalktı ve endişeli bir ifadeyle Matt'e doğru ilerledi. "Biraz su ister misiniz? Ya da banyoya gitmek?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece... benim burada işim bitti mi? Bana başka sorunuz var mı?"

Dedektif Cullen'ın bakışları bana döndü. "Hayır..." dedi yavaşça. "Gidebilirsiniz. Ama Neena, size birkaç sorum daha olacak."

Matt yanımdan geçti, kapıya doğru ilerlerken adımları titriyordu. Ben de peşinden gittim. "Matt, onları buraya ben koymadım, biliyorsun. Ben asla –"

"Senin hakkında artık hiçbir şey bilmiyor gibiyim." Sesi alçak olsa da ağzından çıkan her kelime içime bir kurşun gibi saplanmıştı. "Uzak dur benden." Kapının hemen önünde durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bu arada, Dedektif? Kasaya da bir bakmak istersiniz belki."

Ağzımı açtım ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. İçimdeki tüm hisler tavan yaptı, eğilip büküldü, en büyük korkularım tek bir sessiz, sakin ıstırap çığlığına dönüştü. Kocam, benim sevgili aptal kocam bana ihanet etmişti.

44.

CAT

Sabahın üç buçuğunda, hiç şikâyet etmeden yirmi dakikalık yolu kat edip gelen dört polis memuruyla mutfaktaydık. Üniformalılardan bazılarının yüzü kırışmıştı ve amirimiz son on dakika içinde iki kez esnemişti. Fransız tostlarımız tavada kızarmaya çoktan başlamış, misafir odasındaki buzdolapları doldurulmuş, yataklar ters çevrilmiş ve taze çiçeklerden buketler hazırlanmıştı. Kahve, tereyağı ve gül kokusunu içime çekerken lisedeyken sabah erken saatlerde geçirdiğim anları hatırladım. Her gün okula gitmeden önce iki saat boyunca atları besler ve pisliklerini temizlerdim. Sonra da saat beş buçukta evden çıkardım. Babam her sabah, ben evden çıkmadan mutfağa koşturur, kahve ve tereyağlı ekmek eşliğinde benimle biraz zaman geçirirdi. Ben kapıdan çıkarken bana attığı gururlu gülümsemesiyle ruhumu beslerdi.

O çiziklerle kaplı mutfak masasından ve hafifçe yanmış kızarmış ekmekten bu yana çok fazla yol kat etmiştim. Odanın diğer tarafında duran William'ın bakışlarıyla buluştum, gülümseyip çatalını bıraktıktan sonra bana doğru ilerledi.

Beni kollarının arasına alarak başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Duygu yüklü tavırlarına karşılık vererek ellerimi beline doladım.

"Bu delilik," dedi sessizce. "Ya adam onların evine gitmek yerine bize gelseydi?"

"O zaman güvenlik sistemimiz deliye döner ve biz de adam daha ön kapıya bile varamadan panik odasına gitmiş, polisle telefonda konuşuyor olurduk." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Tabii aşağı inip adamın hakkından gelmeni engelleyebileceğimi varsayarsak."

"Adamın hakkından çok iyi gelirim," diye kabul etti. "Ayrıca herhangi bir hesaplaşmada keskin dilimden başka bir şey kullanmayalı uzun zaman oldu."

Ona bakıp sırıtarak "Yani, çok becerikli bir dilin var," diye takıldım. "Bunu şahsen onaylayabilirim."

Biri hafifçe öksürdü, ikimiz de dönüp baktığımızda Matt kolları iki yanda gevşek bir şekilde sallanırken kapıda bekliyordu. William kaşlarını çattı ve ona doğru bir adım attı. "İyi misin?"

"Karımla aranda ne var?"

Bakışlarım sessizce duran William'a kaydı. Vereceği cevabı beklerken kalbimi kaplayan korkuyla, "William?" dedim.

"Biz, birbirimize karşı hiçbir şey hissetmiyoruz," dedi sonunda.

"Hiçbir şey *hissetmiyoruz* mu?" Kendime olan özgüvenim ve hissettiklerim, bu basit ama korkunç derece-

de kaçamak yanıtı duyduğumda öfkeyle birlikte ani ve şiddetli bir şekilde kamçılandı. Tezgâhın etrafında dolanıp Matt'in yanına geldim. "Ne demek oluyor bu?"

Matt, sanki ağzından çıkan her kelime nefes almasını daha da zorlaştırıyormuş gibi, "*Dokundun* mu ona?" diye sordu.

"Evet." William'ın cevabıyla dikkatimi tekrar ona verdim. "Bir kere. Hiçbir anlamı yoktu."

Hiçbir anlamı yoktu. Kelimeler sanki beni boğazlıyor gibiydi. Bir dinleyici kitlemiz olduğunun neredeyse hiç farkında değildim, kocam evliliğimizin her yerine sıçıp batırırken mutfak personeli sessizliğini koruyordu. *Hiçbir şey* ifade etmeyen bir şey için evliliğimizi riske mi atmıştı yani? Bu bizim için ne demekti? Hayatımız için? Bunun, onun için önemi neydi? Yere düşmemek için tezgâhın kenarına tutundum, ben cevap veremeden Matt konuşmaya başladı.

"Bunu karıma da anlatmak istersin belki." Matt'in üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı, sürekli neşe saçan yüzünde hiç tanıdık olmayan bir ifadeydi. "Senin için hiçbir şey ifade etmeyebilir ama az önce yatak odamda gördüğüm kadarıyla onun için çok şey ifade ediyor."

~

"Odasında ne bulduğunu bize söylememiş olmasına inanamıyorum." William ellerini kalçasına dayamış, yemek odamızın yan pencerelerinin önünde duruyordu. Matt'in arabasının adli tıp aracının etrafından dolanarak dışarı çıkmasını izledi.

Odanın girişinde durmuş, William'ın bana dönmesini ve hayatımıza ne yaptığını kabul etmesini bekledim. Araba gözden kayboluncaya kadar pencerenin önünden ayrılmadı, yüzü inatla başka bir yöne dönüktü, gizleniyordu.

Eskiden onu bir tanrı olarak görürdüm. Ne zaman bu kadar düşmüştü? Evlendiğim adam, bu kadar keskin bir şekilde nasıl değişmişti? Temel insani arzular karşısında bu kadar mı zayıf ve acizdi? *Hiçbir anlamı yoktu.*

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Tabii eğer öğrenecek olsaydın." Başını yana çevirdi, profili görünüyordu ama gözleri belli belirsizdi. "Bu şekilde duyduğun için özür dilerim."

"Yani sen... ne? Onunla seviştin mi?" Biliyordum. O daha ağzını açmadan cevabı biliyordum. Havada asılı gibiydi. Onun varlığını havada, her yerimizi kaplamış gibi hissedebiliyordum. "Bana bunu yapmadığını söyle."

"Cat." İsmim dudaklarından kırık dökük bir hece gibi döküldü. Bana döndüğünde yüzünde duygu karmaşası vardı.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Özür dilerim."

Belki de yanılıyordum. Belki...

"Bir anda oldu. O..."

En yakınımdaki nesneyi, -Güney Afrika'dan aldığımız cam bir kâseyi- kaptım ve masanın üzerinden ona doğru fırlattım, narin parça zeminin üzerinde paramparça oldu. Bir şeyi yok edebilme becerisi iyi hissettirmişti. "O, *ne*?"

"Bir türlü durmak bilmedi. Onu uzak tutmaya çalıştım ama ben..."

Sesimi yükseltip parmağımı ona doğru sallayarak, "Sana *söylemiştim*," diye tısladım. "Sana, bize kafayı taktığını söylemiştim. Çok yakınımıza geldiğini söylemiştim. Ve sen de bana, sana güvenmemi söylemiştin. Sanki delirmişim gibi davrandın. Bunu yapmasına *sen* müsaade ettin."

Bana ulaşmaya çalışarak "Sıçıp batırdım," dedi sessizce. "Hiçbir mazeretim yok. Ben-"

Onu göğsünden ittim. "Matt'i öldürmeye çalıştı. Farkındasın bunun, değil mi? Ve evlerine gittiğimizde beni zehirledi. Ölebilirdim. Onun nasıl bir deli olduğunu biliyor muydun?"

Pencerenin önündeki koltuğa gömüldü ve başını avuçlarının arasına aldı. "Hiçbir şeyden haberim yoktu, Cat. Bencilce, özgüvenim yokmuş gibi ve aptalca davrandım."

"Ve ilişkimizi de bu süreçte riske attın," dedim sessizce. "Sakın korunmadım deme."

Cevap vermedi, sessizliği zaten bildiğim şeyi doğruladı. *Onun içine girerken korunmamıştı.* Ya Neena ondan hamile kaldıysa? Tüm bunları yaparken beni bir kez bile düşünmüş müydü?

Her gün işten gelip kapıdan girdiğinde, sanki nasıl da her şey normalmiş gibi beni dudaklarımdan öptüğünü hatırladım. "Onu seviyor musun?" Daha yumuşak bir sesle sormuştum, dile getirmekten en çok korktuğum soruydu.

"Hayır." Ayağa kalkıp yüzünü buruşturarak bana doğru geldi. "Ben... Ben onunla olup -bir kere onunla olup- ne bok yediğimin bile farkında değilim." Bileğimi tuttuğunda geri çekildim.

"Ben, yapamam..." Keskin bir nefes aldım. "Bundan daha iyisini yapamam, William. Biz mutluyuz. Her zaman güçlü kaldık. Eğer şimdi bana sadık kalamıyorsan, zor zamanlarımızda ne olacak?" Gözyaşlarımın geldiğini hissettim ve hıçkırıklara boğulmadan önce söylemek istediklerimi söyleyebilmek adına acele ettim. "Sen benim *her şeyimdin.*"

"Cat," dedi nazikçe, sesi daha önce hiç duymadığım

kadar yıkılmış bir tondaydı. Kırık döküktü. On dört sene boyunca, babası öldüğünde bile sesi böyle çıkmamıştı. "Cat, lütfen. Bu çok aptalca bir şeydi." Kollarımdan tutup beni kendine çekti, yüzümü kendine çevirmeye çalışırken verdiği savaş karşısında başarısız oldum. "Beni affetmene ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam. Lütfen." Sert, şiddetli bir yakarıştı, sesi hislerinin yoğunluğuyla titriyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve beni daha fazla yakınına çekti. "Lütfen, beni bırakma." Bu bir rica olduğu kadar, aynı zamanda bir emirdi de.

Kımıldamadım. Cevap vermedim. Onu izledim. Bana baktığında gözlerindeki derinliği, içlerindeki sevgiyi ve kalp kırıklıklarını inceledim.

Tabii ki de ondan ayrılmayacaktım. Neticesinde bütün bunları, bu yüzden yapmıştım.

45.

NEENA

"Kasada ne var?" Dedektifin yanında üç memur vardı, hepsi de gözlerinde yoğun bir şüpheyle bana bakıyordu. Dönüp kapıya baktım. Matt çoktan gitmişti ve geri dönmesi için ona bağırmak istiyordum. Beni pandora'nın kutusunu açıp dişlerinin arasına attıktan sonra polislerle bırakıp gidemezdi.

"Neena?" Dedektif Cullen öne çıktı, aralanmış dudaklarının arasından, dişlerindeki boşluk görünüyordu. Sıkı bir atkuyruğu yaptığı yağlı saçlarına baktım ve sessiz kaldım. "Kasada ne var?"

İlk etapta onu kasaya koymamam gerekirdi. Gerçi alternatif olan zemindeki bölmenin de bir o kadar faydasız olduğu az önce ispatlanmıştı. Matt'in çıkıp gittiği kapıya yöneldim ama üzerinde ona bir beden küçük gelen üniformasıyla şişman bir memur beni durdurdu.

"Kasa dolabın içinde." Arkamda duran başka bir memur konuşuyordu. "Kilitli."

"Ya şifreyi bize siz söylersiniz, Neena ya da kilidi kendimiz açabiliriz." Dedektif Cullen omuz silkti. "Bizim için fark etmez."

Şişman olan, "Ya da kocanızı da arayabiliriz," dedi. "Şifreyi bize söylemeye dünden razı gibiydi."

Dedektife baktım. "Arama izninize kasa da dahil mi?"

"Kocan az önce kasaya bakmamıza izin verdi. Arama iznine ihtiyacımız yok."

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Şifreyi size söylemeyeceğim. Hatırlamıyorum. İsterseniz Matt'i arayın. Şifreyi o da bilmiyor zaten." Evet, Matt, altı haneli karmaşık şifreyi hatırlamayacaktı ama onu nerede sakladığımızı hatırlardı; banyo dolabımızın en üst çekmecesine yapıştırılmış bir not kâğıdında yazılıydı.

Dedektif Cullen söz verircesine, "Arayacağız," diyerek diğer memurlardan birine baktı. "Git Matt Ryder'ın cep telefonu numarasını bul ve bana mesajla gönder." Beni işaret etti. "Ve siz, Dr. Ryder, siz buradan ayrılmayın."

Beş dakika sonra hain kocamla hızlı bir telefon görüşmesi yapmıştı. Üzerinde şifrenin yazılı olduğu sarı not kâğıdını bulması için Matt'in acayip kıymetli desteğini ve onayını almıştı. Büyük kasanın şifresi tıkırtılarla yerine oturdu ve ağır demi kapı sonuna kadar açıldı. Dedektif Cullen, elindeki minik el fenerinin ışığını açarak kadife kaplı derinliklere doğru tuttu.

Bir şeyler söyledi sandım fakat emin değildim. Tam da o anda, olduğum yerde sallandım. Gözlerimin önünde siyah noktalar belirirken dizlerimin bağı çözüldü ve bayıldım.

"Bakın size söylemek zorundayım, uzun bir süredir bu işi yapıyorum ama bugüne kadar yalnızca iki şüpheli kollarıma düşüp bayıldı." Dedektif Cullen, orta sehpamızın önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Tırnakları yenmiş pençelerinin arasında tuttuğu sandviçten bir ısırık aldıktan sonra, ağzını açık renkli bir mendille sildi. Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, sandviçe odaklandım ve bunları William'ın aşçısı mı gönderdi diye merak ettim. Dedektif Cullen, William'la görüşmüş müydü? Ona ne söylemişti? Ona kasada ne olduğunu söylemiş miydi? Ellerime baktım, serbest olduklarını ve görünürde bir kelepçe olmadığını görmek sürpriz olmuştu.

"Bence bir şeyi yok." Dedektif Cullen birine el salladı. O tarafa doğru bakıp açılır koltuğumun yanında, bir sağlık görevlisinin yere çömelmiş vaziyette durduğunu görünce şaşırdım. Aşağıya nasıl inmiştim? Bu Matt'in koltuğuydu, benim değil. Dikleşmeye çalıştığımda adam yardım etmek için koşarcasına yanıma geldi.

"Yavaş olun. Kendinizi toparlamanız birkaç dakika sürer."

Dedektif Cullen neşe dolu bir sesle, "Bir süredir kendinizde değildiniz," dedi. "Bayıldınız. Sonra da bir anda uykuya daldınız. Tüm heyecanı kaçırdınız." Yanındaki dosyaya eliyle hafifçe vurdu. "Kasada olan her şeyin bir listesini yaptık. İtiraf edeceğim Neena, kasanın içindekiler konusunda beni oldukça heyecanlandırdınız fakat pek de bir şey çıkmadı."

Üzerimde hangi akıl oyunlarını oynadığından emin olamayarak dosyaya baktım. Buna katlanabilecek zihinsel gücüm yoktu. Kasayı açmış olsaydı beni yakalamış olurdu. Ellerimde kelepçelerle karakola götürülüyor olmam gerekirdi; burada oturmuş, sanki bu onun işiymiş

gibi bir ciddiyetle, pastırmalı ve yumurtalı sandviç yerken çıkardığı sesleri dinlemem değil.

"Her şeyi inceledik." Sağ işaretparmağının ucunu yaladı, ardından peçeteyle ağzını bir kez daha sildi. "Ve sanırım endişelerinizin kaynağını tespit ettim."

Klasörün kapağını açtı ve birkaç sayfayı kırıştırıp kenara ayırdı. "Gerçekten de harika bir kocanız varmış."

Ellerini babamın boynuna dolarken yüzü kıpkırmızı olan ve tüm hatları gerilen Matt'i düşündüm. Babamın ağzının öylece açık kalışını, kollarının vahşice çırpınışını... Dönüp yuvalarına kaçmadan önce yalvararak bana bakan gözlerinin şişliğini.

"Evet," diyebildim. "Öyle."

"Kocanızı ne zamandan beri Bay Winthorpe ile aldatıyorsunuz?" Sözleri karşısında konuşamadım.O kelimeyi söyleyiş tarzından nefret etmiştim. *Aldatmak.* Sanki gelip geçici ve pis bir şeymiş gibi. Bu yalnızca aksın doğrulması, her şeyin yerli yerine oturmasıydı. Ben William gibi birine *aittim.* Ayrıca, Cat Winthorpe'un kocasını elinden almanın gerektirdiği, duygusal satranç oyunundan da *keyif almıştım.* Ya William'ı kocam yapacaktım ya da parasını alıp yastık olarak kullanacaktım. Bugüne gelene kadar herhangi biri, oyun tahtasına bakarak tüm bunları görebilirdi.

Bu söylediklerine hangi açıdan karşılık vermem gerektiğini düşündüm. "Sizin kafanız karışmış," dedim nihayetinde. "William Winthorpe benim işverenim. Aramızdaki tüm ilişki, yalnızca profesyonel bir ilişkiden ibaret."

Kuru bir sesle, "Üst kattaki fotoğraflardaki montajdan da anlaşılacağı üzere," diye ekledi. "Şimdi," diyerek başka bir sayfayı çevirdi. "Beş milyon dolar. Birinin hayata veda ederken karısına bırakabileceği güzel, küçük bir ayrılık hediyesi."

Matt'in hayat sigortasından bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Eee?" Omuz silktim.

"Eeesi... William Winthorpe'a olan saplantınıza, şu hayat sigortası poliçesine ve *buna* baktığımızda, hepsi bir araya gelip bir sebep oluşturuyor."

'Bu' derken kastı önüme doğru ittiği kâğıt parçası olmalıydı. Matt'in vasiyetnamesi. Benimkinin aksine, herhangi bir sır veya itiraf içermeyen, tek sayfalık basit bir belgeydi. Matt'in vasiyeti tüm mal varlığını, yani hafriyat şirketinin ve hayat sigortasının ödemesini içeriyordu. Hepsini bana devrediyordu ki bu da oldukça mantıklıydı.

Biraz duraksayıp daha fazlasını bekledim. Kendi vasiyetnamemin Matt'inkinin yanına konmasını bekledim, masumun yanında günahkâr. Fakat hiçbir şey yoktu, boş gözlerle ona baktım. "Bu kadar mı?"

Dedektif hafifçe gülümsedi, dişlerinin arasında biber parçası kalmıştı. "Üzgünüm, Dr. Ryder. Sanırım söylediklerimi takip etmekte zorlanıyorsunuz, bu yüzden suça mahal verebilecek sebepleri sizin için heceleyeceğim." Sol işaretparmağını kaldırdı. "Para. Matt'in ölümü sonrası elinize beş milyon dolarlık hayat sigortası ödemesi geçecek ve önemli mallar miras kalacak. Bu bile tek başına yeterli bir sebep olurdu ama siz ikinci bir sebebe sahip olabilecek kadar etkileyici birisiniz." İlk parmağının yanına eklemek istercesine orta parmağını kaldırdı ve barış hareketi yaptı. "William Winthorpe'a olan takıntınız ve onun peşine takılmanız. Kocanız ayak altından kalkınca daha zengin, daha yakışıklı birinin peşinden gitmeniz kolaylaşır. Gerçi itiraf etmem gerekir ki Cat Winthorpe tarafından korunan yasaklı bir ağaca bakıp havlıyorsunuz."

"Ama..." Önündeki kâğıtlara baktım, ellerindeki tek

şeyin bu olması karşısında hâlâ çok şaşkındım. "Ama elinizde hiçbir şey yok."

Boğuk bir kahkaha attı. "Ben olsam öyle demezdim. Kabul ediyorum, kocanızın o yüksek perdeden çıkışını ve sizin kasayı açmaya yönelik direnişinizi düşünürsek... sizi *biraz* daha suçlayabilecek şeyler buluruz diye düşünmüştüm. Fakat elimdekiler de ifadenizi almak amacıyla sizi karakola götürmem için fazlasıyla yeterli."

"*Ne* için ifadem alınacakmış?" Hâlâ olan biteni anlamıyordum. İçinde benim vasiyetimin yazılı olduğu altın renkli zarf neredeydi? Neden satır satır üzerinden geçmiyordu? Neden ceset arama köpeklerini getirtip faili meçhul dosyaları incelemiyordu? Eğer o zarfı bulamamışlarsa, beni ne diye tutukluyorlardı?

"Kocanızı cinayete teşebbüsten." Sanki kafası karışan kendisiymiş gibi başını eğip bana baktı. "Yoksa başka bir şey için mi sorguya alınmalısınız?"

46.

CAT

Kelly beni iki kez aradı. Sesli mesajları, Ryderların evinin giriş yolunu kapatan polis arabalarıyla ilgili endişe ve baş döndürücü entrikalarla doluydu. Bu, Bakerların ortadan kaybolmasından beri Atherton'ın başına gelen en heyecan verici şeydi. Üstüne bir de olayın aynı evde geçtiğini eklediğinizde, resmi olarak mahalledeki en rezil blokta oturuyorduk. Sırf mülkümüzün değerini koruyabilmek için o evi satın alıp buldozerle yerle bir etmemiz gerekecekti.

Kelly'nin sesli mesajlarını sildim ve Neena'nın içinde oturduğu polis arabasının araç yoluna çıkışını izledim. Arka koltuğa oturtulmuştu, ellerinde kelepçeler vardı ve tutuklular gibi dik oturuyordu. Garajlarının kapısı hâlâ açıktı. Neena'nın büyük arabası olduğu yerdeyken Matt'in arabası hâlâ yoktu. William'la yüzleştikten sonra nereye gitmişti? Misafirhanemiz hazırlanmıştı ve

müsaitti. Fakat içimde, William'ın evinde uyumaktansa sokakta kalmayı tercih edeceğine dair bir his vardı. Telefonumu çıkarıp rehberimde gezindim. Adını ve daha önce hiç kullanmadığım numarasını bularak bir mesaj yazdım.

Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler içmek istersen haber ver. –Cat

Mesajı gönderdikten sonra Randall James'in oturduğu yemek odasına döndüm. Tennessee doğumlu avukatımızın önünde baştan sonra donatılmış bir sofra vardı. Kendisi, hevesle üzerinde yaban mersini ve krem şanti süslemeleri olan kreplere dalmış vaziyetteydi. Karşısında oturan William, Winthorpe Teknolojileri'nin insan kaynakları direktörüyle telefondaydı ve Neena'nın işten çıkarılması için muhtemel senaryolar üzerine konuşuyordu. İstediğim ilk şey Neena'yı kovmasıydı, üstüne hızlıca onunla bir daha asla ama asla konuşmaması şartını eklemiştim. Mesajlaşma yok, e-posta yok, aramak yok. Hayatımızdan tamamen çıkacaktı. Şartlarımı hemen kabul etti sonra öpmek için beni kendine çekti. Tabii benden karşılık bulamadı. Bu suçun cezası, hemen üstesinden gelinemeyecek kadar gecikmeli gerçekleşmişti. Neena bir yığın dertle uğraşıyordu. William'ın ise, altı üstü bir tümsek atlaması gerekmişti.

"Kıdem tazminatı yok." Kocam sandalyesini masadan geri itti ve gözlerime baktı. "Evet, hemen uygulamaya koyun. Onun kapıdan içeri adımını atmasını istemiyorum."

Randall parmağıyla bir kâğıda dokunup ona doğru kaydırdığında, William belgeye bakıp başıyla onayladı.

"Evet, riskin farkındayım. Bir şeyle tehdit etmeye

kalkışırsa Randall'ı aramasını söylersin. O icabına bakar. İmzalaması gereken bir işten ayrılma belgesi var. Son maaş çekini almasının, bu imzayı atmasına bağlı olduğunu söyle."

"Pazartesiye kadar olmaz," dedim sessizce. "Onu şirkete alma ama kovmak için pazartesiye kadar bekle. Bu sırada da sanki tüm ekibe gönderilmiş gibi görünen fakat yalnızca ona giden bir e-posta at. Ofisin bugün ve yarın kapalı olacağını söyleyen bir e-posta."

"İnanır mı buna?" Randall sandalyesine yaslanıp sırtını dikleştirdi. Kareli turuncu kravatı, geniş göbeğinin üzerinde duruyordu.

Pencereye dönüp bahçemizden onlarınkine bakarak, "Bunu sorgulayacak zihinsel enerjisi olmayacaktır," dedim. Gün ağarınca yalnızca iki tane polis arabası kalmıştı. Adli tıptan gelen araç ve arama çalışmalarında görev alan köpekler, işlerini bitirip gitmişti. Köpekler, eve giren kişinin izini yaklaşık üç metre kadar uzaklığa, mahallenin çitlerindeki alçak bir noktaya kadar takip edebilmişti. Adamın bir araca binip gittiği yerde izini kaybetmişlerdi. Puf, aniden kaybolmuştu.

William, "Pazartesiye kadar neden bekleyelim ki?" diye sorguladı, telefonu ağzından uzaklaştırmıştı.

"Çok fazla sarsıldı," dedim. "Bir polis soruşturmasının ortasında işinden kovulması... bu ona kaldıramayacağı kadar ağır gelebilir." Bu sözlerimi nezaket dolu bir ifadeyle söylemiştim ama niyetim fedakâr olmaktan çok uzaktı. Eylemlerinin sonuçlarını enine boyuna anlaması gerekiyordu; ancak şu anda kovulması, atılan bir taşın hafif darbesi gibi kalacaktı. Darbenin acısını hissedebileceği zamana kadar beklemek daha iyiydi.

William'ın bakışlarıyla karşılaştım ve söylediklerime karşı çıkabilecek misin bakalım dercesine kaşlarımı

kaldırdım. Bir süre göz temasını sürdürdü, ardından talimatlarını aktardı. Bahçemizin ön kısmında bir hareketlilik dikkatimi çekti. Bir polis aracı evin giriş yoluna yönelmişti. Boğazımı temizledim. "Randall, geldiler."

~

Kapı zili çaldığında avukat ayağa kalktı ve ağzını sildi. "İkiniz de burada kalın."

Duvara yaslanıp telefonumu sessize aldım. Tüm bu heyecanı elinde dürbünle izlediğinden emin olduğum Kelly'den gelen bir arama vardı. Atherton'ın kadın polis amiriyle hiç utanmadan flört eden Randall'ın kusursuz aksanı, giriş holünde yankılanıyordu.

"Cat. William." Polis amiri Danika McIntyre giriş kapısında belirdi. "Tünaydın."

Masanın kenarından dolandım ve gülümsedim, uzun boylu kadının uzattığı kollarına sarıldım. Danika McIntyre sekiz yıldır amirimizdi. Bu süre zarfında Winthorpe Vakfı aracılığıyla gerçekleşen, oyuncak yardımı etkinliklerini ve yardım kampanyalarını koordine etmişti. "Gecenin bir yarısı aramak zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Özür dilemeye lüzum yok. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için asıl ben üzgünüm. Ama endişe etmeyin, tüm dikkatimizi bu meseleye verdik. Mahkemeler açılır açılmaz bir hâkime arama emrini imzalattım, bu sayede de son on saat içinde oldukça fazla yol kat ettik."

William'ın arama izninin neden alındığını sorgulamasına fırsat vermeden, ondan önce davranıp konuşmaya başladım. "Harika. Oturun lütfen. Bir şeyler yediniz mi? Sizin için bir tabak hazırlatabilirim, ne isterseniz." Onun arkasından içeri girip evin holünde dolaşan iki memuru fark edince duraksadım.

Bakışlarımı takip ederek üzüntü dolu bir şekilde gülümsedi. "Maalesef bu keyfi bir geliş değil. Bay ve Bayan Winthorpe, bu Dedektif Cullen ve Komiser Anders."

William'ın yaptığı gibi ben de ikisinin elini sıktım.

"Sizinle konuşmaları gerek, Bay Winthorpe. Yalnız. Avukatınızın da görüşmede olmasını isterseniz bu sizin hakkınız."

"Sorularınızı burada, Randall'ın yanında sorabilirsiniz. Cat'in de burada olmasını istiyorum. Bizim aramızda sır yoktur." Tereddütle duraksadı. "Artık yok."

Ne kadar gülünç bir açıklama. Onun benden sakladığı bir şey olmayabilirdi ama benim dağlar kadar sırrım vardı.

"Pekâlâ." Amir, keten döşemeli sandalyelerimizden birini çekip oturdu ve diğer memurlara da aynısını yapmalarını işaret etti. "Neena Ryder ile ilişkinizin olup olmadığını sormamız gerekiyor."

"Arada bir uygunsuz hareketlerle rahatsız ettiği bir arkadaşlığımız vardı. Benimle fiziksel olarak yakınlık kurmak istediğini açıkça belli ediyordu. Bana karşı attığı adımları reddettim, yani çoğunu."

"Çoğunu derken?" Dedektif Cullen konuşmaya başladı. "Bu ne demek?"

Randall, "Cevap verme," dedi. "William ve Neena'nın ilişkilerinin sınırlarıyla bu konuşmanın hiçbir ilgisi yok."

"Neena sizinle, hiç ilişkinizin geleceği ile alakalı konuştu mu?"

"Hayır."

"Sizce Cat ya da Matt ortadan kalkarsa, ikinizin arasında gerçek bir ilişki olabileceğine inanmış olabilir mi?"

Kaşlarını çattı. "Neena'nın neye inandığını bilmiyo-

rum; ama aramızda olabilecek bir ilişki ihtimaline inanması için hiçbir şey yapmadım. Karımı seviyorum ve Neena'nın da bunu iyice anladığından emindim."

Ah, evet. Eminim o özel toplantı odasında da sırf bana olan hayranlığından *ölüp bitiyordu*. Eminim Neena, onu benden çalma ihtimalini hiç aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Ryderların yatak odasında oldukça rahatsız edici şeyler bulduk. William'ın fotoğrafları, bazılarında ikiniz de varsınız." İkinci memur masaya bir dosya koydu ve içinden, şeffaf dosyaya geçirilmiş fotoğraflar çıkardı. William'la öne eğilip fotoğrafları inceledik.

Hepsi hayatımızın bazı anlarında çekilen tanıdık anlara aitti, bakışlarımı kaldırıp misafirlerimize baktım. "Bunların hepsi benim Instagram profilimden. Hepsini ben paylaştım. Neena fotoğrafları bastırmış olmalı."

William çok sayıdaki fotoğrafları incelerken derin nefes aldı.

"İkimizin de olduğu fotoğraflar olduğunu söylemiştin?"

"Evet." Mavi klasöründen ikinci bir fotoğraf dosyası çıkardı. Masaya yayıldığında bu yeni fotoğraf dizisi, William'ın gözle görülür bir şekilde irkilmesine neden oldu.

En sevdiğim fotoğraflarım beceriksizce yontulmuştu. Bir fotoğrafta William sevgi dolu bakışlarla bana bakıyordu, yüzümün yerini Neena'nın ışıltılar saçan yüzü almıştı. Bir diğerinde -düğünümüzden bir fotoğraftı- elbisemin üzerinde Neena'nın bedenimde çok büyük duran kafası vardı, sırıtışı William'ın yakışıklı yüzüne dönüktü. En kötüsü de William'ın, benim ve yeğenimin olduğu fotoğraftı. Tüm bedenimin üstüne kendini yapıştırmıştı, üçü bir araya geldiğinde kaçık bir Frankenstein ailesi gibiydi.

"Bunlar da var." Amir, yığından üç fotoğraf ayırdı. Her birinde Matt'in ve benim kafalarımızın kesik olduğu şeytan işi oynamalar vardı.

"Bu psikopatça," dedi William sessizce. "Cat için korumaya ihtiyacımız var. Matt'in korumasının ödemesini de ben karşılayacağım, en azından Neena kalıcı olarak hapse atılana kadar." Başını kaldırıp bana baktı. "Neena hakkında haklıymışsın. Seni dinlemediğim için çok üzgünüm."

Gergin yüz hatlarını, bakışlarına yerleşen suçluluğu ve duygularını inceledim. Gerçekten bunu mu demek istiyordu? Üzgün müydü? Öyle sanıyordum fakat ona bir daha güvenebilecek miydim?

Boğazımı temizledim. "Evde tam olarak ne oldu? Biri Matt'e saldırmaya çalıştı? İçeri zorla mı girilmiş?"

"Eve giren şahsın ya anahtarı vardı ya da kapı kilitlenmemişti. Bir profesyonel olabilir. Hiç parmak izi yok, ayakkabı izi yok, kıl yok. Sabaha karşı iki kırk beş civarında gelmiş, uyurken Bay Ryder'ın ağzına silah dayamış. Bay Ryder uyanmış ve eve giren şahıs tetiği çekmiş."

William sessizce bir küfür savurdu.

"Silah ateş almamış. Matt silahı kavramaya çalışınca adam kaçmış. Adamın izini süremedik."

"Peki adamın parayla tutulduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu, geri gelip Matt'i tekrar öldürmeye çalışacak biri değil, değil mi?"

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca iki polis aracını Ryderların evinin önünde bekleteceğiz. Şu anki düşüncemiz, adamı Bayan Ryder'ın ya da bir başkasının tuttuğu yönünde. Bay Ryder'ın şahsına ve iş yerine ait banka hesaplarını kontrol ediyoruz; ancak kumar, borç para ya da şüpheli transfer görmedik. Herkesçe sevilen ve

dürüst biri gibi görünüyor, yani onu öldürmek isteyebilecek kişilerin listesi oldukça kısa."

William sessizce, "Matt iyi bir adam," dedi. Yüzündeki pişmanlık dolu ifadeye gücendim. Matt iyi bir adamdı. Ben de ona karşı iyi bir eş olmuştum. Beni seveceğine, yücelteceğine ve koruyacağına dair yemin etmişti. Şimdi pişmanlık duyması gereken asıl mesele bendim.

Oturduğum yerde dikleştim. "Neena şimdi nerede?"

"Karakolda ifadesi alınıyor. Bütün kanıtların üzerinden beraber geçecekler. Onu karakolda tutacağız demek isterdim ama dürüst olmam gerekirse, elimizde şüpheye mahal verecek çok kanıt olmasına rağmen güçlü bir silahımız yok. Bu yaşananlar Matt için oldukça talihsiz olsa da gerçekten bir suç işlenmedi, yalnızca teşebbüs edildi. Bunun kaynağı olarak da Matt'in vasiyetnamesini ele alıyoruz, elimizde başka da bir şey yok."

William tek kaşını kaldırıp bana baktı, aklından geçen şeyi biliyordum. Acil servise gidişimizi düşünüyordu. Vücudumdaki zehri. Daha dün hastaneden gelen telefonla vücuduma giren maddenin antifriz olduğu ispatlanmıştı. Başımı iki yana sallayıp sessiz kalmasını söyledim.

"William resmi olarak bir şüpheli mi?" Randall, masanın ucunda oturduğu yerden konuşuyordu.

Dedektif ve amir birbirine baktı. "Şu noktada gayri resmi olarak bile şüpheli değil. Herhangi bir değişiklik olursa sizi bilgilendiririz."

William, "Öyleyse," dedi. "Sanırım şimdilik işimiz bitti." Sandalyesinin kollarından tutup kalkarak elini kaba hareketlerle saçının arasından geçirdi. "Lütfen şu fotoğrafları alın buradan. Baktıkça midem bulanıyor."

İlk kalkan amir oldu ve kısaca başıyla onayladı. "Va-

kit ayırdığınız için teşekkürler, Bay Winthorpe. Başka sorumuz olursa iletişime geçeceğiz."

Masanın etrafından dolanıp kadına elini uzatırken, "Bana William deyin," diye düzeltti. "Bu meselede mahremiyetimizi koruduğunuz için teşekkür ederim."

"Yani." Yüzünü buruşturdu. "Bunun çok uzun süreceğini sanmam." Büyük deri çantasını açtı ve dosyayla birlikte fotoğrafları içine koydu. "Bir ara karakola gelmeniz gerekebilir; ancak bu işi elimden geldiğince sessiz bir şekilde halletmeye çalışacağım."

Amir'le Randall'ın tokalaşmasını bekledim sonra ona bir kez daha sarıldım. Kulağına "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Cevap olarak bana doladığı kollarını sıktı.

Onlar kapıya doğru ilerlerken cep telefonum Matt'ten gelen bir mesajla titredi.

White Horse'tayım. Moralim çok bozuk, dertli insan yanında bir dost ararmış. Sana bir sandalye tuttum.

47.

CAT

White Horse, futbol sezonu başladığında, cumartesi geceleri babamı bulabileceğim mekânlardan biri gibiydi. Barmen kadının kocaman memeleri, bir kaşında piercingi ve bileğinin iç kısmında sonsuzluk işareti dövmesi vardı. Beş kişilik bir ailenin, birkaç boş masanın ve tavuk kanadı kemiren bir adamın yanından geçtim. Matt'i posterlerle kaplı bir sütunun arkasında neredeyse tamamen gizlenmiş bir halde buldum. Çantamı barın üzerine koydum ve yanındaki bar taburesine oturdum. "Selam."

Önündeki bir dizi boş bardağa baktım. "Vay. Durum vahim desene."

Kıkırdadı ve içkisini bana doğru kaydırdı.

"Bana katılmak ister misin?" Barın arka tarafındaki duvara yapıştırılmış içki listesini gösterdi. "İçki listesini baştan sona geçiyorum. Beş tane daha kaldı."

Listeye göz attım, şimdiden üç kadeh sert içkiyi de-

virmiş olduğu için endişelendim. "Birkaç tanesini denemeye varım. Buraya şoförümle geldim. Dönüşte benimle geleceğine söz vermen lazım."

"Tamam, olur." İçkisini yaklaştırıp içindekilere baktı. "William Winthorpe'un parasıyla eve döneceğim. En azından bu kadarını bana borçlu." Cevap vermedim, bize doğru yaklaşan barmenin bakışlarını yakaladım. "Aynısından bana da bir tane."

"Tabii." Esmer kız sakızını patlattı ve boş kadehlerden ikisini aldı. "Buyurun." Önüme bir kâse kahvaltılık gevrek karışımından koydu. Onları yiyecek kadar sarhoş olmayacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

"Şu köşedeki iri adam kim? Şoförün o mu?" Matt, herhangi bir tehdidi üzerine oturarak öldürebilen iri yarı, kızıl saçlı yeni gölgemi gösterdi. Adam İrlandalı'ydı.

"Aslında özel güvenlik, Winthorpe Teknolojileri'nden transfer oldu. Şoför dışarıda, arabada. William olan bitenlerden sonra biraz paranoyaklaştı." Özür dilercesine kaşlarımı çattım. "Bu seni rahatsız ediyorsa özür –"

"Hayır," diye çıkıştı. "Özür dilemesi gereken benim. O deli ile evli olan benim."

"Bahsi açılmışken... Neena'yı polis arabasına bindirdiklerini gördüm. Ondan haber aldın mı?"

"İki buçuk saat..." Telefonunun ekranına dokundu. "İki buçuk saattir haber almadım." Cevapsız aramaları görebilmem için ekranı bana döndürdü.

"Yatak odanızda buldukları fotoğrafları bize de gösterdiler. Korkunç şeyler."

"Nakit paradan da bahsettiler mi? Zeminin altında yığılmış deste deste para." Geğirdi sonra da özür diledi. "Yaklaşık seksen bin. Kim bilir parayı nereden buldu." Bana baktı. "William vermiş olabilir mi?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Sanmam. Kasaya ve hesaplarımıza bakarım. Yine de, neden ona para vermiş olsun ki?"

"Her neyse, Neena karakoldan eve kendi dönebilir." İçkisinden kocaman bir yudum aldı. "Ve o artık evimizde kalmayacak. Bir çanta hazırlamasına izin vereceğim sadece. Gidip kendisine bir otel bulsun."

"Güzel. Umarım yolu Motel 6*'ya düşer." Barmenden içkimi alıp kadeh kaldırdım. "İşten kovulmalara içiyorum."

Yüzünü buruşturduktan sonra kadehini benimkine vurarak başını salladı. "Kovulmalara." Gözlerimiz buluştuğunda içkimi ağzıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Sertti, neredeyse saf likörden hazırlanmış bir karışımdı. Hafifçe öksürerek yutkundum. "Ay, sertmiş."

Lavabonun yanında, bardakları kurulayan esmer kadını işaret etti. "Amber bu işin en iyisidir. Hey, Amber!"

Elinde bir bardakla omzunun üzerinden dönüp baktı.

"Bu, Cat." Omzumu kavradı. "Şu anda, dünya üzerinde acımı anlayabilecek tek kişi o."

"Doğru," dedim gülümseyip ona bakarak. "İşkence görmüş ikizleriz."

"İşkence görmüş ikizler!" Dünyanın en zekice şakasıymış gibi güldü. "Amber, Cat karımı bir süredir beceren adamla evli."

Bardağı yerine koyarken yavaşça, "Vay be," dedi. "Sürprizlerle dolu bir ikilisiniz. Aldatan alçaklar nerede?"

"Karım hapiste," dedi övünerek, abartmasına izin verdim. "Ve onun kocası da..." Gözlerini kısarak bana baktı. "Yani, William'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Pahalı bir yerdedir."

"Kocam avukatıyla görüşüyor ve karını nasıl en iyi şekilde kovabileceğini düşünüyor." İçkimden bir yudum daha aldığımda yine titredim.

"Hah." Bardağını barın üzerinde daireler çizerek kaydırdı. "Biliyor musun... O silah ateş alsaydı ne olurdu diye düşünüp duruyorum."

* Motel 6, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da ekonomik moteller zincirine sahip özel bir konaklama şirketidir.

Onu dikkatlice inceledim. "Eğer silah ateş alsaydı..." dedim sakince. "Ya yaralanmış ya da ölmüş olurdun."

"Evet." Başını salladı. "Ama..." Soru sormak istercesine tek parmağını havaya kaldırdı. "Bu Neena'nın yanına *kalır mıydı*?"

Kaşlarımı çattım. "Yine de aynı soruşturma yapılacaktı, değil mi? Yine de fotoğrafları ve parayı bulacaklardı. Ve aralarındaki ilişkiyi anlamalarına en çok yardım eden şey fotoğraflar oldu zaten, değil mi?" Sesim hafifçe çatladığında elini uzattı ve ne yapacağını bilemeyen bir adamın, çaresiz tavrıyla kolumu nazikçe okşadı.

"Biliyor musun..." dedi dikkatli bir şekilde. "Sen varken William'ın Neena'da ne bulduğunu bir türlü anlamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor."

Beni gözyaşlarına boğmakla tehdit eden bir duygu patlamasını yutup savuşturdum. "Teşekkürler," dedim sessizce. Teşekkürler ama sonuçta, elde ne vardı? Daha güzel ya da genç olmamın bir önemi yoktu. Daha tatlı. Daha az kafayı yemiş. Bunlara rağmen Neena'nın peşinden gitmişti. Eğer müdahale etmeseydim daha ne kadar ileri gidecekti? Daha neler yaşanabilirdi?

Elini geri çekti. "William'la bu konu hakkında konuştunuz mu? Nasıl başladığını öğrendin mi? Ya da neden?"

"Evet, o..." Derin bir nefes aldım. "Bir anda oldu dedi. Bir hataydı dedi. İşlerin o noktaya nasıl geldiğini bilmediğini, bir şekilde öyle olduğunu söyledi."

"Saçmalamış bence."

"Evet."

Bana doğru eğildi. "Hiç şüphelendin mi? Aralarında bir şey olduğundan?"

Somurttum. "Bir süredir karından pek hoşlandığım söylenemez. Birlikte çok fazla zaman geçirdiklerini düşünmüştüm ama William, endişelerimi ciddiye almamıştı."

Barmen yanımıza geldi. "Listedeki bir sonraki içkiye hazır mısınız?" Matt başını sallayarak onayladı ve bana baktı. "Ayrılacak mısın?"

Yalan söylemek zorundaydım. Ona gerçeği söylersem, o da aynısını yapabilirdi. Başta tereddüt ettim sonra yavaşça başımı salladım. "Evet." Gözlerimi gözlerine diktim. "Yaptığı şeyi affedemem. Sen olsan... affedebilir miydin? Eğer Neena..." Elimi sanki genel bir şeyden bahsediyormuşum gibi havada salladım. "İşte, seni öldürmeye kalkışmasaydı."

Hiç beklemediğim halde güldü, kıkırdama olarak başlamış ve sonra tüm vücudunu hırıltılarla sarsan bulaşıcı kahkahalara dönüşmüştü. Göğsü küt küt atıyor, gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. Ben de gülmeye başladım, ona katılmama ihtiyacının olması çok üzücüydü, kıkırdamaya başladığımda duruşu gevşemişti.

Sonra yine aniden gülmeyi kesti. "Ne yapardım bilmiyorum," diye itiraf etti. "Beni daha önce de aldattı." İçkisine bakıp hiç durmadan kalan yarısını bir dikişte içti. "Beni son aldattığında bu konu yüzünden onunla yüzleşmedim bile. Öğrendim ama kılımı bile kıpırdatmadım."

"Vay be." Yalandan şaşırma ifadem ona iyi geçmişti. Fakat şaşırmamıştım. En başından beri Neena'nın kocasını aldatacak türden biri olduğunu biliyordum. Matt, olan bitenden habersiz koca rolünü mükemmel bir şekilde oynasa da kimse bu denli mankafa olamazdı. Hepimizin içgüdüleri vardı. Evliliklerinin bir noktasında, üzerine düşen payın aptalı oynamak olduğunu biliyor olmalıydı.

"Aralarında geçen tüm mesajlar elimde," diye itiraf etti. "Dedektif bana verecek. Ve tüm arama kayıtlarını da. Olur da istersen diye."

"Çok naziksin. Dedektif de." Ona baktım. "Bu nor-

mal mi? Bütün bu bilgiyi paylaşmaları?"

"Bilmiyorum. Onlar..." Kahvaltılık gevrek karışımına uzandı ve bir avuç alıp kâseyi bana uzattı. Başımı iki yana salladım. "Onlar bunu bir nevi bana bırakıyorlar. Tetikçi ile Neena arasında -en azından henüz- bir bağlantı bulamadılar. Özellikle tetikçinin kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.."

Kaşlarımı çattım. "Sana bırakıyorlar da ne demek?"

"Bir sonraki adımları. Önümdeki seçenekleri tartışmak için bölge savcısıyla yarın toplantımız var."

"Sen ve Neena mı?"

"Hayır. Ben ve Dedektif Cullen." Bana baktı. "Sen de gelir misin diye merak ediyordum."

Tereddüt ettim. "Gelmem doğru olur mu? Emin olamadım."

"Yanımda bir dostumun yüzünü görmek iyi olurdu. Güvenebileceğim birinin. Ben..." Duraksadı, doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Sen de bu süreçten geçtin. Tam yanımdaydın. Belki dün gece değildin ama zehirlendiğin zaman hastaneye kaldırıldığında sanırım durumumuz eşitlenmişti." Bana hafifçe gülümsediğinde ben de ona karşılık verdim.

Neena'nın kaderine karar verdikleri anlarda orada olmak istiyordum.Hem de deli gibi. Yine de bu konuda endişelerim varmış gibi yaptım. "Dürüst olmam gerekirse Dedektif Cullen'ın beni-"

"Cat," diye çıkıştı. "Bu kasabada biri için kuralları esnetebileceklerse o da sensin."

"Ben ya da William," dedim sessizce. Gözlerimi barda gezdirerek bir süre oyalandım. "Tamam," dedim, elimden geldiğince isteksizmiş gibi davranarak. "Geleceğim."

48.

NEENA

Polis arabasına bindirilip götürülmemden on saat sonra taksiden indim ve evimize baktım. Verandanın ışıkları açıktı, her bir sütunun etrafından dolanıp bahçeyi çevreleyen kazıklara kadar uzanan parlak sarı şeridi aydınlatıyordu. Çantamı ağrıyan omzuma geçirip çakılların üzerinde çatırdayarak sesler çıkartan ayakkabılarımın sesi eşliğinde, ileri doğru yürümeye başladım.

Bu kadar bitkin olmak bir suç olmalıydı, duygularım ve bedenim makul sınırlarının dışına çıkmıştı. On saat süren bekleme, sorgu, hikâyemi tekrar tekrar baştan anlatma. Bitmek bilmeyen suçlamalar, fotoğraflar, spekülasyonlar ve yalanlar. Bütün bunların ardında beni gafil avlamaya çalışan birinin olduğuna beni ikna eden on saat. Merdivenleri güçlükle çıkarken çantam omzumdan kaydı ve dizime çarptı. Son basamağı da çıkmayı başardım ve sendeleyerek ön kapıya vardım. Kapı kolu-

nu açmayı denedim ama olmadı. Kapı ziline basıp çantamın dibinde bir yerlerde gömülü olan anahtarlarımı bulmayı düşündüm.

Kapının cam kısmından içeriyi görmeye çalıştım, karanlıktı. Matt evde olmalıydı. Çantamın üst gözünü açtım ve ağır kapı içeri doğru sallanarak hareket ettiğinde irkildim, kapının girişindeki hafif ışık kocamın bedenini ortaya çıkardı. Matt'i gözleri kan çanağına dönmüş, saçları dağılmış halde görünce irkildim. Bugün tıraş olmamış gibiydi, sarkık yanakları ince bir kirli sakalla kaplıydı. Üzerinde daha önce çöpe attığıma yemin edebileceğim bol tişörtü vardı. Tişörtte *Don't Be A* yazılıydı, altında da horoz ve lolipop görselleri vardı. Bu aptal tişörtten nefret ediyordum. Onu Duval Sokak'ta ucuz bir turist mağazasından almış ve benim şiddetle karşı çıkmama rağmen gemi seyahatimizde eve dönüş yolu boyunca üzerinden çıkarmamıştı.

Demek bu yoldan gidecekti. Üstüne çocuksu bir tişört giyecekti ve ben de eve taksiyle dönecektim. Ona bir bakış atıp olduğu yere mıhladım ve içeri girmek için bir adım attım. Kıpırdamadı, vücuduyla girişi kapatıyordu.

Ona ters ters baktım. "*Çekilecek* misin?"

"Evden ihtiyacın olan şeyleri alman için on dakikan var." Yavaşça konuşuyor, sözcükleri ağzında geveliyordu. "On dakikayı geçersen şu polisi çağırıp seni evden öyle çıkartırım." Evin giriş yolunun kenarına park etmiş polis arabalarından birini işaret etti, park halindeyken farları sönüktü.

Şaşkınlıklar içerisinde bakakaldım. Beni otobüsün altına atan, kasanın şifresini onlara veren oydu, şimdi de beni evden mi kovuyordu? "Dalga mı geçiyorsun? Son yirmi dört saatte neler yaşadığım hakkında en ufak

bir fikrin var mı? Buraya taksiyle gelmek zorunda kaldım. Telefonlarımı neden açmıyorsun?"

"Seni sevmiştim." Kapı eşiğinin gölgesi onu soluklaştırıyordu. Fakat biliyordum, onu aldattığım için beni affederdi. Yalnızca biraz zamana ihtiyacı vardı. Biraz yatıştırılmaya. Beni ne kadar sevdiğini ve bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

"Çekil önümden." Onu önümden çekmek için omzumla ittirdim. Çantamın askısı kapının koluna takıldı, hızlıca çekiştirdim, kapıdan içeri girmeye çalışırken neredeyse Matt'in üzerine düşüyordum. "Sen ne –" Onu itip ayağa kalktım. "Senin derdin ne?"

"Benim derdim mi ne?" Tek eliyle kapıyı kavradı ve tüm duvarı sallayan bir hışımla çarptı. "Beni *öldürmesi* için birini tuttun."

"Aman Tanrım." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve yanımdan hızla geçip mutfağa gitmesini izledim. Kolundan çekiştirerek peşinden gittim. "Matt. Buna cidden inanıyor olamazsın."

"İnanıyorum," dedi konuşurken tükürükler saçarak. "Zavallı *fahişe* seni."

Ağzım açık kaldı, ne tepki vereceğimi bilemediğim bir dakika boyunca kalakaldım. Matt, beni geçtim, *kimseyle* böyle konuşmazdı. Bana uzaktan yakından kaba olabilecek şeyler söylediği bir an bile hatırlamıyordum. O daha iyi bilirdi. Ama şimdi, yaşadığım onca şeyden, karşı karşıya geldiğim onca suçlamadan sonra Matt durumu daha da beter bir hale getiriyordu. Yutkundum. "Mitchell'ı aramadın bile, değil mi?"

Avukatımızın gelmesini beklemek ve ardından bir kamu avukatının içeri girdiğini görmek çok utanç vericiydi. Avukatın gelmesi çok uzun sürmüştü ve ben, Matt ya da geçmişimiz hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Mitchell benim masum olduğumu bilirdi. Mitchell'a her şeyi anlatabilirdim ve yine de bir... bir... *bir zavallı fahişe* olmazdım.

Matt'in sözleri yankılanıyordu, sarf ettiği kelimeler o kamu avukatının önünde hissettiklerimle uyuşuyordu. Ona William'la olan ilişkimin en mahrem anlarını anlatmak zorunda kalmış ve kırışıklıklarla dolu suratında beni yargılayan bir ifadenin belirdiğini görmüştüm. Matt'i öldürmek üzere birini tuttuğuma dair sorularına hararetle karşı çıkmıştım tabii ama bana hiç inanmadığını görebiliyordum.

"Yoo, Mitchell'ı aradım," diye alay etti. "Mitchell'ı aradım ve hangimizin tarafında durması gerektiğini ona açıkça belirttim."

Bana bir kamu avukatı atanma sebebinin, Matt olduğunu anladığımda yanaklarım öfkeyle yanmaya başladı. Karakolda geçirdiğim tüm o süre boyunca ona inanmıştım üstelik. Ne kadar safça olsa da eve dönerken onun da bana inandığını düşünüyordum.

Tuhaf bir kahkaha patlattım ve işlerin nerede sarpa sarmaya başladığını anlamaya çalıştım. "Ama... bütün bunlar saçmalık, Matt. Seni öldürmesi için birini tutmadım ben. Böyle bir şey yapmadığımı sen de *biliyorsun*."

"Yani ben şanssızım sadece, öyle mi?" Kollarını iki yana kaldırdı, tüm bu suçlamalara maruz kaldığıma inanamıyordum. Şu anda sıcak bir duş alıyor olmam gerekirdi. "Sanırım her sabah yaslanmayı sevdiğim tırabzanların vidaları öylece *kayboluvermiş*? Sanırım Cat için özel olarak aldığın likörün içinden bir anda antifriz *çıkıvermiş*? Sanırım biri, bu bölgedeki tüm evleri es geçip tek bir pencereyi veya kapıyı kırmadan bizim eve girivermiş ve ağzıma silah dayayacağı tutmuş?"

"Ciddi olamazsın," diye kekeledim.

"Cat hastanelik oldu, Neena. Bense ölümden yalnızca bir mermi uzaklıktaydım. William için ikimizi de öldürmeye değer miydi?"

Tanrım, o kadından nefret ediyordum. Kocamın peşine takılan tetikçinin cehennemin dibine kadar yolu vardı. Elmaslarla kaplı o mozoleye girip kurşunu Cat'in küçük güzel yüzünün ortasına, gözlerinin arasına sıkmalıydı. Bu durumda biz de evimizde, çamura bulanmış domuzlar kadar mutlu mesut yaşardık, şu anda hayatları paramparça olan *onlar* olurdu.

"Cat, polisin o limonçelloyu incelemeye almasını engellediği için şanslısın. Seni koruduk," diye çıkıştı.

"Kasaya bakmalarını söylerken de beni koruyor muydun? Bunu başıma kakmaktan ve beni strese sokmaktan zevk aldın mı?" Gözlerimin kenarında yanan gözyaşlarını hissedebiliyordum, irademin bağlı olduğu ip öyle incelip yıpranmıştı ki kopmak üzereydi. "Bayıldım, Matt. Vasiyetnamemi bulacaklarını düşündüğümde *bayıldım*. Bunu bana neden yaşattın?"

"Ah, hadi ama." Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Onu kasadan çoktan çıkarmıştın sen. Muhtemelen yok etmişsindir. Bayılmanı gerektirecek ne vardı?"

Sözlerinin ifade ettiği şey karşısında donakaldım. "Ben onu oradan çıkarmadım, Matt. Ben..."

"Bu sabah Cat'le konuştum ve bir karar verdik."

"Karar verdik? Cat'le nerede konuştun? Onunla buluştun mu? Buraya mı geldi?" Matt kuralları biliyordu. İlişkimizin sürdüğü yirmi sene boyunca hep çok nettim ve onun durması gereken yeri kan kırmızısıyla çizmiştim. Kocamın evimizde bir kadınla baş başa olması o çizgiyi neredeyse bir futbol sahası kadar aştığı anlamına geliyordu ve Matt bunu *çok iyi biliyordu*.

"Şimdi bu kıskanç nevrotik tavırlarını takınma bana

lütfen." Elini kaldırdı, onu bileğinden yakalayıp lavabonun yanındaki bölmeye kolunu sokarak çöp öğütücüsüne atmak istedim. "Önemli olan Cat'in zehirlenme olayından ya da tırabzanların çökmesinden dedektife bahsetmeyecek olması."

"Ah, ne kadar *tatlı*," diye alay ettim. "Çok cömert. Ona hemen lanet olası bir teşekkür kartı yazmalıyım. Bu oyunlara geliyor musun gerçekten? Muhtemelen kendini o zehirledi."

"Otur şuraya, Neena."

Adımı hiç bu kadar soğuk bir şekilde söylemiş miydi? Bir tabureyi işaret etti. "Bunu sana bir kere anlatacağım ve hayatım üzerine yemin ederim ki ben söyleyeceklerimi bitirmeden tek söz edersen sana tokadı yapıştırırım."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Karşımda duran bu yabancı adam ve öfkeyle bana sarf ettiği sözler karşısında afallamıştım. Bu tarafını bana daha önce göstermiş olsaydı ona gerçekten de saygı duyabileceğimi düşününce şaşkınlıkla kalakaldım. *Ona boyun eğdim,* oturdum.

"Mitchell'a boşanma evraklarını hazırlatıyorum. Pazartesi günü dava açacağım."

"Ne yapacaksın?" Panik, içimde alevlenirken kelimeler ağzımdan kaçtı.

Elinin darbesiyle geriye doğru fırladım, üzerinde oturduğum tabure sallandı. Tezgâhın kenarına tutunmaya çalıştım ama yapamadım. Üç ayaklı pahalı tabure yana doğru eğildi, ayakkabılarımın tabanları karo zemin üzerinde kayarken görüşümü yıldızlar kapladı.

Bana vurmuştu. Matt, bana *vurmuştu.*

Tezgâhın kenarını elimle yokladım ve yere basabildim. Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım güçsüzdü,

görüşüm yavaşça netleşiyordu. Matt tam karşımda duruyordu, hareketsiz ve sessizdi. Sanki yabancı olan benmişim gibi bana bakıyordu. *Bana.*

Yan yatmış tabureyi işaret etti. Taburenin ahşap dokusu sallanarak yere çarpıyordu. "Yerine geç ve çeneni kapa. Eğer tekrar konuşursan, sana yine vururum."

Ağzımı açıp bir şey söylememem için bana resmen işkence ediyordu. *Aklından ne geçiyordu?* Elmacıkkemiğim zonkluyordu. Yüzümde bir yara oluşacaktı. Bakalım *bunu* polise nasıl açıklayacaktık?

Tabureyi yerden kaldırıp düzelttim. Kendi kendime sessiz kalacağıma dair yeminler ederken ellerim terleyerek tezgâhı kavrayıp kalkmaya ve tabureye oturmaya çalıştım. Zihnimde Cat Winthorpe'un ağır çekim yüzü vardı. Tutuklanışıma kahkahalarla gülüyordu. Seksi sabahlığını giymiş, William'ı karbonhidrat ve şekerle besliyor, onu kendine yeniden âşık ediyordu. Bu oyunu kazanması gereken kişi bendim. *Ben.*

Matt hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce beni darp etmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Boşanmaya itiraz etmeyeceksin ve şirketim dahil olmak üzere tüm mal varlığımız bana kalacak." Gülünç monoloğunu iyice dinlediğimden emin olmak istercesine bana baktı.

Şu an böyle söylüyor olabilirdi ama bunu gerçekten kastediyor olamazdı. Her şeye rağmen Matt, benim sırtımı dayadığım kayamdı. Kusurlarıma rağmen beni seven tek kişiydi. Bana bir değerim varmış gibi bakan tek kişiydi. Babamı kaybettiğim andan beri bana göz kulak olan tek kişiydi. Bu duygusal dayanak, son yirmi yıldır hayatımda sabit kalmış olan tek şeydi. Ondan uzaklaştığımda güvendiğim temel buydu. Bana olan sevgisi... hiçbir yere gitmeyecekti. Gidemezdi. Matt'in beni terk etmesi asla bu planın bir parçası değildi.

"Sana iki yıl boyunca ayda bin dolar nafaka vereceğim. Tek alabildiğin bu olacak. Ned Plymouth'tan gelen tazminattan bir kuruş bile almayacaksın. Bu eve yaptığımız yatırımdan ya da birikimimizden de bir kuruş yok sana."

Bunu asla kabul edemezdim. Kabul edeceğimi sanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı.

"Uzlaşma anlaşmasını imzalayıp beni rahat bırakacaksın; çünkü eğer yakamdan düşmezsen, eğer bir daha *yakınıma* gelmeye çalışırsan herkese babanla olanları anlatırım. Herkese vasiyetinde kelime kelime anlattığın hikâyeyi anlatırım. Ve bana inanırlar, özellikle de Cat benim tarafımda olur, ona içirdiğin likörü ve benim düşüşümle ilgili detayları anlatır. İtirafına inanırlar, babanın mezarını kazarlar ve sen de hapishaneyi boylarsın."

Cat'i geberteceğim. Nasıl veya ne zaman bilmiyordum ama bunu yapacaktım. Frenlerini bozacak ya da onu bir uçurumdan atacaktım, sonra onu sarhoş edip saçma derecede büyük havuzunda boğacaktım.

Matt'in yüzüne bakma riskini aldım ve bana bakan gözlerinden sızan küçümsemeyle nefreti içime çektim.

İçinde bir yerlerde hâlâ sevgi vardı. Olmak zorundaydı.

Tabureyi itip kalktım ve yukarıya fırladım, beni ikiye bölmeden önce o bakıştan uzaklaşmam gerekiyordu.

49.

CAT

Çatı katındaki terasımızda durdum ve merdivenin ince basamaklarını kavradım. Terasın diğer ucuna yerleştirilmiş bu merdivenle herhangi biri çatıya çıkabilir, eğimli yüzeyde yürüyüp etrafı nerdeyse 360 derece izleyebilirdi. Dürbün, kalın kayışıyla boynuma asılıydı.

Çatının tepesine çıkarak karşımdaki yüksekliği dikkatlice aştım ve çatının diğer yöne bakan tarafında bir bacaya yaslanıp oturdum. Kiremitlerin üzerinde rahat bir pozisyon bulduktan sonra Matt ve Neena'nın evinin ön cephesini izlemeye koyuldum.

William'la tartıştığım sırada gelip giden taksinin ardından, Neena'nın eve girişini kaçırmıştım. William'a bunu neden yaptığını tekrar sormuştum ve bana sonuçta tek bir şeye indirgenebilecek dağlar kadar açıklama yapmıştı: çünkü yapabilirdi. Neena onun peşine düşmüştü ve William da bu ego tatminine karşı koyamayacak kadar zayıftı.

Bu yüzleşmenin pasaklı sekreter konusunda olduğu gibi sonuçlanacağını düşünmüştüm. Ben Neena hakkında bağırarak atıp tutacaktım, o da alay edip beni azarlayacaktı. Kendimi buna hazırlamıştım ama karşımdaki bambaşka bir William'dı. Bana neredeyse kuduz köpekler gibi bağlılıkla bakan biri olmuştu. Neena'yı şirketimizin toplantı odasında becermiş olduğu gerçeğiyle tamamen çelişen bir William'dı.

William benden defalarca özür dilemiş, ben ise aynı şeyi duymaktan çok sıkılmıştım. Özür dilemesini istemiyordum. Neena'dan nefret etmesini, adını duyunca midesinin bulanmasını, aralarında geçenleri yalnızca acı, baş ağrısı ve dehşetle ilişkilendirmesini istiyordum. Kendisini bizim ilişkimize adamasını ve bir daha asla başka bir kadına bakmayacağına dair yemin etmesini istiyordum.

Özürlerini başımdan savıp ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Matt'le barda iki saat vakit geçirdikten sonra kendimi küvete atmış, ardından kütüphanede sakince akşam yemeğimi yemiştim ve şimdi de çatıda temiz hava alıyordum.

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, bu son anı kendim için görmem gerekiyordu.

Matt'in, Neena'yı kapı dışarı edeceğine dair söylediklerini düşündüm ve bunu gerçekten yapıp yapamayacağını merak ettim. Ona William'ı terk edeceğimi söylemek zorunda kalmıştım çünkü nereden başlaması gerektiğine dair, ona yalan da olsa bir yol haritası çıkarmam gerekiyordu. Birinin onu cesaretlendirmesi gerekeceğini biliyordum. Hiç bu kadar karısına bağlı ve her şeyi körü körüne kabullenen bir adam tanımamıştım. Neena ve William'ın bizi aldatmasına, sonra da sanki

hiçbir şey olmamış gibi Neena'nın affedilip aynı şekilde sevilmeye devam etmesine izin veremezdim.

Matt'in White Horse'da söyledikleri bu düşüncelerimi kanıtlar gibiydi. *Beni son aldattığında bu konu yüzünden onunla yüzleşmedim bile.* Hâlihazırda bildiklerim onaylandığında içimi bir sıcaklık kapladı, içtiğim tekilalar zaten alışkın olduğum pembemsi tonlarla hareketlerimin sınırlarını bulanıklaştırıyordu.

Aldatılmış olmayı affederdi... ama ya cinayeti? Herhangi bir eş bunu affedebilir miydi? Herhangi bir koca, karısını onun ölmesini istediğini bile bile sevmeye devam edebilir miydi?Hayır.

Hayır.

Hayır.

İşte tam da bu yüzden bunu yapmak *zorunda kalmıştım.* Karısının ona ne kadar kötü davrandığını ona göstermek zorundaydım. Tasmasını *sıkmak* zorunda kalmıştım, yoksa Matt bunu asla kendi başına başaramayacak, yaptığı her korkunç şey de Neena'nın yanına kalacaktı.

Dizlerimi göğsüme çektim ve Ryderların evinden herhangi bir ses duymak için kendimi zorladım. Bu açıdan yatak odalarının pencerelerini görebiliyordum, hâlâ alt katta oyalanıyorlardı.

Neena şu anda bütün bu olup bitenden bitkin düşmüş olmalıydı. Kafası karışmış. Muhtemelen düşmanca davranıyordu. Matt'e delisin sen diyordu. Çığlık attıklarını, Neena'nın yüzünün öfkeyle kızardığını hayal ettim. Hakkında hiçbir şey bilmediği suçları inkâr ederken cerrahi operasyonlarla yeniden yaratılmış suratı çirkin şekillere giriyordu.

Neena her şeyi çok kolaylaştırmıştı. Tüm dikkati kocamdaydı. Onunla vakit geçirebilmek için ölüp biti-

yordu. Benim evliliğimi mahvetmekle öyle meşguldü ki kendi evliliğine hiç dikkat etmez olmuştu.

Evin ön tarafındaki büyük pencerenin ardında ışıklar yanıp söndü. Elimden geldiğince sağa doğru eğilerek onların hareket etmesiyle önce merdiven boşluğunun, ardından ikinci kattaki koridorun aydınlanmasını izledim. Beklenti içinde dizlerimi kavradım ve yatak odalarının ışığı yandığında perdelerinin açık olması için dua ettim.

Karanlık gecenin içinde dört pencere sarı patlamalar gibi aydınlandı. Dürbünümü kaldırdım ve odak noktamı ayarladım, perdenin bir kısmının içeriyi görebileceğim kadar açık kaldığını görünce rahatlayarak nefes verdim.

Neena kollarını sallayıp dudaklarını hareket ettirerek yatak odasında volta atıyordu. Durdu, döndü, bağırıp çağırırken parmağıyla havayı delip geçti. Matt'i görebilmek için kendimi zorladım. Kapıda belirdiğinde hafifçe iç çekiyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve Neena'ya karşılık verirken ağzı hızlı hızlı hareket ediyordu.

Artık omurgasız bir herif gibi davranmadığı için Matt'e tezahürat yapmak istedim. Bunu ona ben vermiştim. Yeri işaret ettiğini gördüm. Paradan bahsediyor olmalıydı.

O nakit para oraya, bizim kasamızdan çıkıp gitmişti. Para desteleri, üzerinde William'ın ya da benim parmak izimiz olabilir diye yeni bantlarla tekrar sarılmıştı. Parayla uğraşırken eldiven takmıştım, gerçi kirli paralardan parmak izi alınamayacağından emindim ama neden almaya çalışsınlardı ki? Zaten yerdeki bölmede bulunan diğer bütün eşyalar Neena'nın parmak izleriyle kaplı olacaktı.

Bölmeye yerleştirdiğim kırmızı kutuyu ve doğum günü hediyesini açıp kutuyu elinde evirip çevirdiği anı düşündüm. *Sallasana,* demiştim. Talimatlarımı bir bir takip ettiği sırada aptalca oyununda onu alt edenin ben olduğumu düşünürken, gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Kutuyu açmış ve mahalledeki seks oyuncakları dükkânının indirim köşesinden aldığım vibratöre aptal aptal bakmıştı. Bana mümkün olan en iyi teşekkür hediyesini verdiğinden habersizdi, bana kanıt vermişti. Kutuyu ve ambalajını toplayıp çantama tıkmış ve gevezelik ederek dikkatini dağıtmıştım, gecenin geri kalanında ambalajın ortalarda olmadığı hiç fark edilmemişti. Neticede William oradaydı. Kendimi, kasıklarımdan boynuma kadar kesip bedenimden fışkıran kanların ortasında dans etmiş olsaydım bile Neena kolay kolay dönüp bana bakmazdı.

Başıma bela açacağını gözlerinden anlamıştım. William nereye giderse gözleriyle onu takip ediyordu. William onunla konuştuğunda ışıldıyordu. Gülümsediğinde bakışlarıyla William'ın yüzünü okşuyordu. O bakışları gördüğüm ilk andan beri Neena'nın başıma bela olacağını biliyordum.

Şimdi yatak odasındaki şifonyerin önüne çömelmesini, çekmeceleri açmasını ve bir şeyleri yatağın üzerine atmasını izliyordum. Bakerların eski kasasının önüne gitti ve parmaklarını kadranın üzerinde gezdirerek şifreyi girdi. Yıllar önce yapışkanlı not kâğıdında bulduğum şifrenin aynısıydı. Kasanın kapısının arkasında kayboldu, içindeki az sayıdaki eşyayı kurcalayıp umutsuzca polislerin eline geçmeyen zarfı aradığını hayal ettim. Elimi sabahlığımın cebine soktum ve kasadan aldığım zarfı parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Üzerinde *Neena'nın Vasiyetnamesi* yazıyordu. Kasadakileri

kurcalarken zarfı neredeyse atlıyordum. Sonuçta bir vasiyetname ne kadar ilginç olabilirdi ki?

Ama görüldüğü üzere, Neena'nınki dikkate şayandı.

Hissettiği paniği, kâğıtları çılgınca tekrar tekrar, bir, iki, üç kez karıştırdığını hayal ettim. Bankadan bir kasa kiralamalıydı. Bütün bu hile hurda benim için çocuk oyuncağı olmuştu. Matt'in düştüğü sabah evlerinde dolaşmak, Neena'nın çekmecelerini, dolabını, hayatını kurcalamak için yalnız başıma geçireceğim saatlerce vaktim olmuştu. William ve Neena hastanede Matt'i beklerken eski anahtarımı evin arka kapısında test etmiş, hâlâ işe yaradığını doğrulamıştım. Sonra yerdeki gizli bölmeyi kontrol edip bunu nasıl kullanabileceğimi düşünmüştüm. Üzerinde kasanın şifresinin yazılı olduğu not kâğıdının fotoğrafını çekmiştim; galerimde onu bulmuş, şifreyi denemiş, kasayı açan şifrenin hâlâ aynı olduğunu anlayınca gülümsemiştim. İçinde ne varsa elden geçirip hepsini okumuştum, buna vasiyeti de dahildi.

Ağzımın bir karış açık kaldığını, gözlerimin boş yatak odasında gezindiğini, elimde tuttuğum şeyin içeriğini paylaşacak birini aradığımı hatırlıyordum. Kâğıdı ikinci kez okuduğumu, sonra yavaşça üçe katladığımı ve tekrar zarfın içine soktuğumu hatırlıyordum. Evini derleyip toparladığımı, kırık tırabzan parçalarının olduğu çöpü attığımı, sonra evime döndüğümü ve pantolonumun arka cebine koyduğum zarfla birlikte kanepeye uzandığımı da hatırlıyordum.

Oraya uzanmış ve her şeyi bir bir tekrar düşünmüştüm. William ve Şerif Dan'in kırık tırabzanlar üzerine sohbetlerini hatırladım. Kısa bir süre önce cinayet teşebbüsü ihtimali üzerine konuşup alay etmiştik. Yapboz parçaları yerine oturana kadar zihnimde evirip çevirdim. Doğru yerlere dikeceğim tehlike işaretleri. Dikkati

başka yöne çekecek sözler. Her seferinde minik adımlarla bir hayatın dikkatlice yok edilmesi.

Planımı yapıp uzun bir süre dinlenmeye bıraktım. Bu süre boyunca Neena'nın içimize sızmasını beklemiş, kocamın telefon aramalarını takip etmiş, e-postalarını ve mesajlarını okumuştum. Winthorpe Teknolojileri'nde bir şeylerin yaşanabileceği tek yere, toplantı odasına gizli bir kamera yerleştirmiştim. Ağır maun masada dizlerini açıp, ellerini William'ın yakasına yapıştırmış halde otururkenki videosunu izlediğim o öğleden sonrasına kadar uslu durmuştum. Bir yana eğdiği başı zevkle dolup taşıyordu.

Minik gösterilerinden hemen sonra Neena'nın iç çamaşırına uzandığı ve William'ın pantolonunun fermuarını çektiği sırada videoyu durdurmuştum. Neena başını öne eğmiş gülümsüyordu. *Gülümsüyordu.* Ellerim titremiş, midem alt üst olmuştu. Ekrandan titreyerek uzaklaşıp kendimi zorla tuvalete attıktan hemen sonra kusmuştum. Kendimi banyoya kilitleyerek duş başlığını açmış, üzerimdekileri çıkarıp hıçkırıklarımı akan suyun altında boğmuştum.

Bin parçaya ayrılmıştım, kırılmıştım.

Böylesine kırılan kadınlar, yaptıklarından sorumlu tutulamazlardı.

Kocamın bana dönmesi gerekiyordu. Neena'nın cezasını çekmesi gerekiyordu. O yüzden planımı uygulamaya koyup ne gerekiyorsa onu yapmıştım.

50.

CAT

William'ın Maserati'si,yol boyunca vızıltılar çıkardı. Ceketimin yakasını gevşettim ve klimayı açtım. "Bu sabah Amir Mclntyre ile konuştum," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Toplantında o da olacak."

Mahallenin güvenlik kapısından geçerken dışarıyı izledim, William, girişin dört bir yanına dağılmış üniformalı görevlilere el sallamak için elini kaldırdı. Matt'in davetsiz misafirinden sonra onlara olan güvenim azalmıştı, göz teması kurmaktan kaçındım. Atherton'ın virajlı yollarından geçerek karakola doğru ilerledik. Başımı pencereye yaslayıp kasaba merkezine yaklaştıkça evlerin birbirine daha yakın mesafede dizilmesini izledim.

"Neena bu sabah beni aradı." William bu gelişmeyi kasvetli bir ses tonuyla paylaştı, ben de şaşırmış numarası yaparak başımı kaldırıp ona döndüm. Aylardır ortak kullandığımız operatörümüz sayesinde tüm arama-

larını izliyordum ve dizüstü bilgisayarımı, onun iCloud hesabıyla senkronize etmiştim, böylece tüm mesajları da bilgisayarımın ekranına düşüyordu.

"Olan biten onca şeyden sonra, seni ilk kez mi arıyor?" Testi geçip geçmeyeceğini görmek için bekledim. Yalan söylerse ne yapardım? Beni kandırmaya devam edecekse tüm bunların ne anlamı vardı?

"Hayır." İçini çekti. "Gecenin bir yarısı beni birkaç kez aradı ama cevap vermedim. Evlerine giren adamla ilgili olayı duyduğumdan beri de onu geri aramamın şüpheli görüneceğini düşündüm."

"Evet, öyle olurdu," diyerek ona katıldım. "Hem sen bir daha onunla konuşmayacaksın." Bir daha *asla*. Tartışmaya kapalı birkaç kural getirmiştim; bunlardan ilki bana karşı tamamen dürüst olması ve Neena ile tüm iletişimini kesmesiydi.

"Tabii ki konuşmayacağım." Elimi tuttu, William ve Neena arasında son bir konuşma gerçekleşmesine izin verip vermemekte kararsız kalarak duygularımla mücadele ettim. Sanki bir kapanış konuşmasına gerek varmış gibi hissediyordum. William'ın mecbur olduğu için değil, bunu istediği için beni seçtiğini bilmesini istiyordum.

Ama gerçekten de beni seçmiş miydi?

Matt'in hayatına yönelik "girişimlerimi" başlatmış olmamın yarattığı sorunlardan biri de buydu. Aralarındaki ilişki kendi kendine bitmeden sonlanmasına neden olmuştu. Neena'ya kalsa, William onun için kahroluyor olabilirdi ve uzak durmasının tek sebebi benim onu tutmamdan kaynaklanabilirdi.

Henüz çözümünü bulamadığım bir sorundu. William'ın başparmağı elimin üzerinde gezindiğinde elini ittim.

Virajdan dönerken Ravenswood Koruma Alanı görüş alanımıza girdi. Güneş, bataklıktaki renklerin üze-

rinden akarken durgun sular parlıyordu. Başıyla manzarayı gösterdi. "Buraya ilk taşındığımızda ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Büyülü olduğunu mu söylemiştim?"

"Burada beraber büyülü bir hayat yaratacağımızı." Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Artık ona sahibiz, Cat."

"Sen de onu mahvettin."

Banketin kenarına çekti ve büyük bir PARK YAPILAMAZ tabelasının altına park etti. Bana döndü, gözlerindeki acıyı görebiliyordum. "Düzelteceğim. Güvenini tekrar kazanacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama hayatımın kalan her gününü bunu için çabalayarak geçireceğim."

Başımı iki yana sallayıp ona gerçeği söyledim. "Bunu yapabilir misin, bilmiyorum."

"Böyle söyleme," diye yalvardı. "Ben –"

"Sen ne? Onunla *seviştin. Öptün.* Bana ayırman gereken zamanı ve ilgiyi ona verdin. Ve bana her konuda yalan söyledin." Ağlamaya başladım, kelimelerim ağzımın içinde yapışıp kaldı. Kontrol edemediğim küçük, ıslak hıçkırıklarla nefes verdim.

Haftalardır biliyordum ama yarası hâlâ tazeydi, sanki bastırdığım duygularım göğsümde kuluçkaya yatmış ve az önce serbest kalmış gibiydi.

Emniyet kemerimi açıp beni kendine çekti, kolçağın üzerinden göğsüne yasladı. Bacaklarım bu şekilde oturamayacak kadar uzundu. Beni kendine iyice çekerek alnımı, yanaklarımı, burnumu, dudaklarımı öptü. "Lütfen," diye yalvardı, sesi titriyordu. "Sensiz yaşayamam Cat. Zayıftım ve aptalca davrandım. Hiçbir şey ifade etmiyordu."

Dokunuşu karşısında kaskatı kesilmiştim, duygularından hiç etkilenmiyordum. "Cezasını çekmesi gerekiyor,

William." Kendimi göğsünden ittim ve gözlerinin içine baktım. "Sana yaptığını bir başkasına daha yapamaz."

Başını salladı, her şeyi kabul etmeye hazırdı. Beklediğim an gelmişti, son çivi de bilenmiş, tabutu için hazır edilmişti.

"İnsan kaynaklarından Nicole'ü ara. Cinayet teşebbüsünü ve işten kovulduğunu yerel gazetelere sızdırsınlar."

Tereddüt etti. "Cat, onunla işim bitsin istiyorum. Sonsuza kadar."

"Bunu yapmana *ihtiyacım* var. Neena'ya onunla işinin bittiğini göstermen için. Ve bize yaptıklarına karşılık cezalandırılması için."

Bundan hoşlanmamıştı. Bunu gözlerinden, temkinli bir şekilde başını sallamasından ve ardından dudaklarını alnıma bastırmasından anlayabiliyordum.

"Tamam," diye fısıldadı. "Seni karakola bırakır bırakmaz onu arayacağım."

"Bugün halletsin," dedim. "Yarın birinci sayfada haber olması lazım."

"Söylerim."

Dudaklarımız buluştu, beni öpüşüyle eridim, duygu dolu bir temastı. Tam o anda onu affetmemiştim ama yaramın üzerindeki kabuk, biraz daha kalınlaşmıştı.

~

Matt'i bulduğumda karakolda uzun bir sıra halindeki sandalyelerin ucunda oturuyordu. Ayağa kalktı, ter ve pizza kokan bir kucaklaşma için beni kendine çekti. Ben de ona sarılıp yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Neena olmadan daha iyi bir hayat yaşayacaktı. Parası vardı ve nazik biriydi. Şakalarına gülen, kocasının koluna girdiğinde müthiş görünen ve bir Harley'i çalıştırabilecek genç bir eş bulacaktı.

Matt'e gülümsedim. "Dün geceyi atlatmış gibisin."

"Zar zor." Sandalyesine tekrar oturup saatine baktı. "Baş ağrım beni öldürecek."

"Dün gece Neena ile neler oldu?"

"Yaklaşık yarım saatliğine eve geldi. Eşyalarını toplayıp gitti. Geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum."

Evet, ben de olsam Neena'nın nereye gittiğini merak ederdim. Geceyi William'la yatağımızda, şöminemizin titreşen ateşini izleyerek geçirmiştik; ona hâlâ soğuk ve mesafeli davranarak cezasını uzatmış, yalnız kalmış Neena'nın ucuz bir otele yerleştiğini düşünerek de bunun tadını çıkarmıştım.

"William nerede?" Matt, başıyla karakolun ön tarafındaki pencerelerden dışarıyı işaret etti. "Seni bıraktığını gördüm."

"Birkaç saatliğine ofise gidiyor. İşim bitince onu arayacağımı söyledim."

Başını sallarken dudaklarının kasıldığını, gözlerinde beliren öfke patlamasını gördüm. William'a kızdığı için onu suçlayamazdım. O ikisi arkadaştı, Neena'yla ben gibi sapkın ve birbirini arkadan bıçaklayan tarzdan arkadaşlar değillerdi. Söyleyecek bir şey bulabilmek için çabaladım. "William bencilce davrandı ama manipülatif değildi. Bir gün zayıf bir anına denk geldi. Neena'nın peşinde değildi, beni incitmek istemediği gibi seni de kasten incitmek istemediğini biliyorum."

Omuz silkti. "Ondan yine de nefret ediyorum. Neena'ya sahip oldu ve dün gece söylediklerinin aksine, görünüşe göre seni bırakmıyor. Bu hiç adil değil."

Başımı aşağı yukarı salladım, bir yanım aynı duygularla mücadele ediyordu. Fakat bu yaşananlar bizi iyi yönde değiştirecekti. Bu olayların sonucunda birbirimize daha sadık ve dürüst olduğumuz bir evliliğimiz olacaksa, sırf nispet yapmak için onu cezalandırmama gerek yoktu. Ve eğer olur da bir gün ihtiyacım olursa,

ilişkimizin gelecekteki herhangi bir noktasında kullanmak için bu koza, bu geçmişe sahip olacaktım.

Karnım guruldadığında sesi gizlemek için içgüdüsel olarak elimi karnıma götürdüm. Matt'in gözleri elimi takip etti. "İyi misin?"

Güçlükle gülümsedim. "Evet. Midem hâlâ biraz rahatsız." Çantama uzandım ve bir paket tuzlu kraker çıkardım. Neena'nın beni zehirlemeye çalıştığını William'a kurnazca hatırlatmak için, mide ağrısından şikâyet ederek kahvaltıyı atlamıştım. İşe yaramıştı, William'ın yüzü kararmış, tavırları değişmişti. Bana biraz tavuk suyu çorbası yapmış ve bu toplantıdan sonra eve gidip dinleneceğime dair söz verdirtmişti. Sonuçta aç kalmıştım. Hastaneye git gel yapmaktan ve Matt'e yapılan *"cinayet teşebbüsünün"* stresini yaşamaktan üç gün içinde dört kilo vermiştim. Gözümde çizburgerler ve pastalar canlanmaya başlamıştı.

Matt sandalyesine oturup kollarını kavuşturdu. "Neena'ya inanamazsın. Hâlâ hiçbir şeyi kabul etmiyor. Hâlâ o limonçelloda bir şey olduğunu inkâr ediyor."

Evet, bahse girerim ki inkâr ediyordu. Matt, Neena'yı beni zehirlemekle suçladığında yüzündeki ifadeyi görmek için bir milyon dolar verirdim. Gülmemek için ağzıma tuzlu kraker attım. Bir doz antifriz içmek riskliydi ama buna değerdi. William'ın beni hastaneye vaktinde yetiştireceğini biliyordum. Matt'in de içeceğine birkaç damla eklemek bir anda aklıma gelmişti, onu da limonçello içmeye ikna ettiğimde verilmesi kolay bir karar olmuştu.

Matt saatine baktı, sonra dizini benimkine çarparak oturduğu yerden öne doğru eğildi. Sesini alçalttı. "Seni kendini zehirlemekle suçladı."

Tabii ki öyle yapmıştı. Neena beni tamamen hafife almasına rağmen aptal biri değildi. Yine de buna şaşır-

mış gibi irkildim. "*Böyle bir şeyi* neden yapayım ki?" Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Matt'in, bu suçlamanın herhangi bir kısmına inanıp inanmadığını merak ederek homurdandım.

İnanmamalıydı. Bu kadar acı verici, hayatımı tehdit edecek kadar uç noktalara gidebilmemin sebebi buydu.

"Yani, bu durumda sen de düşmüş gibi yapmış oluyorsun, değil mi? Bir de şu silahlı adam meselesi?" Acı bir kahkaha attım. "Hepimiz, ona karşı birleşip komplo kurmuşuz."

Başını salladı. "Evet. Komplo. Hatta sanırım Neena da aynı kelimeyi kullandı."

Ona sarılmayı düşündüm ama bunun yerine krakerlerimden ikram ettim. Bir tane aldı, yemeden önce tuzlu yerinden ikiye ayırdı.

"Bay Ryder? Bayan Winthorpe?" Koridorun sonundaki üniformalı bize gülümsüyordu. "Sizi bekliyorlar."

~

Kanıtlar üç ayrı dosya halinde dizilmişti, her birini hızlıca açıkladılar. Elini en küçük dosyaya koyarak, "Bu," dedi Dedektif Cullen. "Mahkemeye sunduğumuzda Neena'yı olayla bağdaştırmamız için geçerli bir kanıt olacak. İçerisinde yatak odasında bulunan para ve fotoğraflar; telefon kayıtları, William Winthorpe ile cinsel ilişkiye girdiğini kanıtlayan beyanı ve Bay Ryder'ın ölümüyle elde edeceği maddi kazançlar mevcut."

Bölge savcısı, üzerine zar zor oturan ince çizgili takım elbisesiyle solumda oturuyordu. Bu kararı kutsarcasına başını öne arkaya salladı.

Dedektif ikinci dosyaya geçti. "Bu, ikinci dereceden kanıt. Kendi başına bile şüphe doğuruyor ama birden fazla olasılığa da açık. Zeki bir insan, tüm bu belgelere bakıp hepsinden Neena'nın sorumlu olduğu çıkarımını yapabilir ama-"

Bölge savcısı, "Makul oranda şüpheye de yer veriyor," diye sinirle araya girdi, sandalyesine yaslanıp takım elbisesinin ceketinin en üst düğmesini açtı. "Ve makul şüphe, tüm ceza davalarının sonu olur."

Ellerinin gergin bir şekilde hareket edişinden ve benimle göz temasından kaçınmasından, siciliyle ilgili endişeleri olduğunu hissedebiliyordum. Savcılığın açtığı davalarda bugüne kadar on dört galibiyet, bir tane de hükümsüz yargılama sonucu elde etmişti. Savcının sicil kaydını yakından takip ediyordum, bu yüzden Matt'in bu odada dile getirdiği fikri ne olursa olsun tek bir olası sonuç çıkacağını biliyordum. Bu davayı düşürecek ve "daha fazla kanıt" bekleyeceklerdi. Bu kanıtlar asla gelmeyecekti, çünkü aslında hiç var olmamışlardı.

Benim için fark eden bir şey yoktu. Ben bir canavar değildim. Neena'nın mahkemelik olmasını, mahkûm edilmesini ya da bunların sabıka kaydına işlenmesini istememiştim. Tek istediğim, hayatının sistematik olarak yerle bir edilmesiydi.

Elveda itibar.

Elveda kariyer.

Elveda koca.

Bu, o kadar da zor olmamıştı. Tamamen umulmadıktı.

Bir evliliği sabote etmek niyetiyle tasarlanmış, kasıtlı olarak başarısız bir suçtan kim şüphe ederdi ki? Sandalyemde geri yaslandım, Manolo Blahniks tasarımı ayakkabılarımı bileklerime çaprazladım ve bölge savcısının Matt'e "neredeyse ölmek üzere" olmasının, neden cezasız kalacağını açıklamasını dinledim.

Matt, "Diğerinde ne var?" diye araya girdi. Çenesiyle üçüncü dosyayı işaret ediyordu.

"Neena'yla bir bağlantısı olmayan ve jüriyi onun masum olduğuna ikna edebilecek kanıtlar."

Gözüm seğirdi ve tüm dikkatim, masanın ucundaki içi minik dosyalarla dolu o klasöre odaklandı. Dış gö-

rünüşümü bozmadan, kusursuz manikürlü elimle esneyen ağzımı kapatarak biraz sıkılmış ifademi korudum.

Matt, "Ne gibi kanıtlar?" diye sordu.

Hem cevabını merak ettiğim hem de korktuğum bir soruydu. Ne de olsa her şeyi enine boyuna düşünmüştüm. Önemli bir şeye dokunurken eldiven takmıştım. DNA izlerimi göz ardı etmelerini sağlayacak kadar sıklıkla evlerine gitmiştim. Matt'i kandırmak için kendi hayatımı tehlikeye atmıştım.

Dedektif Cullen klasörü ona doğru itip kapağını açtı. "Bir bakalım... besbelli evinize giren biri var. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Parmak izi yok, DNA yok, eve zorla girilmemiş. Ya ona bir anahtar verilmiş ya da kapıları açık bırakmışsınız ki..." Matt'e baktı. "Söylediğinize göre açık bırakmamıştınız."

"Bırakmadım."

Tabii ki kapıyı açık bırakmamıştı. Adama arka kapının anahtarının bir kopyasını ben vermiştim. Eve sorunsuz giriş, Bakerların dört paket kokaini ile birlikte anlaşmamızın bir parçası olarak istediği bir şeydi. Lisemdeki eski uyuşturucu satıcısı için harika bir anlaşmaydı. Tek yapması gereken içi boş bir silahla sessiz bir evde beş dakika geçirmekti. Silah, Matt'in ağzına dayalıyken teklememişti. İçinde zaten hiç mermi *yoktu ki*. Tetiği bir kez çektikten sonra mahalleden çıkıp dört yüz metrelik mesafeyi koşarak anayola çıkmıştı; oradan da güvenlik kamerası olmayan yegâne restoranın otoparkına doğru koşup park edilmiş arabasına binmesi üzerine verdiğim talimatları dikkatle uygulayarak, oradan ayrılmıştı.

"Ve evinizde güvenlik sitemi yok," diye bitirdi iç çekerek. "Yani adama dair elimizde hiçbir şey yok. Dr.Ryder'ın kişisel banka hesabını ve iş hesabını inceledik, herhangi bir büyük miktarda para çekildiğine dair bilgiye ya da şüpheli bir para transferine rastlamadık."

Matt, "Ama nakit parayı saklıyordu," diye itiraz etti. "Bir kısmını kullanmış olamaz mı?"

"Neden olmasın." Amir Mclntyre, maaş çekini hak edebilmek için bir süre bekledi. "Muhtemelen öyle de yapmıştır. Ama bunu kanıtlayamayız."

"Benim endişem, tetikçinin tekrar harekete geçmesi." Konuşan bendim. "Neena'nın işi bitti mi?"

Herkes Matt'e baktı. "O şu anda kriz yönetimiyle meşguldür. Ve görünüşe göre bu konuda ne kadar yanılmış olsam da beni öldürmeye *niyetli* değil gibi."

Öne doğru eğilerek yavaşça koluna dokundum. "Bir güvenlik sistemi yaptırmalısınız. Kilitleri değiştirin." Yapmam gereken her şeyi halletmiş olduğumu, geri dönmeme gerek kalmadığını düşünerek söylemiştim.

"Sabah kilitleri değiştirdim." Sert bir şekilde başını salladı. "Bu hafta güvenlik sistemi işini de halledeceğim."

"Güzel," dedi Dedektif Cullen elindeki dosyaya dönerek. "Gerçi bu tip bir senaryoda dikkatler kurbanın üzerindeyken ikinci bir teşebbüs oldukça nadirdir." Birkaç sayfa çevirdi. "Geri kalanlar gereksiz şeyler. Fakat ilginç bir detay yakaladık. Çerçevelenmiş olan da dahil olmak üzere, William'ın kutudan çıkan fotoğraflarının hiçbirinde Neena'nın parmak izi yoktu." İçten içe irkildim. Bu, çözüm bulamadığım bir ayrıntıydı ama önce Neena'ya karşı şüphelerini arttıracak bu kanıtların, eline geçmesi gerekiyordu.

"Fotoğrafları tutarken eldiven takmış olabilir..." Dedektif Cullen önce Matt'e, ardından da bana baktı. Kafamda mı kuruyordum yoksa bana biraz daha uzun bir süre mi bakmıştı? "Ama bu çok garip olurdu."

Nasıl bir tepki versem uygun olur bilemediğimden, ona katılırcasına başımı salladım. Fotoğraf kutusunun her yerinde parmak izlerinin olduğunu söylemek istedim ama bunu benim biliyor olmamın doğru olup ol-

madığından emin olamadım. Parayı ve fotoğrafları, Neena ve Matt'in mobilya alışverişi yaptıklarını bildiğim bir günde yerleştirmiştim; eve giriş çıkışım beş dakikadan az vaktimi almıştı.

Bölge savcısı "Tekrarlıyorum. Bu, mahkemede aleyhimize kullanılabilecek bir kanıt," dedi. "Jüride her zaman komplo teorilerine inanan biri vardır." Ayağa kalktı, açılış konuşmasını yapmaya hazır bir oyuncu gibi kalabalığa ısındığını hissettim. "Bakın Bay Ryder, burada ne yaşandığını hepimiz biliyoruz. Ama mesele olayları bilmek değil, kanıtlayabilmek. Ve herhangi bir şeyi kanıtlayacak somut delilimiz yok, özellikle de gerçekten bir suçun işlenmediği bu gibi durumlarda. Teşebbüs var mı? Evet. Ama bu eşeğe kuyruk takmak zor*, ne dediğimi anlatabildim mi?" Durdu, bir Matt'e, bir bana baktı.

"Sonuç olarak bu deliği kazmaya devam edeceğiz ve eminim ki yakında daha fazla delil bulacağız. Ama şimdi hâkimin karşısına erkenden çıkarsak, elimiz boş, aptal durumuna düşmüş olarak döneriz. Bu da ne senin stres düzeyin için ne de savcılık açısından iyi olur. Ve daha da kötüsü Neena bir kez elimizden kaçarsa bir daha peşine düşemeyiz." Ellerini birbirine vurdu. "Buraya kadar geldiğiniz için ikinize de minnettarım. Mahkemeye çıkmaya hazır olduğumuz zaman ikinizi de haberdar edeceğim."

Mahkemeye çıkmaya hazır olduklarında mı? Asla, diye düşündüm masanın etrafında durmuş tokalaşırken. Kapıya doğru ilerlediğim sırada kanıt dosyaları çığlık çığlığa bana sesleniyordu.

---

* Pin the tail on a donkey: Amerika'da çocukların oynadığı bir tür oyun. Çocuklar gözleri kapalı bir şekilde ellerindeki kâğıttan yapılma kuyruğu eşek görseline yerleştirmeye çalışır. En yakın noktaya yerleştiren kazanır.

51.

NEENA

Cumartesi sabahı sert bir otel yatağında, koridor boyunca gümbürdeyen elektrikli süpürgenin sesiyle uyandım. Sırt üstü dönerek tavana baktım ve geçen hafta yaşananlar hızla zihnime dolarken içimde oluşan endişe dalgasını bastırdım.

Cat'in zehirlenmesi ve William'ın şüphe dolu bakışları.

Cevapsız kalan mesajlarım ve aramalarım.

Gecenin bir yarısı kopan gürültü, Matt'in birini merdivenlerden aşağı kovalaması.

Saatlerce süren sorgu.

Hayatımızın en mahrem alanlarını ihlal eden sayısız polis memuru.

Yerdeki gizli bölme. Para. Fotoğraflar.

Kasa, kayıp vasiyetnamem ve yazılı itirafım.

Matt'in yumuşayacağından, dün gece evde kalmama izin vereceğinden, içi boş özürlerimi kabul edeceğinden

ve beni yatağımıza alacağından emindim. Ancak tamamen bir yabancı gibi davranmıştı. Elimi kaldırıp Elmacıkkemiğime hafifçe dokundum, attığı tokat yüzünden o bölge hâlâ hassastı. Beraber yirmi sene geçirmiştik, o gece dışında bana bir kez olsun vurmamıştı, kimseye vurmamıştı.

Onu tehdit edebilirdim. Beni eve almazsa o gece yaşananları itiraf etmekle tehdit edebilirdim. Fakat polis onun anlatacakları karşısında bana inanmalıydı. Bir hafta öncesine kadar muhtemelen bana inanırlardı ama şimdi, etrafımda uçuşan şüphe bulutlarından sonra... bana artık kim inanırdı ki? Elimi yatağa bıraktım ve bir çözüm yolu aramaya çalıştım.

Eğer Matt söylediklerinde ciddiyse... mal bölümü olmadan boşanma, aylık bin dolar nafaka... Kendime başka bir iş bulmam gerekecekti. Telefonuma Winthrope Teknolojileri'ndeki insan kaynakları müdüründen dinlemeye bir türlü cesaret edemediğim bir sesli mesaj gelmişti. Mesajda ne söylediğini biliyordum. *Bize ayırdığınız süre için teşekkür ederiz ama şirkete dönmenize gerek yok.* Eşyalarım muhtemelen çoktan kutulanmış ve teslim almam için resepsiyonda bekletiliyordu. Belki onları haksız yere işten çıkarma nedeniyle dava edebilirdim. Cinsel istismar. Ned'in yazdığı referans mektubu hâlâ elimdeydi. William Winthorpe'un çevresinden olmayan başka bir şirkette iş bulabilirdim.

Yatakta doğruldum ve yavaşça ayağa kalktım, sırtım ağrılar içindeydi. Spor salonuna gitmem gerekiyordu, belki de lobinin hemen yanında gördüğüm o küçücük spor salonuna giderdim. Atherton'daki spor merkezinde, dolguyla şişirilmiş o suratlarla yüzleşecek kadar cesur değildim. Orada çok fazla Atherton'lı kadın vardı ve haberler muhtemelen birkaç tanesine çoktan yayıl-

mıştı. Peki hangi versiyonu? Maskeli saldırgan? Benim muhtemelen bu işin bir parçası oluşum?

Bunların hepsi aşırı saçmaydı. Ben masumdum! Tamam, belki sütten çıkmış ak kaşık değildim ama benim işlediğim suçlar baştan çıkarmaya yönelikti, cinayete değil. Cat Winthorpe'u zehirlememe gerek yoktu, onu başka yollarla alt edebilirdim. Hem neden Matt'i öldürmesi için birini tutmuş olayım ki? Matt'i seviyordum. Gerçekten seviyordum. Gülümsediğinde ortaya çıkan gri dişlerine ve gittikçe büyüyen göbeğine rağmen. Bir keresinde, bir partide havyara "jöle tohumları" demiş olmasına rağmen. Tüm bunlara rağmen, onu seviyordum. Başka kim beni böylesine eksiksiz ve sarsılmaz bir şekilde arzulardı? Ondan ayrılmayı aklımdan geçirmiş olsam da bunu asla yapmazdım. William Winthorpe evlilik teklifi etmediği sürece yapmazdım; ki onunla daha fazla vakit geçirebilseydim teklif ederdi.

Beni cehenneme savuran o keskin dönüşe kadar her şey mükemmel gidiyordu. Cehenneme: bu tıkırdayan klimalı, paralı televizyon yayını olan kraliçe yataklı otel odasına.

Yoga taytımla spor sutyenimi giydim ve zihnimden günlük olumlamalarımı tekrar ederken Nike ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım. Odamın kapısını açtım, elimde anahtar kartımla, bitişik odalardaki kapıların önüne bırakılan gazeteden bir kopyanın da benim kapıma bırakılmış olduğunu görünce durdum.

YETKİLİLERİN İDDİASINA GÖRE MAHALLEMİZDEN BİR KADIN KOCASINA CİNAYET TEŞEBBÜSÜNDE BULUNDU.

Başlığı olabilecek en büyük harflerle atmışlardı, yanındaki fotoğrafımın büyüklüğüyle yarışacak kadar

kalın puntoluydu. Ağzımın açık, bakışlarımın başka yönde olduğu korkunç fotoğrafı izledim. Gazeteyi aldım ve 4 Temmuz'daki havai fişek partisinde çekilmiş fotoğrafımı inceledim. Berbat görünüyordum. *Berbat, yaşlı, kızgın. Mahalleden bir kadın kocasına cinayet teşebbüsünde bulundu* mu? Bu boktan gazeteyi kaç kişi görmüştü? Zihnimde tüm yeni arkadaşlarım yüz hatlarını tiksintiyle buruşturup manikürlü elleriyle telefonlarına uzanıyor, haberi birbiriyle paylaşmak için çılgınca can atıyordu. *Aman Tanrımmm... duydun mu? Neena Ryder kocasını öldürmeye çalışmış. Öldürmek.* Bu iş sosyal medyaya, mesaj gruplarına, zincir mesajlara düşecekti. Bir saat içinde her yere yayılmış olacaktı.

Odama döndüm, kapının sürgülü kilidini kapattım ve kendimi yatağıma attım. Midem düğüm düğüm olurken haberi baştan sonra okudum.

Bitirdiğimde yeniden okudum. Üçüncü kez okumaya çalıştım ama bunun yerine tuvalete gitmek zorunda kaldım, midem yaşananlara tepki veriyordu. Kustum, sonra beyaz paspasta dizlerimin üzerine çöktüm ve pis tuvaletin kenarına sarıldım.

Haberde William'ın beni, "çok derin problemleri olan biri" diye tanımladığı bir alıntı vardı. Bunu nasıl söyleyebilmişti? Aramızdaki bağı hissetmemiş miydi? Öpüşmemiz, sevişmemiz hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Tüm o kıvılcımlar ve hileler sırasında aramızda gerçek bir bağ oluştuğunu sanmıştım.

Banka hesabımda sekiz bin dolarım vardı ve işsizdim. Tüm varlıklarım Matt tarafından idare ediliyordu ya da onun eline geçecekti. Bütün planım basit bir yolda ilerlemek üzerine kuruluydu: William Winthorpe'un bana âşık olmasıyla ya da yüklüce bir ödeme yapmasıyla sonuçlanacak yasak bir ilişki. İki net sonuca vara-

caktım, hiçbiri uğruna çok çalıştığım şeyleri riske atmayacaktı. Doğru mahallede alınmış bir ev. *Şimdi orası bir suç mahalliydi.* Doğru şirkette girdiğim işim. *Muhtemelen kovulmuştum.* Doğru bir çevrede edindiğim sosyal statüm. *Bu haber tarafından yok edilmişti.* Bana tapan ve beni seven bir koca. *Beni kendi evimden kovmuştu. Boşanmaktan bahsediyordu.*

Her şey birkaç gün içinde nasıl yerle bir olabilmişti? Gerçi üzerine biraz düşününce... aslında her şey birkaç dakika içinde, ateş almayan bir silah yüzünden olmuştu.

Neredeyse silahın ateş almış olmasını dileyecektim. Matt ölürdü ve her şey bana kalırdı. Ev. Hayat sigortası. Bankadaki para. Şirketi. Hakkımda soruşturma açılabilirdi ama en azından, bu kaliteden yoksun soruşturmayı aydınlatacak ve gerçek katili bulabilecek güçte avukatlar tutacak param olurdu. Zengin dul olma fikrine ısınmıştım, her bir yandan anlayış dolu bakışlar. Sonunda televizyonda ne istersem izleyebilecektim. O çirkin deri mobilyalardan kurtulacaktım. Yerdeki kirli havlular, sehpadaki spor dergiler ve kilerimizi dolduran abur cubur olmadan yaşayabilirdim.

Silahta tutukluk olmasaydı saldırgan silahı bana da doğrultabilirdi. Dürüst olmam gerekirse ölmek, bu duruma düşmekten daha iyiydi. Bu dramatik ifademin ne kadar doğru olduğu üzerine düşünüp haklı olduğumu anlayınca dehşete kapıldım.

Boşanmış ve beş parasız bir işe yaramaz olmaktansa ölmek daha iyiydi.

Ama yine de... işler daha da kötüye gidebilirdi; çünkü kasada olması gereken o zarf hâlâ kayıptı. Kim almış olabilirdi?

Tüm bunların arkasında Cat olmalıydı. Muhtemelen zehirlenmiş numarası yapan Cat... Tırabzanlar hakkın-

da Matt'in aklına yalanlar sokan Cat... Matt'i öldürmesi için birini tutmuş olan Cat, bunların hepsini sallantılı evliliğini kurtarmak adına yapmıştı.

Ama kasayı nasıl açmıştı? Fotoğrafları ne zaman yerleştirmişti? Bunu ne zamandır planlıyordu?

Ve eğer vasiyetnamemi alan oysa, onunla ne yapmayı planlıyordu?

52.

NEENA

İki hafta sonra

Yeni hayatım iğrençti. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum ama kendimi bir apartmanın merdivenlerini çıkarken, hademeler gibi elimdeki anahtarlarım birbirine vururken bulmuştum. Kapıyı açtığımda karşıma, hiç bitmeyen bir Noel etkinliğinin bedeli olarak aylık kirasına elli dolar eklenmiş, kiralık mobilyalarla dolu bir oda çıkacaktı.

Buraya ait değildim. Ne bu sıkış tepiş bir odalı eve, ne San Francisco'nun bu düşük kiralı bölgesine; ne de her buluşmada içimi daha da çok boşaltan ve sonunda kaybeden tarafta olacağım boşanma davasına.

Matt'i neredeyse tanıyamıyordum. Öncelikle, dişleri değişmişti. Görünüşüne hiç aldırmıyormuş gibi görünen adamın artık diş kaplamaları vardı. Ağzını her açtı-

ğında parlıyorlardı, bu yüzden bir anda ağzını daha da çok açar olmuştu. Nafakamdan tutun da hangi arabayı kullanmam gerektiğine kadar her konuda fikirlerle doluydu. Amerikan arabalarını pek sevmediğimi biliyordu ama yine de tek seçeneğim bu olmuştu. Bana ucuz bir sedan alabilirdi ya da ben kendim alacaktım.

Kumaş koltukları ve hantal bir tarzı olan sedanı kabul ettim, arabaya ne zaman binsem başım utançtan yere eğiliyordu. Eski arabam, -her zaman elimin altında olacağına inandığım BMW- şimdi yol kenarındaki ikinci el araba galerisindeydi. Durduğu yerden sanki benimle alay eder gibiydi, ön camı karşılayamayacağım bir fiyat etiketiyle kaplıydı.

Karşılayamayacağım. Hayatım boyunca kaçmaya çalıştığım kelime. Matt'le kilisenin koridorunda yürüdüğüm günden sonra toprağa gömdüğüm kelime. Doktora derecemi alır almaz unuttuğum kelime. Geri dönüp beni avlamaya çalışan o kelime.

Kapıdan geçmeyi başardım ve bilgisayar çantamı yuvarlak yemek masasının üzerine koyduktan sonra içimi çekerek omzumu ovuşturdum. Kapıya dönüp kırık elciği kapattım ve sürgüsünü çekip kilitledim.

Dar kanepeye doğru yürüdüm, topuklularımı çıkarmakla uğraşmadan kendimi ucuz polyesterin üzerine attım. Yeni başvuru yaptığım işlerden dönüş alamayacağımı hissediyordum. Nedeni belki de sesimdeki çaresizlikti. Belki de internette adımı arattığınızda ilk sırada karşınıza çıkan gazetedeki haberdi. Ya da belki de dedikodular yüzündendi. Yaşadığım ilişki herkese yayılmıştı, parasını -işini de- kendi kendine halleden sessiz ve özel alanını koruyan Ned Plymouth'u yeniden takdir etmiştim. Sözleşme feshimi imzalarken geçirdiğimiz o gizli süreç, ilişkimiz boyunca sakin kalan göldeki tek dalgalanmaydı.

Öte yandan Cat ve William Winthorpe adeta bir tsunamiydi. Girmek için çok çaba harcadığım gönüllü kuruluşlar listelerinden birdenbire adımı silmiş ve kibar kibar *Size artık gerek duymuyoruz,* kartları göndermişlerdi. Ülkenin diğer ucundaki, New York Neimans'taki kişisel müşterim bana nerede durduğunu çok net gösteren kısa bir sesli mesaj göndermişti. Eleştiri ve tiksinti her yönden üzerime geliyordu, Cat'in üstesinden gelemeyeceği büyük taşlar olduğunda da William kolaylıkla onun yerine deviriyordu.

En kötüsü de eski işlerimdi. Winthorpelar geçmişimdeki tüm referansları aleyhime çevirdiği için özgeçmişimi neredeyse sıfıra indirgemek zorunda kalmıştım. Matt bana Ryder Hafriyat'tan olumlu bir referans vermeyi reddetmişti ve Ned Plymouth telefonlarımı açmıyordu; bu yüzden bilinmezden korkarak öz geçmişimde adının üstünü çizmek zorunda kalmıştım.

Battığımı hissedebiliyordum. Boğulduğumu. Üniversitedeyken dünyamın başıma yıkılışını izlediğimde bu duyguyu, bu çaresiz kopuşu deneyimlemiştim. Tabii o zamanlar bunun sebebi, cinsel yolla bulaşan bir hastalık kaptığımla ilgili kız yurdunda çıkan dedikoduydu, küstah bir karşılık ve basit bir manipülasyonla üstesinden gelinebilecek küçücük bir meseleydi. O zamanlar Dr. Neena Ryder değildim. Çok büyük bir burnu ve çok küçük memeleri olan genç ve özgüvensiz bir kızdım. Gittikçe solmuş, okuldan kaydımı sildirmiş, Xanax'a ve Matt'in sağladığı sonsuz güven hissine âşık olmuştum.

Tekrar o deliğe düşemezdim. Şarap başka, haplar başka meseleydi.

Başım koltuğun kolçağına gelene kadar kıpırdandım ve benden önce burada kalan kiracıların pis kollarını aynı noktaya dayamış olduklarını aklımdan çıkarmaya

çalıştım. Dökülen yiyecekler, bira damlaları... hepsi lacivert kumaşın içine işlemişti. Kulağıma değmediği için şanslıydım.

İçime çektiğim nefesimi bıraktım ve nasıl oldu da William Winthorpe'un iyi bir seçim olacağına karar verdiğimi anlamaya çalıştım. Oturduğum yerde dikleşerek öne doğru uzandım, parmağımı çantamın koluna geçirerek kendime doğru çektim. Üst kısmını açarak şarap şişesini çıkardım ve masanın üzerine koydum, sonra bir bardak bulma umuduyla etrafıma bakındım.

~

Yer canımı acıtıyordu ama bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Şarap yüzündendi. Çok fazla şarap. Hayatım boyunca hiç bu kadar içmiş miydim? En son on sene önce böyle olmuştum. William, hayır, Matt beni yatağa taşımıştı. Bana bir kova getirmiş, kustuktan sonra yüzümü silmişti. İyi bir bakıcıydı. Çok sevgi doluydu. Çok bağışlayıcıydı. O gece yanıma oturmuş ve ben uyuyana kadar yumuşak parmaklarını saçlarımda gezdirmişti.

Artık saçlarımla oynayacak, beni yatağa taşıyacak ya da kustuğum zaman önüme kova getirecek kimsem yoktu. Kusacaktım. Bağırsaklarımın yanlış yöne doğru çalkalandığını hissediyordum.

Yan tarafıma dönmeye çalıştım ve cep telefonuma baktım, gümüş renkli cihaz neredeyse alnıma değecek kadar yakınımdaydı.

İflas başvurusunda bulunmam gerekiyordu. Yeni bir iş bulmam gerekiyordu. Ama ne yapacaktım? Spor hocalığı mı? Tanrım, *o* kadınlardan biri olacaktım. Otuzlu yaşlarımın sonunda, gün boyu Lycra marka taytlarımın içinde zıplayan, #40üstüfitkadınlar ve #kararlılık gibi etiketleri kullanarak Instagram'da karbonhidrat kontrolü ve ilham mesajları paylaşan kadınlardan olacaktım.

Telefona uzandım. William'ı aramam gerekiyordu. Birlikteyken ne kadar iyi hissettiğimizi unutmuş olamazdı. Bunu görmemiş miydi? Hissetmemiş miydi?

Numarasını tuşladım ama her zamanki gibi cevap vermedi.

EPILOG

WILLIAM

Bir sene sonra

Ryderların evinin üçte biri yıkılmıştı. Önce yatak odasının, Matt'in düştüğü çıkıntının olduğu taraf yerle bir edildi. Yatak odaları ve banyoları yıkım topunun altında ezilip büzülmüş, çürük bir balkabağı gibi evin içine doğru sarkıyordu.

Sonra ön cepheleri yıkıldı. Neena'nın 4 Temmuz'da özenle dekore ettiği veranda, hepsi karımla rekabet edebilmek adına giriştiği şatafatlı çabalardı. Polisin ayakkabı izi almaya çalıştığı büyük giriş... Matt'in çalışma odası, Neena boşanma belgelerini orada imzalamıştı. Her şey yıkılıp sökülmüş ve çöp konteynerine atılmıştı. On büyük konteyner dolduğu anda mahallenin servis araçları için olan girişinden çıkarılmış, ardından boş şekilde geri getirilmişlerdi.

Evin geri kalanı da aynı kaderi yaşadı. Neena ve benim, ilişkimizi gizli tutacağımıza dair birbirimize fı-

sıldayarak söz verdiğimiz mutfak. Dördümüzün arkadaşlığımıza kadeh kaldırdığımız oturma odası. Havuz, çardak, jakuzi. Ekipler hepsini yerinden sökmek için bir hafta boyunca çalışmıştı. Cat, elinde bir fincan sıcak çikolatayla arka bahçemizde oturmuş, güzel yüzüne yayılan gülümsemesiyle olan biteni izlemişti.

Annem bir keresinde deli kadınlara zaafım olduğunu söylemişti. Bu düşüncesini, ben üçüncü sınıftayken okulun bahçesini dört dönüp at taklidi yapan Sylvia Pinket'a âşık olduğumda dile getirmişti. Kafasına estiği günlerde hiç umursamadan kişneyip zıplar, sonra ellerini kire bulayıp arka ayaklarını tekmelerdi. Onu güzel bulurdum. Sekiz sene sonra, Rotary Kulübü'nün Noel ziyafetinde dev içki kâsesine işemesinin ardından, bir psikiyatr tüm şüphelerimizi doğrulamış ve Sylvia'yı taşradaki bir tımarhaneye göndererek ona karşı olan dizginlenemeyen tutkularımı ve fantezilerimi sona erdirmişti.

Görünen o ki, deli kadınlara olan tutkum hiç bitmemişti. Cat ile olan ilişkimle buna ara vermiş olduğumu sansam da yanılıyordum.

Karım, tıpkı Sylvia gibi, delinin tekiydi.

Bundan hep şüpheleniyordum ama artık emindim. Biraz delilik kötü bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse canım karımın evliliğimiz için ne kadar çok emek harcadığını bilmek, ağzından dökülen kusursuz yalanları duymak, başkalarının iyiliğini düşünüyormuş gibi sergilediği sahte endişeyi ve zahmetsizce kontrolünü sağladığı olayların işleyişini izlemek beni tahrik etmişti, hepsini evliliğimiz için yapmıştı.

Cat, Sylvia olsaydı o balodaki herkesin kendi kadehlerine işemesini sağlar, sonra da herkesi birbirine düşürürdü. Diğer tüm şeylerin yanı sıra, Cat'i sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Onu gerçekten de *seviyordum*. Şimdi onu, geçen haftadan ve geçen yıldan bile çok seviyordum. Sanırım on yıldır evli olmalarına rağmen hâlâ birbirlerine *âşık* olabilmeleri çiftler için oldukça ender bir durumdu ama biz öyleydik. Neena Ryder'a *neden* dönüp ikinci kez baktığımı hâlâ anlayamamış olmamın sebeplerinden biri de buydu.

Belki deli kadınları sevdiğim ve Neena da bu kategoriye cuk diye oturduğu içindi.

Belki Cat'e olan sevgim konusunda kendimden oldukça emin olduğum ve Neena üstesinden gelebileceğim bir risk yarattığı içindi.

Belki bir parçam yakalanıp yakalanmayacağımı ve yaptığım şeyi öğrendiğinde tatlı, mükemmel karımın neler yapabileceğini görmek istediğimdendi.

Belki de Cat'in tepkisini görmek, karımın benim için savaşmasını izleyerek güçlenen özgüvensiz yanımı yatıştırdığı içindi.

Onun deli yanını görmek istemiştim. Bunun için yanıp tutuşmuştum. Dikkatsiz ve pervasız davranmış, ortalığın alev almasını beklemiştim.

Ama öyle olmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde beklediğim gibi olmamıştı ve dayak yemeye meraklı bir mazoşist olan Neena ile çizgiyi daha da aşmıştım. Artık eve hangi gün dönersem döneyim karşımda tüm ihtişamıyla öfkeden kuduran karımı bulacağımdan çok emindim. Karşısında oturmuş, Matt ve Neena'nın evini satın almak için evrakları imzalayana kadar Cat'in önüme saçtığı minik ipuçlarını fark etmemiştim.

Satın alma işlerini otomatiğe bağlamış gibi halletmiştim, bizi bu noktaya getiren olayları düşünüyor, Neena Ryder'ın yüksek ihtimalle Matt'i öldürmeye yeltenmeyeceğine olan güvenimle mücadele ediyordum. Ama

eğer Neena yapmamışsa... Toplantı masasının diğer ucunda oturan Cat'le göz göze geldik, bakışlarımız birbirimize kenetlendi ve o henüz gülümsemeden tüm bunların arkasında *onun* olduğunu anladım.

Çok akıllıca davranmıştı, oyununu ustalıkla sergilemişti, çalılıkların arasında sessizce yatan ve farelerin ölümüne dans etmesini izleyen bir kedi gibiydi. Tanrıya şükürler olsun beni bu didişmenin dışında tutmuştu. İsteseydi beni de kazığa bağlayıp Neena'nın yanında yakabilirdi.

Ama yapmamıştı, ben de onu merhameti yüzünden daha da çok sevmiştim.

Ofisin kapısının açıldığını duyduğumda dönüp baktım ve Cat'in geldiğini gördüm, gözleri parlıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sevinçle, "Mimarlarla toplantıdan geliyorum," dedi ve rulo haline getirilmiş bir kâğıdı masamın üzerine bırakıp açtı. "Bak." Sandalyemde öne doğru eğilerek planları gözden geçirdim. "Güzel görünüyor."

"Güzel?" Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Hadi ama. Ne düşünüyorsun onu söyle."

Daha çok çabaladım, ayağa kalkıp yanına gitmek için masanın etrafında dolandım. Mimari çizimlerin üzerine eğilerek mekânı gözümde canlandırmaya çalıştım. Bir zamanlar Ryderların malikânesinin olduğu alana ikinci bir misafirhane yaptırıyorduk. Vadiye bakan geniş bir açık mutfak ve spa. Her iki arsa arasında uzanan bahçe, havuzu çevreleyen fıskiyeler, yemek davetleri ve partiler için açık alana yerleştirilmiş bir çardak.

Bu alana ihtiyacımız yoktu fakat aynı zamanda eski komşularımızı bize sürekli hatırlatacak bir şeye de ihtiyacımız yoktu. Satılığa çıkarılan evi gezmeye gelen her yeni çiftle birlikte Cat'in öfkesi ve endişesi de büyüyor-

du. Ayrıca bana kalırsa Cat, Neena'nın hiçbir zaman gerçekten tadını çıkarma fırsatını bulamadığı evi, tam anlamıyla yok etme fikrinden zevk alıyordu.

"Yeni ateş yakma alanı burada olacak." Eliyle bir yeri gösterdi. "Ayrıca havuzumuzu genişletip sonsuzluk hissi veren bir sınır yapacaklar. Küçük jakuzi bizim bahçemizde kalacak ama bu..." Parmağını eskiden Ryderların çardağının durduğu yere doğru sürükledi. "Bu, içten ısıtmalı yüzme havuzuna bağlanan yeni jakuzinin geleceği yer olacak."

Ona gülümsedim. "Bütün bunların bana neye mal olacağını bilmek ister miyim?"

"Hayır." Cat de sırıttı, masanın üstüne çıktı ve ellerini boynuma dolayıp beni araladığı bacaklarının arasına çekti. "Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

Başını yana eğip, "Sonsuza kadar?" diye sordu ve cevabımı bekledi.

"Sonsuza kadar," diye söz verdim. İleri atıldım ve bunu kanıtlamak istercesine dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

CAT

Elektronik eşya mağazasının otoparkının kenarında durmuş, Neena'nın birkaç alışveriş arabasını itmesini izliyordum. Üzerinde parlak mavi yakalı bir bluz ve ayak bileklerini saran ucuz, hâkî rengi bir pantolon vardı. Ben onu izlerken işlerine devam etmeden önce durup atkuyruğu yaptığı saçlarını sıktı.

Yanımdan geçtiği sırada ona seslendim. Dönüp baktı ve olduğu yerde donakaldı. Başını iki yana sallayarak yardım çağırmak için etrafına bakındı, sonra çekinerek bana döndü. "Sakın yaklaşma," dedi. "Bana daha fazla yaklaşamazsın."

Öne doğru bir adım attım ve her bir hücresi gerginlikle dolup taşarken ellerimi havaya kaldırdım. "Buraya başını belaya sokmak için gelmedim. Sana kendi iş yerinde yaklaşıyorum ve otoparktaki kameralar da bunu kaydediyordur zaten. Bu, sana karşı çıkarttığımız koruma kararını ihlal ettiğim anlamına gelmez."

"Ne istiyorsun?" Çenesi titredi, bakışlarımı bu zayıf hareketinden uzaklaştırıp parlak mavi gözlerine odaklandım.

Bir yıl önce benden korkuyor olmasından zevk alıyordum ama şimdi, bildiğim onca şeyden sonra sadece suçluluk hissediyordum. Akli dengesi yerinde olmadığı açıkça belli olan bir kadına işkence etmekten duyulan suçluluk. Hatalarını kabullenip onunla yaşayabilen tek adamla olan evliliğini mahvetmekten duyulan suçluluk. O, benim evliliğimi yerle bir etmeye kalkışmıştı ama ben onun hayatını alt üst etmiştim.

"Sana bunu vermek istiyorum." İçindeki kâğıdı yüzlerce kez baştan okuduğum, okunmaktan eskiyen altın renkli zarfı ona uzattım. Bu yalnızca bir vasiyetname değildi, aynı zamanda yirmi yıl önce işlenen bir cinayetin itirafıydı. "Bunu kimseyle paylaşmadım, paylaşmayacağım da."

Kendini daha fazla tutamadı ve en yakınındaki alışveriş arabasına tutunmak zorunda kaldı. Zarfı dikkatle, neredeyse saygıyla alıp kalbine bastırdı.

"Çocukluğunu geçirdiğin evi buldum ve satın aldım. Evde vasiyetnamenin yanı sıra senin adına bir tapu var. İmzalayıp avukatıma gönderirsen işlemleri tamamlar. Bence o ev senin olmalı."

"O evi istemiyorum," diye fısıldadı. "O evde geçirdiğim zamana dair anılarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yine de..." Başımı iki yana salladım. "Başkasının o evi satın alması çok riskli. Tek yapmaları gereken bir havuz yaptırmak olur, bahçeyi kazdıklarında da cesedi bulabilirler."

Beni inceledi, evlerine giren yabancı adamın geldiği geceden beri ilk defa göz göze geldik.

"Matt'i hiç gördün mü?"

Ne beklediğimi bilmiyordum. Cömert hediyem için bir teşekkür. Suçunu örtbas ettiğim için takdir. Matt'in adını söylediğinde sesinde oluşan çatlamadan başka herhangi bir şey. Matt'i gerçekten sevmiş olabilir miydi? Herhangi bir zamanda? Hâlâ seviyor olabilir miydi?

"Matt, Foster City'ye taşındı. Kasabaya gelirse ara sıra görüşüyoruz."

Matt'in Palo Alto'ya son gelişinde bir Meksika barında sarhoş olmuştuk ve Neena'ya olan sonsuz aşkını itiraf etmişti. Ayrıca bana babası hakkındaki asıl gerçeği, vasiyetnamesindeki ifadesiyle çelişen gerçeği söylemişti.

Liseden beri sevgili değillerdi. Matt aslında Neena'nın yan komşusuydu. Asla dönüp ikinci kez bakmadığı, uğradığı sözlü ve fiziksel tacizin boğuk seslerini duyan, bir gece artık kendini tutamayıp müdahale edene kadar hiçbir şey yapmamış olan o adamdı. Neena'yı kurtardığı gece. Neena'nın yardım çığlıklarını duyunca koşup gittiği, babasını sarhoş ve çıplak bir halde onun üzerinde bulduktan sonra adamı boğarak öldürdüğü gece.

Matt o gece Neena'nın kahramanı olmuştu. Bir çukur kazıp babasını arka bahçeye gömdükten sonra üzerine taze gül fidanları ekmeden Matt ona âşık olmuş, Neena ise minnettarlık hissiyle dolup taşmıştı. Matt ile baloya gidecek kadar minnettardı. Onu okula bırakmasına izin verecek kadar minnettardı. Komik saçları olan o tombik adamla herkesin içinde randevuya çıkacak kadar minnettardı, ta ki bir gün ona âşık olana kadar. Onunla evlenene kadar. Matt'in yüzüğünü parmağına takıp soyadını aldıktan sonra yavaş ama metodik bir şekilde kocamı benden çalmaya çalışacak türden bir kadına dönüşmüştü.

Hâlâ dilimin üzerinde kalan o acı tadı yuttum ve kendime bundan on yıl önce Neena'nın doğru olanı yaptığını hatırlattım. Bir avukatla görüşmüş ve işlenen suçun tüm mahrem ayrıntılarını içeren, tüm suçu kendisine yükleyen ve Matt'i tamamen temize çıkaran bir itiraf kaleme almıştı. Bir kopyasını onuncu evlilik yıldönümleri hediyesi olarak Matt'e, yedek kopyaları da avukatına vermişti. Bu değiş tokuşla, Matt'in kopyası artık Neena'nın elindeydi, muhtemelen boşanmanın ardından elinde kalan tek şey buydu.

"Matt'le tekrar konuşursan onu sevdiğimi söyler misin?" Yere baktı ve yüzü utançla kızardı. "Numarasını değiştirmiş. İş hattını aradığımda da beni bağlamıyorlar. Onu gerçekten sevdiğimi bilmesini istiyorum yalnızca. Bu kadar. Ben onu hep seveceğim."

"Emin misin?" Tuhaf bir kahkaha patlattım. "Neena, ondan hiçbir zaman gerçekten hoşlanıyor gibi değildin, şeyi bile daha çok..." Yüzündeki kırgınlık dolu ifade karşısında sesim alçaldı, sanırım bu ondan şimdiye kadar gördüğüm en dürüst tepkiydi. "Tamam," dedim sessizce. "Ona bunu söyleyeceğim."

"Tamam. Teşekkürler." Zarfı havaya kaldırdı. "Ve şey, bunun için de teşekkürler. Gerçi ilk etapta almaman gerekirdi ama..."

Başımı salladım ve zarfı ikiye katlayıp hâkî pantolonunun arka cebine sokmasını izledim.

Öne eğilerek alışveriş arabasının tutacağından itti ve ardından durdu. "Sendin, değil mi? Her şeyi yapan sendin?"

Cevap vermedim. Buraya gelirken arabada, karşıma çıkarsa yalan söylerim diye düşünmüştüm ama şimdi onun gözlerine bakarken yalan söyleyemedim.

Hafif bir kahkaha attı, bakışlarını benden uzaklaştırıp tekrar mağazaya çevirdi. "Eğer benim aklıma gelmiş

olsaydı, ben de aynısını yapardım." Tekrar bana baktı ve alışveriş arabalarından oluşan uzun sırayı itip öne doğru bir adım attı. "Hoşça kal, Cat."

"Hoşça kal."

Neena içeri girip mağazanın kapıları onu yutana kadar bekledikten sonra arabama dönüp içine girdim. Kapıyı kapattım ve kafamı toparlamak için uzunca bir süre öylece durdum. İçimde bir yerde, duygularım görmeyi umduğum şeyle asıl gördüklerim arasında bir savaş veriyordu. Sonunda derin bir nefes verdim ve dönüp Matt'e baktım. "Seni sordu."

"Öyle mi?" Sesinde öyle acı bir umut vardı ki. Bir yıl sonra bile onu hâlâ nasıl böylesine sevebiliyordu? Randevularla, tek gecelik ilişkilerle, canı ne çekerse onu yediği saf özgürlüklerle dolu koca bir yıl, yine de Neena'yı geri istiyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Gecenin bir yarısı sarhoş ve kalbi kırık bir halde beni arıyor, ona olan özlemini dile getiriyordu.

"Sana söylememi istediği şey..." Duygularını tutan kapıları açmaktan korkarak iç çekti. "Seni sevdiğini söylememi istedi." Koltukta olduğu yerde donakaldı, gözleri gösterge panelimde bir noktaya sabitlenmişti. Aklının çalıştığını, kafasından geçen duygusal kararların arasında verdiği savaşı hissedebiliyordum. Bana çaresizce baktı, belki de hayatında eksikliğini çektiği şey Neena'nın diktatörce tavırlarıydı. "Ne yapacağım şimdi?"

Uzanıp ona uzun uzun, sımsıkı sarıldım. "Ona gideceksin," diye kulağına fısıldadım. "Ve seni geri kazanmasına izin vereceksin."

~

O gece yatağa tırmanıp William'ın yanına sokuldum ve beni göğsüne çekmesine, kollarını bana dolamasına,

bacağını bacaklarımın arasına kaydırmasına izin verdim. Başımı omzuna yasladım ve sıcak koynunda gevşedim. Nefesi boynumda, kalbinin sağlam ve emin atışı omuzlarımdaydı.

Sistemde henüz bekleme aşamasında olan evlat edinme başvurumuzu düşündüm. Fotoğraflarına baktığımız çocukları, yaptığımız görüşmeleri, henüz içine bir bebek koyamadığım üç oda yanımızdaki bebek odasını düşündüm.

Tetiği çekememiştim. Resmi evrakları imzalayamamıştım. Yeni bir hayatı benimseyememiştim. Terapistim bir çocuk sahibi olmaya kendimi layık görmediğimi söylüyordu. Bence ikimiz de değildik. William egosunu biraz okşamak için ikimizi gözden çıkarmaya hazırdı. Ben ise, sırf kendimi korumak için bir kadının hayatını mahvetmeye hazırdım. Kendime bile hâkim olamıyorsam nasıl bir bebek büyütebilirdim ki?

Hayatımın bu noktasında yalnızca mutlu olmayı umuyordum. Ve kimi zaman öyle de olmuştum. Özellikle William'ın beni sevdiğini söylediği o kısa anlarda. Beni sevdiğini bana bakışından anlayabiliyordum. Bahçemize bakıp hayatımızın sakinliğini dinlediğim o kısa anlarda mutluydum. Başka bir fırtınanın habercisi gibi görünen huzurun kalp atışlarını dinlediğim anlarda çok mutluydum.

Hepsi kısacık anlardı. Dürüst olmam gerekirse bundan daha fazlasını hak ettiğimi pek sanmıyordum.

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜR

Bu kitabı aldatılanlar için yazdım. Başkalarına karşı öfke duyan ve onları yüzlerce farklı şekilde cezalandırmak isteyen fakat çaresizce bunların hiçbirini gerçekleştiremeyenler için yazdım.

Bambaşka kadınlar ve bambaşka erkekler, bu kitabı farklı şekillerde okuyup farklı karakterlerle aralarında bağ kuracaklar. Bazılarınız bundan nefret edebilir. Bazılarınız çok sevebilir. Size herhangi bir şey hissettirebildiysem işimi yapmışım demektir. Ama bakın size ne söyleyeceğim, ben bu kitaptaki karakterlerin her birini seviyorum. Karakterler ve hikâyeleri, yüzlerce dakikalık etkileşimler üzerine inşa edilip yazıldı. Umarım siz de onların dünyasında yaşamaktan ve duygularını deneyimlemekten keyif almışsınızdır.

Bu kitap her bir taslakta birçok değişimden geçti. Olayları Kuzey Carolina'daki küçük bir dağ kasaba-

sından, California'daki Atherton'a taşıdım. Neena'nın mesleğini psikiyatristlikten iş/yaşam koçluğuna çevirdim. Neena'nın babasının hikâyesini ekledim ve onun kişilik özelliklerini çocukluk travmalarındansa, sizlerin daha çok ilişkilendirebileceği bir yere çektim.

Thomas & Mercer ile Megha Parekh'e, Don Congdon &Associates ile Maura Kye-Casella'ya bu karakterlerin yolculukları ve kaderleri ile ilgili sayısız tartışmayı atlattıkları için muazzam bir teşekkür borçluyum. Hikâyenin bileşenlerine ince ayarlar çektiğin ve aşması gereken seviyeyi her seferinde yükselttiğin için teşekkürler Charlotte Herscher. Ayrıca Susan Barnes, Amy Vox Libris, Terezia Barna ve Tricia Crouch, ilk taslakları okuyup incelediğiniz ve dünyanın en büyük yayınevlerinden birine ulaşması için gereken sevgiyi ve ilgiyi gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Thomas & Mercer ekibine tekrar teşekkür etmek isterim; yazı işleri müdürü Gracie Doyle, yazar ilişkileri yöneticisi Sarah Shaw, editör Laura Brett, sanat yönetmeni Oisin O'Malley ve pazarlama müdürü Erin Mooney.

Pek çok kişiye ama en çok da siz okurlarıma çok şey borçluyum. Bu romanı elinize alıp bu hikâyeyi okuduğunuz için teşekkür ederim. Lütfen bir değerlendirme yazmayı ve kitabı başkalarına da önermeyi düşünün. Süregelen desteğiniz için tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.

Romanlarımdan haberdar olmak isterseniz, lütfen nextnovel.com adresinden e-posta güncellemelerime abone olun.

Bir sonraki romanda görüşmek üzere,

Alessandra

YAZAR HAKKINDA

A. R. Torre, New York Times'ın en çok satan yazarlarından Alessandra Torre'nin takma adıdır. Torre, yirmiden fazla romanın, ödüllü çok satan yazarıdır. Torre, Elle ve Elle UK gibi yayınlarda yer almış, Huffington Post için konuk olarak yazılar kaleme almıştır. Yazmanın yanı sıra Torre, gelecek vaad eden yazarlar için bir websitesi, topluluk ve çevrimiçi okul niteliğindeki Alessandra Torre Ink.'in kurucusudur. www.alessandratorre.com adresinden daha fazla bilgi alabilirsiniz.

TEK İSTEĞİ YÜKSEK STANDARTLARDA BİR HAYAT YAŞAMAKTI. O HAYAT ŞİMDİLİK BİR BAŞKASINA AİTTİ. AMA BU, ÇOK UZUN SÜRMEYECEKTİ.

Cat Winthorpe, sahip olduklarına ulaşabilmek için çok çalışmıştı: göz alıcı bir ev, sosyal statü ve başarılı olduğu kadar yakışıklı kocası. Ta ki yan binalarına arkadaş canlısı yeni bir çift taşınana dek. Cat, tedbiri elden bırakmadan iyi bir komşu olarak onlara samimiyetle yaklaşmıştı.

Neena Ryder, boşa vakit geçirmekten hoşlanan kadınlardan değildi. Sıradan elbiseleri, kişisel sorunları ve henüz vaatlerini yerine getirmemiş kocasıyla bir hayat süren yaşam koçu Neena, bu dünyada yükselmek için can atıyordu. Yeni taşındıkları bu güzel kasaba doğru yöne giden yolda atacağı ilk adım olacak, aynı zamanda Neena sahip olmadıklarını fark edecekti. Yani, William'ı. Neena'nın delice tutkusu takıntı halini aldığında ise istediği hayatı, yani komşusunun hayatını elde etmek için birkaç engeli ortadan kaldırması yeterli olacaktı.

Neena'nın gizli saplantısı büyüdükçe Cat ile olan arkadaşlığı da ilerlemişti. Ama samimi yakınlıklarının altında baştan çıkarmalar, sırlar ve zehirli kıskançlıklar gizliydi. Her iki kadın için de mükemmel bir hayat yaşama arzusu, oldukça tehlikeli bir hal alacaktı.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-366-056-7
9 786253 660567

goodreads CHOICE AWARDS 2021